BARBARA DELINSKY

AUTOARE A 65 DE BESTSELLERURI PUBLICATE
ÎN 18 LIMBI, ÎN PESTE 60 MILIOANE DE EXEMPLARE

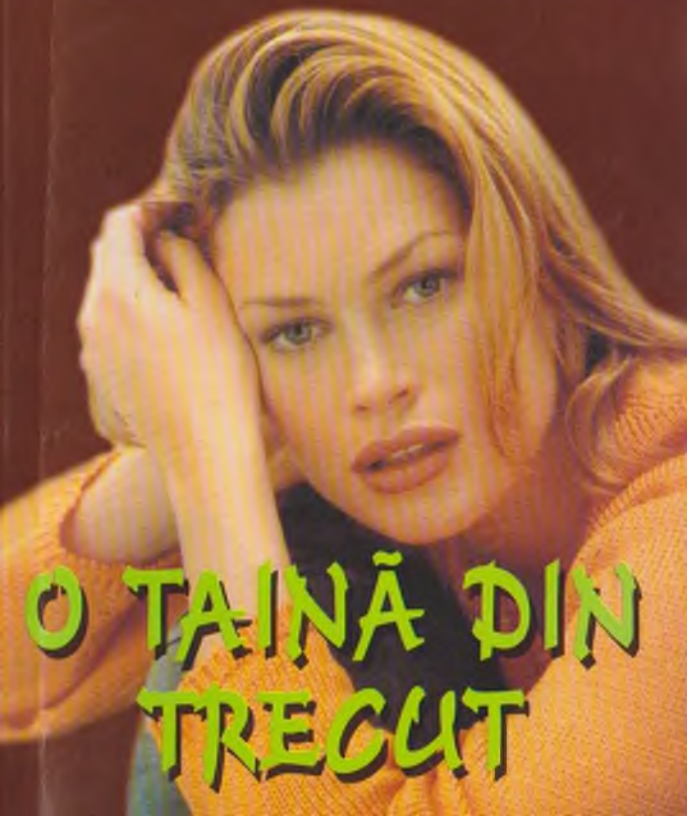

O TAINĂ DIN TRECUT

BARBARA DELINSKY

O TAINĂ DIN TRECUT

BARBARA DELINSKY

O TAINĂ DIN TRECUT

Traducere:
Mihaela Simona Mărculescu

EDITURA LIDER

I.S.B.N. 973-8117-11-9

VARIATION ON A THEME

1984 by Barbara Delinsky

1

Bărbatul urca treptele din două în două, lepădîndu-şi scurta de pe el. Sperase să ajungă mai devreme ca să prindă tot concertul, dar avionul decolase cu întîrziere din Raleigh şi nu ajunsese la ora scontată în Chicago. Îşi spunea totuşi că n-ar trebui să se plîngă. Fusese destul de norocos să mai poată intra în ultimul moment.

Uşa de lemn era deschisă şi lăsa să pătrundă vînticelul cald de mai. De parcă acea uşă îl invita şi pe el să intre, se grăbi plin de speranţe prin holul gol şi se luă după aplauzele furtunoase, care răzbăteau din sala plină ochi. În timp ce se pregătea să se alăture spectatorilor, chiar în apropierea uşii, un plasator veni la el.

– Biletul dumneavoastră, vă rog.

Bărbatul nu dădu atenţie întrebării.

– Cît am pierdut din concert? Privirea îi alunecă peste

fețele celor de pe scenă, dintre care se evidenția singura femeie prezentă. Și chiar dacă ar mai fi fost și alte femei în orchestră, chiar dacă el nu ar fi văzut niciodată fotografia ei, tot ar fi fost cucerit de ea. Arăta minunat, așa cum se așteptase și el, și numai Dumnezeu știa cît de mult se gîndise la ea de cînd îi văzuse pentru prima oară fotografia pe biroul lui Tom Busek.

– Au ajuns la jumătatea celei de-a doua părți. Aveți bilet?

Fără măcar să-l privească pe plasator, se lansă într-o tactică diversionistă. Era doar specialitatea lui.

– Dumnezeule! Voiam să prind mai mult din concert. O dată intrat, începu să zîmbească larg, cu o mîndrie disimulată. Își aruncă bărbia înainte. Drăguța de ea! Rachel Busek. De fapt, zîmbetul acela nu era deloc forțat. Nu mai putea să-și ia ochii de la ea. Acum am sosit cu avionul din Carolina de Nord. Ea nu știe că sînt aici. Continuă să zîmbească, privind-o strengărește.

Plasatorul rămase cîteva clipe ca să-l privească. Bărbatul era cu siguranță mai în vîrstă decît cei ce se aflau în sala plină de studenți. Trecea bine de treizeci de ani, avea poate chiar patruzeci, era îngrijit și arătos. Vocea era plăcută, ușor nazală. Iar încîntarea care i se putea citi pe față era credibilă, ca și sacul de voiaj pe care îl avea cu el. Plasatorul aruncă o privire către femeia de pe scenă, apoi reveni la bărbatul înalt:

– Îmi pare rău că nu vă pot oferi un scaun. Nu aş putea clinti pe nimeni din loc. Trebuie să rămîneţi aici, în picioare, împreună cu ceilalţi.

– Bine. Foarte bine.

Mulţimea din sală încremeni atunci cînd un sunet cald de pian începu o melodie care putea fi recunoscută pe loc. Se auzi un murmur în semn de apreciere, apoi aplauze, apoi vioara, violoncelul şi chitara, după care Rachel Busek duse flautul la gură.

James P. Guthrie nu fusese niciodată pasionat de concerte; într-adevăr, cultura nu prea făcea parte din preocupările lui. Dar acum îşi ţinea respiraţia, simţind ceea ce simţea întreaga sală, în timp ce femeia inspiră şi începu să cînte *Greensleeves*. Pînă şi el recunoscu melodia, deşi sunetul era mai dulce şi mai vibrant, iar prestaţia cu mult mai frumoasă faţă de ceea ce mai auzise el. Îl fermeca sunetul pătrunzător al flautului de argint şi femeia a cărei răsuflare, ale cărei buze, ale cărei degete scoteau acele sunete pline de viaţă.

Era îmbrăcată în alb, cu delicate volănaşe în jurul gîtului, la încheieturile mîinilor şi la glezne. Părul lung şi blond îi acoperea gingaş umerii, fremătînd în ritmul melodiei triste, pure şi deosebit de dulci. Avea pielea bronzată şi mîini fine. Deşi era unul dintre cei şapte membri ai ansamblului, părea că se deosebeşte de ceilalţi; cînta împreună cu ei şi totuşi se ridica la nivelul unui adevărat virtuoz.

Bărbatul aplaudă frenetic, ca şi ceilalţi din jurul lui, atunci cînd se termină cîntecul. Zîmbi şi simţi accelerîndu-i-se pulsul. Se opri cu mîinile tremurînd în aer, apoi le lăsă în jos. Nu fusese niciodată, în toată viaţa lui, atît de impresionat de zîmbetul unei femei. Un zîmbet limpede şi deschis, plin de căldură, mulţumire, chiar şi un soi de timiditate la care el nu s-ar fi aşteptat niciodată de la un interpret experimentat. Şi cînd, cu obrajii îmbujoraţi, ea le zîmbi colegilor săi, Jim Guthrie simţi o invidie sinceră.

Proptit cu coatele de balustrada de lemn, rămase acolo cuprins de vrajă, ascultînd mai multe piese clasice. Îi erau total necunoscute şi totuşi atît de familiare acum datorită sunetului bogat al acelui instrument strălucitor. Şi cînd, după aplauze furtunoase, audienţa ceru un alt cîntec, el îl recunoscu şi deveni dintr-o dată mai vioi. „Duelin' Banjos". Văzuse filmul care consacrase melodia, iar acel cîntec în sine, ca şi spiritul întruchipat de el, era greu de uitat. Dar „Duelin' Banjos", după Mozart, sau Bach, sau ce naiba mai cîntaseră ei cu cîteva clipe în urmă?

Apoi, în sala brusc amuţită în aşteptare, chitaristul atacă încet, cu măiestrie, primele acorduri ale duelului. Mesajul acestuia, evident numai o provocare, a fost preluat după doar cîteva clipe de vibraţia sfioasă a flautului. Jim se aplecă în faţă, ţinîndu-şi răsuflarea, la fel ca toţi cei de faţă. Chitaristul scotea cu grijă fiecare notă, privind-o necontenit pe flautistă; Rachel îi răspundea în acelaşi fel, încrezătoare, dacă nu chiar

alene, ca o pisică torcînd. Cînd intră din nou chitara şi cînd se aruncă într-un *legato* abil pe ultimele două note, flautul îi răspunse pe măsură, infatuat şi neînfrîcat. Şi, din nou, chitaristul interveni; din nou, flautul i se alătură ironic, sunet cu sunet. Următorul schimb de sunete fu oarecum mai rapid, apoi cel de după el chiar şi mai rapid, pînă cînd, în cele din urmă, după ce intrară în conflict şi vioara, violoncelul şi fmalmente pianul, duelul se stinse.

Ochii lui Jim erau aţintiţi pe silueta cu păr blond, cocoţată pe scaunul înalt, bătînd ritmul cu piciorul în pantof alb, sprijinindu-se de bara de lemn. Părea că ritmul bătut de ea se auzea în întreaga sală; într-adevăr, spectatorii încîntaţi preluaseră ritmul. Merita să îi priveşti mişcările, să urmăreşti felul în care ţine sigură flautul la gură, mişcîndu-se în cadenţa voioasă a cîntecului. Era o luptă muzicală... şi chiar ceva mai mult. Privirile chitaristului şi ale flautistului se intersectau; era o luptă a sexelor. Jim ar fi putut să jure că a zărit acea strălucire din ochii lui Rachel care dovedea că se bucură profund de întrecere, şi îndrăzni să presupună faptul că, în ciuda delicateţei şi inocenţei sale, în sufletul ei ardea un foe puternic. Se gîndi o clipă cum ar fi să o ţină în braţe, să se lupte cu ea, ca un bărbat cu o femeie, într-o viziune strict fizică, şi îşi simţi corpul tresărind la această provocare. Dar muzica şi entuziasmul spectatorilor îl aduseră la realitate şi se lăsă iar prins de duelul de pe scenă, aşteptînd să vadă ce va mai face ea, dacă se va poticni sau dacă mai degrabă s-ar

dovedi superioară chitarei, cu nemaipomenita ei uşurinţă în mînuirea flautului. Spre stupoarea lui, cît era el de bărbat, se trezi privind-o fix, ca şi întreaga asistenţă, pînă cînd, parcă mult prea devreme, muzica încetă, iar sala răsună de aplauzele dezlănţuite ale spectatorilor.

După strigătele unanime de „Bis!", mica orchestră reluă melodia de la mijloc şi o mai cîntă o dată, pînă cînd, în final, fără suflare şi plini de strălucire, cîntăreţii salutară publicul şi ieşiră de pe scenă, doar pentru a reveni şi a mai cînta cîteva piese, după care cortina căzu definitiv şi în sală se aprinse lumina.

Jim Guthrie, un om al străzii, un împătimit al hocheiului profesionist, al berii Coors şi al nicotinei, rămăsese încremenit, în timp ce publicul se scurgea pe lîngă el. Revenindu-şi puţin cîte puţin, Jim îşi puse sacul de voiaj pe umăr, apoi, mai nerăbdător ca oricînd să o cunoască pe fiica lui Tom Busek, îşi croi drum spre culise.

Nu era singurul care făcea acest lucru. Se părea că zeci de oameni viermuiau în aceeaşi direcţie. Mult mai înalt şi mai lat în umeri decît ceilalţi, se strecură cu siguranţă spre uşa care dădea în culise, în faţa căreia îl opri un tînăr palid, îmbrăcat într-un sacou studenţesc şi purtînd nişte ochelari cu rame de baga.

– Mă scuzaţi, aveţi vreo legitimaţie?

Jim bägă mîna în buzunarul de la piept al sacoului şi scoase o agendă zdrenţuită şi un stilou. Apoi îşi îndreptă

umerii şi se înălţă bine, încercînd să-şi eclipseze astfel interlocutorul.

– Sînt ziarist. Vreau să îi iau un interviu domnişoarei Busek.

– Nu puteţi intra decît pe bază de invitaţie, îl informă tînărul. Apoi articulă neajutorat: De la ce ziar? Deşi încercase să se arate sigur de el, vocea îi tremură, semn că începuse să se simtă intimidat.

Lui Jim nu-i prea plăcea să facă pe durul, aşa că preferă să spună simplu:

– De la *Times*.

Fără să menţioneze nici un oraş – mereu îi mergea figura asta. Totul era tonul.

Pe după ochelari, ochii tînărului se rotunjiră, mari:

– De la *Times?*

– Da. Pot să intru? Îşi îndreptă privirea spre uşă. Acum am sosit cu avionul pentru un reportaj şi sînt cam obosit. Trebuie să ajung la domnişoara Busek cît mai repede.

Tînărul aruncă o privire către scurta lui Jim. Curios cum nici plasatorul care îl oprise la sosire şi nici acest individ umil nu îl suspectaseră de vreo ticăloşie. Dar poate că el devenise cinic. Prea multe legitimări şi percheziţii la intrarea şi ieşirea din tribunale. Prea multe nopţi petrecute în misiuni dificile, în care nu îl întovărăşea decît Remington-ul său. Prea multe zile în căutarea vreunui informator care mai degrabă l-ar fi înjunghiat în stomac şi i-ar fi scos maţele.

Aici parcă lucrurile erau altfel. Concertul fusese altfel. Rachel Busek era altfel. Şi naivitatea acestui student deşirat era altfel. Nu că l-ar fi deranjat. Chiar îl revigora. Şi îi făcea misiunea cu atît mai uşoară.

– Intraţi.

Tînărul se încruntă şi deschise uşa din spatele său, lăsîndu-l pe Jim să intre, după care o închise, mulţumit că-şi recăpăta astfel demnitatea în faţa următorului care ar fi vrut să intre.

După ce băgă înapoi în buzunar agenda şi stiloul, Jim se trezi într-un hol întunecat, la capătul căruia se vedea un firicel de lumină. În timp ce se apropia de uşă, zgomotul crescînd de voci îl descurajă. Sperase să facă cunoştinţă cu Rachel Busek în intimitatea unui soi de garderobă. Părea că va trebui să mai aştepte.

Se opri în prag şi privi rapid prin încăpere. Era deja plină pe jumătate cu o lume universitară pestriţă. Se dădu la o parte şi îi lăsă pe ceilalţi din spate să intre, apoi se sprijini de tocul uşii, degajat şi în acelaşi timp atent.

Îi trebui un minut să o descopere, aşa cum era înconjurată de un grup compact de admiratori. Părul ei blond o dăduse de gol, strălucind ca un far sub plafoniere. Cînd cercul se desfăcu puţin, îi văzu faţa. Era mică şi ovală, cu trăsături tot atît de delicate ca şi sunetele pe care le scosese cu atîta măiestrie din flaut. Şi, din nou, Jim fu impresionat de delicateţea ei, dar şi de altceva, atunci cînd ea îl observă

şi îi prinse privirea. Trecu prin el un fior neaşteptat de senzualitate, la fel ca atunci cînd o privise pe scenă. Deşi gîndurile lui despre cum ar fi să o ia în braţe, să o mîngîie, să facă dragoste cu ea fuseseră împărtăşite, era sigur, şi de mulţi alţii din public. Şi acum ea îl privea pe el. Pulsul îi crescu; hormonii o luară razna. Acum, alura lui degajată trebuia controlată.

Cineva de lîngă ea îi vorbi şi, deşi se arătă surprinsă, întoarse rapid privirea. Jim luă un pahar cu vin de pe o tavă de serviciu, nedezlipindu-şi nici o clipă privirea de pe chipul ei. Tînăra zîmbi şi vorbi calm, mai întîi cu cineva, apoi cu altcineva din grup. Jim simţi din nou acea timiditate pe care i-o bănuise în zîmbetul pe care îl afişase pe scenă. Şi îl surprinse din nou.

Cercul se înnoia mereu înlocuindu-i pe cei ce se scuzau şi se îndreptau spre ceilalţi interpreţi. Vinul curgea fără restricţii. Mai tot timpul Rachel îşi ţinea paharul cu ambele mîini, de parcă ar fi fost recunoscătoare că avea ce să facă cu degetele, care ar fi fost mai mulţumite să alunece pe flautul de argint decît pe cristalul închiriat. Zîmbindu-i cu înţelegere, Jim duse paharul la gură, în timp ce, printr-o coincidenţă, ea făcea acelaşi lucru. În clipa aceea, privirile li se întîlniră din nou şi se uitară unul la altul cu o intensitate profundă, care se risipi doar atunci cînd ea fu abordată de un alt admirator.

El expiră adînc şi prelung, apoi sorbi o gură bună de vin. Se juca cu focul. O ştia încă de cînd se hotărîse să o

caute pe Rachel. Adevărul este că fusese animat şi de motivul altruist de a o atenţiona în legătură cu starea lui Tom Busek. Acum, însă, era mai preocupat de alte motive care îl făcuseră să vină după Rachel.

Fusese fascinat de fotografia fetei, de privirea nemăsurat de tandră pe care o avea tatăl ei ori de cîte ori vorbea despre ea. Tată şi fiică, se gîndea Jim, dar ce mare diferenţă între ei. Tatăl era întuneric, fiica – lumină. Tatăl era înalt, fiica – minionă. Tatăl era dur, fiica – extrem de civilizată. Oare îi semăna mamei? Tom Busek nu-i vorbise niciodată de soţia lui, iar Jim ezitase mereu să-l întrebe de ea. Presupunea că aceasta murise cînd Rachel era mică. Şi mai presupunea că Tom Busek o iubise foarte mult. Părea genul de om care se dedică total, aşa cum se dedicase şi cercetării. Tom Busek era un strălucit om de ştiinţă. Fiica lui era o strălucită muziciană. Strălucirea... singurul lucru pe care îl aveau în comun.

Dar Jim Guthrie? Nu se gîndise niciodată la el însuşi ca fiind strălucit – cu siguranţă că se descurca de minune cu oamenii şi că era pasionat de munca lui. Şi avea şi un instinct sigur în dezlegarea misterelor, era părerea tuturor. Dar avea oare dreptate şi în privinţa asta?

Discuţiile continuau în jurul lui Rachel care îşi bea încet vinul în partea opusă a încăperii. Deşi răspundea la întrebări cît de politicos posibil, prefera să zîmbească şi să

asculte. Bucuria ei cea mai mare era să cînte la flaut. Recepțiile... vai, recepțiile erau altceva. Erau un rău necesar în lumea în care se învîrtea ea.

Era obosită. Fusese timp de opt luni în turneu; prea puțin și prea rar mai stătuse pe-acasă. Îi era dor de tatăl ei și de Pine Manor, conacul minunat construit înainte de război, pe care tatăl ei îl cumpărase în urmă cu cincisprezece ani. Îi era dor de pinii care străjuiau aleea, de stejarul bătrîn și alb de pe pajiștea din față, de livada de piersici care acum probabil că era îmbobocită și umbrea pajiștea îngrijită, ușor în pantă, din spatele casei. Îi era dor de solariul din pod, unde își petrecuse atîtea ore prețioase și cîntase la flaut fără să fie deranjată de nimeni, doar cu păsărelele și cu Dumnezeu.

Mai avea trei săptămîni și se întorcea acasă. Ardea de nerăbdare să înceapă vacanța de vară, să se relaxeze și să înmagazineze energie înainte de a relua activitatea, în toamnă.

– Interpretarea lui Dvorak îți tăia răsuflarea, spuse o tînără îmbrăcată în țărăncuță, aducînd-o pe Rachel la realitate. Ați cîntat vreodată cu o orchestră simfonică?

Rachel zîmbi, chiar rîse:

– A, nu. Am cîntat cu ansamblul Montage în ultimii cinci ani. Atît pot eu să fac.

Partenerul femeii, înalt și ciolănos, cu un păr sîrmos și semănînd cu o pasăre, o îmboldi:

– Și ați vrea să cîntați într-o filarmonică? Cu siguranță că aveți pregătirea necesară.

– Nu ştiu. Din multe puncte de vedere, filarmonica presupune o muncă mai riguroasă, mai structurată şi mai disciplinată. Uneori e mai plăcut să poţi să-ţi alegi repertoriul, ca de exemplu concertul al doilea de Dvorak, fără să fii obligat să-l cînţi şi pe primul şi pe al treilea şi pe al patrulea.

– Dar ce visuri aveţi? Ce aspiraţii? interveni altcineva. Unde vă duceţi acum?

– De aici? Rachel oftă fără rezervă. Acum plec la Indianopolis, St. Louis, Des Moines, Omaha şi Oklahoma City... pe urmă acasă. Niciodată nu uita de casă. Vom scoate un alt album pe la sfîrşitul verii, apoi începem iar turneele. Mai mult nu ştiu... Dar dumneavoastră? Studiaţi conservatorul?

Reuşi astfel să obţină un răgaz de cel puţin cîteva minute. Din nou zîmbea şi dădea din cap, lăsîndu-şi partenerul să vorbească nestingherit, în timp ce propriile ei gînduri pluteau deasupra conversaţiei. Ridică paharul şi luă o înghiţitură, aruncîndu-şi privirea pentru cîteva clipe spre bărbatul înalt şi brunet care stătea lîngă uşă. Îl observase de cum intrase, deşi nu înţelegea de ce. Da, era altfel. Era mai înalt. Mai atletic. Bărbatul acela avea o înfăţişare mai călită şi un ten mai sănătos, care îi scotea în evidenţă trăsăturile mature ce contrastau evident cu figurile mai palide şi mai distinse ale celorlalţi bărbaţi din cameră. Ale celorlalţi bărbaţi din viaţa ei, şi cu asta punct. Cu excepţia tatălui ei. Acesta era adevărul. Bărbatul înalt, sprijinit de tocul uşii îi amintea

de casă. Coborînd privirea spre covorul lipsit de strălucire, înțelese că în seara aceea totul îi va aminti de casă. Resemnată, Rachel reluă conversația.

Mai trecură cincisprezece minute. Acum, în jurul ei era un alt grup de admiratori care puneau aceleași întrebări la care mai răspunsese de două ori pînă atunci. Aruncă o privire și înțelese că bărbatul cel înalt mai era în ușă și o urmărea atent, dar nu într-un fel neplăcut. Își imagină că era protectorul ei și presupuse că și el era tot atît de plictisit ca și ea. Nu încercase să vorbească cu ea, nici măcar nu își terminase primul pahar de vin. Se îndoia că mîncase ceva din gustările care fuseseră servite, sperînd, de dragul lui, că nu se apropiase de gustările acelea pretențioase, ca de exemplu pateul de gîscă. Da, dar un hamburger ar fi mers acum...

După alte douăzeci de minute, zîmbea obosită. Își auzea vocea ca o placă spartă.

– Mulțumesc. Mă bucur că v-a plăcut concertul... Da, publicul a fost admirabil... Vă mulțumesc că ați venit.

Grupul se puse iar în mișcare, iar ea mai aruncă o privire scurtă către bărbatul din ușă.Avea oare un zîmbet pe buze? Ar putea ști ce gîndește ea? Îi privi intens buzele și observă fermitatea bărbătească a liniei. Era atrăgător. Foarte atrăgător.

Speriată de asemenea neobișnuite gînduri, întoarse capul și făcu un mare efort să continue nesfîrșita conversație.

Peste alte cinci minute, însă, se trezi că admiră felul în care îi cădeau jeanşii pe coapsele suple, nu atîrnînd ca pe gard, gulerul de la cămaşa de bumbac de sub care îi ieşea părul de pe piept, maniera degajată în care îi cădea scurta pe umeri. Oare şi el era în trecere prin oraş?

– Rachel?

Îndreptă privirea spre impresarul ansamblului Montage, Ron Lynch. Era roşcat, avea treizeci şi ceva de ani şi, după părerea lui Rachel, avea o înălţime, o alură şi o personalitate mediocră. Dar excela în munca lui; el era unsoarea care ţinea mecanismul în mişcare.

– Bună, Ron. Îi zîmbi prietenește.

– Totul e bine, fetiţă? o întrebă tandru, luînd-o pe după umeri. Rachel nu putu să nu remarce privirea pe care acesta o aruncase către silueta de lîngă uşă. Parcă erai pe altă lume.

– Mă simt bine, îi şopti ea. Sînt puţin obosită.

– O să terminăm în curînd, murmură el, apoi ridică glasul şi vorbi către toţi cei de faţă: Vă rog să ne scuzaţi o clipă, aş vrea să-i fac cunoştinţă lui Rachel cu dr. Iber.

În timp ce se îndreptau spre alt colţ al încăperii, o învălui cu vocea lui scăzută şi şoptită la ureche:

– Dr. Iber este decan la Facultatea de inginerie. Nu ştie aproape nimic despre muzică. Şi totuşi i-a plăcut concertul.

Ron înălţă capul cînd ajunseră la destinaţie şi îi dădu drumul ca să facă prezentările.

– Dr. Iber. V-o prezint pe Rachel Busek, cea mai frumoasă membră a grupului nostru.

Faptul că se înroşi o făcu să se simtă prost. Aşa făcea Ron mai mereu... „domniţa", „femeia fatală", „cea mai de preţ dintre ei toţi". Socotea jenante asemenea prezentări; considera că îi diminuează profesionalismul. Mai întîi era flautistă şi de-abia apoi femeie. Niciodată nu fusese invers.

De nevoie, trecu peste comentariul lui, aşa cum făcuse şi cu discuţiile anterioare. Se discută despre acustică, despre modalităţile tehnice de a face un disc, despre rolul sintetizatoarelor electronice în muzica modernă. Capul lui Rachel se ivea din grupul de bărbaţi şi se întorcea de la unul la altul, şi inapoi. Îl simţea din ce în ce mai greu. Era cu spatele către ceilalţi din încăpere, dar dacă ar fi aruncat vreo privire, cu aerul că ar dori să se eschiveze, gestul ar fi fost chiar grosolan. Se gîndea numai la faptul că nu putea obţine încă lucrul de care avea nevoie – aer curat şi linişte. Renunţase la orice speranţă, cînd o siluetă înaltă se apropie brusc de ea, o luă pe după mijloc şi o sărută în creştet.

– Ai terminat, draga mea? Tonul lui nu putea fi luat decît ca fiind al băiatului întors acasă. Chiar înainte de a se uita la el, Rachel identifică trupul mlădios de lîngă ea ca fiind al aceluia care sprijinea uşa de o oră. Ar fi trebuit să intre în panică, dar, paradoxal, nu se întîmplă nimic. Îl simţea de parcă era un vechi prieten. Şi, degajată, făcu ceva ce nu mai făcuse niciodată în viaţa ei. Înfruntînd pericolele, jucă la perfecţie rolul femeii curtate:

– Sînt aproape gata, şopti ea roşind puţin, schimbînd privirea de la Ron la decan, încercînd să se scuze. Dar roşi încă mai tare atunci cînd îi zîmbi salvatorului său; dacă de la distanţă îl considerase atrăgător acum, de aproape, constata că este şi mai atrăgător. Şi stătea foarte aproape de ea. O luase uşor pe după umeri şi o susţinea protector. Şi, ca replică la această îmbrăţişare neaşteptată, se trezi cu propriul braţ pe după mijlocul lui, pe care îl strîngea acum cu o încrîncenare ascunsă de o falsă nonşalanţă.

Simţindu-i reciprocitatea, Jim îi zîmbi cu subînţeles, după care se uită spre Ron. Îi întinse mîna dreaptă, strîngîndo pe Rachel cu stînga.

– Mă numesc Jim Guthrie. Nu cred că ne cunoaştem.

Ron răspunse la salut.

– Ron Lynch, fu replica lui scurtă, după care o privi cu îndoială pe Rachel. Este un prieten de-al tău?

Nu ştia ce să spună. Nu-l mai văzuse niciodată pe bărbatul acela, cu atît mai puţin îi cunoştea numele. Rămasă mută şi evident în căutare de ajutor, îl privi pe Jim, care, preluînd replica, îi zîmbi tandru şi o strînse cu dragoste. Vorbea şi nu o scăpa din ochi, alimentînd astfel probele unei intimităţi, de o manieră pe care cuvintele nu o puteau face:

– Amîndoi sîntem din California de Nord. Lucrez pentru tatăl ei.

Rachel îşi înghiţi vorbele, neputînd să scape de privirea lui, cînd un arătător puternic o înghionti în coaste ca un sufleur

abil. Înghiţindu-şi lacrimile şi privind din nou spre Ron, zîmbi:

– N-am ştiut că vine şi el. A fost o surpriză.

Apoi, amintindu-şi de scopul real al sosirii lui Jim, se străduí să joace teatru cît mai bine:

– Te rog să ne scuzi, Ron... dr. Iber. După cum vedeţi, Jim tocmai a sosit. Sacul de voiaj îi atîrna pe umărul drept. Rachel spera că presupusese corect. Aş vrea să pot vorbi cu el pînă nu adoarme de-a-n picioarelea.

Decanul dădu pur şi simplu din cap, iar Jim îşi trase braţul şi o luă de mînă pe Rachel, după care se întoarseră şi o porniră prin mulţimea de oameni. Imediat, lui Rachel i se alătură şi Ron.

– Ar trebui să mai rămîi, fetiţă.

Rachel zîmbi cîtorva persoane care se întorseseră, în timp ce treceau printre ele şi spuse foarte calm:

– Sînt epuizată, Ron. Oricum, tu te descurci foarte bine. Îl strînse de mînă. Ne vedem mîine dimineaţă, da?

Ajunseră la uşă şi Ron se opri.

– La masă?

Rachel scutură din cap şi îi vorbi peste umăr, în timp ce Jim o conducea afară:

– La aeroport. La douăsprezece şi jumătate?

– Da. Glasul impresarului ei era precaut. Îl studia pe Jim circumspect. Douăsprezece şi jumătate.

– Rachel! Se auzi o altă voce din spatele lui Ron. Era o siluetă deşirată care îl ocoli şi se repezi înainte. De data

asta, Rachel îl determină pe Jim să se oprească din mers. Peter Mahoney era chitaristul grupului, cel cu care avea o legătură deosebită, mai mult decît profesională. Ai plecat? o întrebă el. Ea dădu din cap. Nu vrei să vii cu noi să mîncăm ceva? Chitaristul era aproape tot atît de înalt ca şi Jim, dar departe de a fi la fel de atletic şi brunet. Era blond şi frumos, îşi lăsase părul lung şi avea o mustaţă îngrijită.

– Mulţumesc, Pete, dar cred că o să sar peste masă în seara asta. Dat fiind că Pete se uita întrebător la bărbatul de care părea legată printr-un cordon ombilical, ea îl privi şi roşi din nou. Scuză-mă, Pete. El e Jim Guthrie. Jim este... un prieten de-al meu. Jim, el este Pete Mahoney, chitaristul nostru.

– Încîntat de cunoştinţă, replică Pete.

Deşi strîngerea lui de mînă fusese sinceră, Jim simţi aceeaşi precauţie ca şi la Ron. Se părea că Rachel avea mai mulţi protectori. Sau poate curtezani? Erau oare amîndoi iubiţii ei?

– Asemenea, răspunse el cu o voce adîncă, convins că gîndurile care îi trecuseră prin cap nu erau adevărate. Am ascultat „Duelin' Banjos". A fost extraordinar.

– Sînt doar parţial răspunzător. Trebuie să-i mulţumim lui Rachel pentru restul.

– Asta şi vreau, spuse Jim cu un zîmbet, în caz că aş putea să rămîn cîteva clipe singur cu ea. O luă de mînă pe Rachel şi plecară. Mi-a făcut plăcere să te cunosc.

Pete arătă brusc părăsit, gîndindu-se că Rachel nu obişnuia să plece de una singură. Dar, de fapt, nu era singură, nu?

– Rachel?

– La revedere, Pete! îi strigă ea, în timp ce se îndepărtau. Ne vedem mîine dimineaţă. Scuză-mă faţă de ceilalţi!

Apoi ieşi împreună cu Jim printr-o uşă laterală într-o ulee întunecoasă şi pustie. Sprijinindu-se de zidul rece de cărămidă, Rachel dădu capul pe spate şi oftă eliberată.

– Aaaaa, aşa e mai bine.

Nu se mai auzea decît ecoul vocilor, vagi amintiri ale petrecerii lăsate în urmă. Oraşul era în faţă. Era doar un răgaz.

– Cum te simţi? o întrebă el. Rachel se simţi deodată neputincioasă şi cumplit de obosită, ca o biată păpuşă, căreia i se rupsese arcul.

Înălţă capul şi privi faţa din penumbră, faţa bărbatului pe nume Jim Guthrie. Misterioasa nazalizare dispăruse, înlocuită de o voce caldă.

– Mă simt bine acum. Inspiră iar, profund şi mulţumită, apoi continuă: Uneori simt că îmi pierd minţile cînd sînt nevoită să port conversaţia asta stupidă şi interminabilă.

– De ce faci asta?

– Face parte din meseria mea.

– Credeam că meseria ta este să cînţi la flaut.

– Nu e chiar atît de simplu precum crezi, replică ea mustrător şi se dezlipi de zid, mergînd încet pe alee.

Cînd o ajunse, ea se opri.

– Îţi mulţumesc.

– Pentru ce?

– Pentru că m-ai salvat de acolo. Nu ştiam cum să fac să scap.

Jim chicoti:

– Nu ştiu cine se simţea mai rău acolo, tu sau... *eu*. Dar cînd ai început să dai semne de nervozitate, m-am hotărît să te ajut.

Spusele lui o treziră la realitate şi înţelese că nu-l cunoştea nici pe el şi nici motivele pentru care o scosese de acolo. Privind în faţă, înaintă iar spre stradă, apoi iuţi pasul cînd îl simţi lîngă ea. Niciodată nu fusese atît de nesăbuită încît să plece de la concert cu un străin. De ce o făcuse oare? Datorită expresiei lui pe cînd stătea rezemat de uşă? Sau datorită felului în care strînsese buzele în semn de înţelegere pentru ea? Sau poate glasului lui nazalizat? Sau dorinţei sale de a ajunge acasă? Sau poate faptului că se referise la tatăl ei?

– Ei! Jim o prinse uşor de braţ ca să-i încetinească mersul. Fără să-şi dea seama, începuse de fapt să alerge. Unde fugi?

– Lucrezi într-adevăr pentru tatăl meu? îl întrebă ea, respirînd greu de teamă.

– Da. Nu mi-aş permite să te mint... Nu mă crezi. Te-ai speriat. Vedea asta în ochii ei, larg deschişi acum, în privirea

ei ca de căprioară în alertă. Dumnezeule, era atît de dulce! Era oare adevărat? Era chiar ea? Fascinat de paloarea care îi cuprinsese obrajii, ridică mîna ca să-i atingă, dar ea se feri şi se trase înapoi.

– Trebuie să plec, rosti cu glasul pierit.

– Nu, nu, Rachel. Într-o clipă fu lîngă ea. Te rog, nu-ţi fac nici un rău.

Ieşind de pe alee, îi văzu strălucirea din ochi. Cînd ea lăsă capul în jos şi începu să alerge pe trotuar, Jim rămase ţintuit o clipă. Ar fi trebuit să se gîndească mai degrabă la Tom Busek şi la motivele serioase pentru care zburase pînă la Chicago. Dar nu o făcuse.

– Rachel! Nu se putea gîndi decît la faptul că femeia pe care dorise atît de mult să o cunoască îi scăpa printre degete. Rachel!

Era o fantomă în alb, delicată, efemeră, cu părul blond unduindu-se pe spate în ritmul paşilor. Prin contrast, oraşul care ameninţa să o înghită era cenuşiu, real, bătrîn şi periculos. Brusc, Jim înţelese că Rachel era o persoană singură, neocrotită, asupra căreia trebuia să vegheze, şi ţîşni după ea.

Din momentul în care picioarele lui lungi se puseră în mişcare, o ajunse din urmă cît ai zice peşte.

– Rachel, te rog. Trebuie să-ţi vorbesc.

Ea ridică o mînă şi, refuzînd să-l privească, clătină doar din cap fără să se oprească.

Incapabil să înțeleagă propria lui neputință, Jim își trecu o mînă prin păr și murmură o înjurătură. Grăbindu-se, o ajunse din urmă. De data asta o luă de mînă și o strînse bine ca să fie sigur că nu mai scapă, apoi își potrivi pasul cu ea.

– Cine ești tu? îl întrebă fata. În cazul în care bărbatul s-ar fi gîndit să o violeze, ar fi făcut-o pe alee... sau s-ar fi ferit de cei pe lîngă care trecuseră. Dacă era un om violent, ar fi prins-o în clipa în care a început să fugă de el. Dar el nu o făcuse. O urmase pur și simplu, o strigase pe nume, și nu furios... ci rugător.

– Jim Guthrie, după cum ți-am mai spus. Și am sosit mai adineaurea din Raleigh.

Denumirea o făcu să se oprească.

– Chiar lucrezi pentru tatăl meu?

– În ultimele două luni. Duse mîna la buzunarul din spate, scoase portofelul și extrase dovada cea mai elocventă: două legitimații. Una era permisul de conducere pe care Rachel îl studie atentă: James P. Guthrie și, avea dreptate, o adresă din Raleigh. Cealaltă legitimație era un permis de intrare la SCT – Southern Computer Technology era firma tatălui ei. Fotografia lui era clară și confirma identitatea lui Jim.

– Îmi cer scuze. Zîmbi umilă. N-ar fi trebuit să fiu așa de neîncrezătoare. Chiar se întreba de ce fusese atît de suspicioasă, de vreme ce ea greșise, în caz că se putea spune că greșise, din cauză că acest bărbat era atît de arătos.

– Ba dimpotrivă. El avea o voce caldă, ca şi ticăitul din inima ei – din inima lui – cînd îi răspunse la surîs. Nici n-ar fi trebuit să mă aştept că vei accepta jocul meu şi că ai pleca de la petrecere cu mine. Nu ai fost prea inspirată. Ridică din sprîncene. Şi aleea... ştii şi tu că în astfel de locuri se întîmplă multe lucruri.

Cît de bine ştia el acest lucru!

Rachel se înfioră amintindu-şi de frica pe care o resimţise şi care o făcuse să alerge pe alee.

– Ţi-e frig? Înainte să-i poată răspunde, el îşi scoase scurta şi i-o puse pe umeri. Căldura hainei se dovedi un calmant instantaneu, făcînd-o să uite coşmarul. Şi glasul lui era cald şi plin de grijă: Ţi-ai lăsat cumva geanta sau haina în sală?

– Nu. Era prea cald cînd am plecat de la hotel, aşa că aş fi fost caraghioasă cu haina. Şi nu-mi place să port geantă. Mişcîndu-şi degetele de la piciorul stîng, ea simţi în pantof bancnota de zece dolari pe care o pusese acolo cînd plecase de la hotel pentru cazul că ar fi avut nevoie. Am lăsat totuşi ceva de care o să se ocupe Ron. O să ia el flautul meu.

– Cine este Ron?

– Impresarul nostru. Se ocupă de turnee, de instrumente, de impresariatul nostru.

– Şi ai încredere în el că o să aibă grijă de flaut? Dat fiind că piticuţul nu făcuse altceva decît să-l sfredelească cu privirea, Jim se îndoia că ar merita o prea mare încredere.

– Bineînțeles. Avea încredere în Ron, cu toate că nu era de acord cu el în toate privințele.

Luînd-o ușor pe după umeri, Jim porni încet alături de ea.

– Ciudat. Îmi imaginam că e greu să-l desparți pe un muzician de instrumentul său. Îmi imaginam că nu permiți nimănui să pună mîna pe el, că în fiecare seară îl lustruiești, îl așezi cu dragoste în cutia lui de catifea și îi spui noapte bună.

Rachel îl privi cu reproș atît pentru tonul seducător cu care îi vorbea, cît și pentru ceea ce-i spusese.

– Îți bați joc de mine?

– Așadar, e adevărat.

– Nu, nu e adevărat. Cel puțin în cazul meu nu este. Bineînțeles că unii au o adevărată... venerație pentru instrumentele lor...

– Dar tu nu ești dintre aceia.

– Nu. Să nu mă înțelegi greșit. Îmi place să cînt la flaut. Întotdeauna a fost – avea un ton aspru – salvarea mea... Dar sînt dintre aceia care gîndesc practic.

– Da? o tachină el, încîntat că o aude vorbind. Pînă și vocea ei era muzicală, ca toată ființa ei de altfel. Și cum gîndești tu practic?

Ea îl privi din nou, cugetînd.

– Ai folosit vreodată un aparat de fotografiat, Jim?

El surîse, mulțumit de felul în care îi rostise ea numele.

– Bineînțeles.

– Un aparat Nikon?

El chicoti.

– Îmi pare rău, dar e cam scump pentru mine.

Ca şi pentru majoritatea clienţilor lui. Un aparat de fotografiat mai ieftin, mai simplu, era mai la îndemîna tuturor.

– Dar nu ai face fotografii mai bune cu un aparat mai de calitate?

Jim se gîndi la nopţile întunecate şi la pelicula de infraroşii a cărei rezoluţie era îndoielnică, indiferent de aparat.

– Nu prea. Ori ai un obiectiv interesant de fotografiat, ori nu ai. Ori ştii ce să faci cu aparatul... ori nu te pricepi. Eu am obţinut rezultate nemaipomenite cu un aparat Instamatic. Care poate fi uşor scos din buzunar, pentru prinderea în flagrant a unor colaboratori, adaugă pentru sine.

Un zîmbet mulţumit flutură pe buzele ei frumoase.

– Deci... cheia este în subiectul care trebuie fotografiat. Aparatul de fotografiat nu este decît un instrument, la fel ca şi flautul meu. De fapt, flauturile, în general. Eu am mai multe. Şi nici unul nu este făcut de comandă sau nemaiîntîlnit. Mă descurc cu oricare pentru un anume concert. Muzica este cea care contează... şi eu. Apoi roşi. Scuză-mă dacă îţi par infatuată. Vreau să spun că totul depinde de mine, de Pete, de Stefan, sau de Bill, de Tony – ca să se obţină sunetul, ca să fie interpretată muzica în aşa fel încît să justifice banii pe care îi dă publicul ca să asculte ansamblul Montage.

– Nu e cazul să te scuzi, spuse Jim tandru. Fata gîndea

sănătos, iar felul ei de a explica era fermecător. Am înțeles ce vrei să spui. Nu era oare același lucru cu o armă? Și cu cea mai ieftină dintre ele puteai omorî un om dacă țînteai bine. Dar flautul este un instrument destul de mic ca să poți duce mai multe cu tine în turnee. Ce se întîmplă însă cu o chitară sau cu un violoncel? Sau cu un pian?

Rachel chicoti.

– Cu excepția pianistului, toți avem mai multe instrumente la noi. Și, ca să-ți spun cinstit, trebuie să recunosc că eu sînt mai practică și din punctul ăsta de vedere. Se gîndea la viața asta zilnică și deveni mai distantă. Cu alte cuvinte, am învățat să privesc lucrurile de la distanță, cu detașare.

O clipă, Jim o privi atent.

– Sună cam amar?

Uluită nu numai că el își dăduse seama de asta, dar și de faptul că ea însăși își permisese să rostească acele cuvinte, Rachel se uită repede la el.

– Nu... doar că... în primul meu turneu cu trupa Montage am avut într-adevăr un flaut preferat. Mi-a fost furat în a doua lună de turneu.

– Era mai valoros decît celelalte?

Rachel strîmbă din nas.

– Sentimental vorbind, da. Mi l-a dăruit tatăl meu cînd am împlinit șaisprezece ani. Mai erau multe de spus, dar se opri. Jim Guthrie, așa dur cum părea, nu prea era genul de om care să înghită povestioare despre munca ei de rutină,

despre audiții, despre competițiile la care participase, pornind de la un instrument care îi fusese dăruit împreună cu un bilet pe care scria: „De la tatăl tău, cu multă dragoste și cu toată mîndria pe care ar fi avut-o și mama ta dacă ar fi fost cu noi". Chiar și acum, cînd se gîndea, lui Rachel i se umeziră ochii. Odinioară fusese profund impresionată de moartea mamei sale care, credea ea, murise dîndu-i naștere. Acum se îndoia. Ce se întîmpla în caz că suspiciunile ei erau adevărate? Dacă avea cumva o mamă undeva? Dacă exista într-adevăr o femeie care, dintr-un motiv înspăimîntător, a ales să nege existența fiicei sale Rachel?

Își dădu seama că se oprise din mers doar atunci cînd degetele puternice ale lui Jim o apucară ușor de bărbie. Jim o cerceta, ochii lui părînd să privească mai adînc decît pătrunsese vreodată privirea altui om.

– Probabil că te-a durut rău... să pierzi ceva ce a însemnat atît de mult pentru tine, îi șopti el.

Pierduse o amintire dragă? De unde știa el? Nu, era sigură că tatăl ei nu spusese așa ceva nimănui. Dumnezeule, dar tatăl ei nici măcar nu-și dăduse seama că ei îi spusese ceva!

– M-a durut, șopti ea. Schimbînd brusc subiectul, nici nu se mai gîndea la pierderea aceea. Se gîndea doar la bărbatul înalt care stătea în fața ei, se gîndea la curbura puternică și lină în același timp a obrajilor lui și la firele de barbă care i se iviseră pe față. Bărbatul acela exercita asupra ei o atracție

fizică. Era plin de viață, bine înfipt în realitate, sîngele îi zvîcnea în vena de la gît. Chiar dacă începea cu litera „P", al doilea prenume al său ar fi trebuit să fie virilitate.

Stînjenită de cursul propriilor gînduri, Rachel făcu un pas înapoi şi lăsă ochii în jos. Jim îi dădu drumul, avînd şi el nevoie de ceva timp ca să se controleze. Nu îşi amintea să fi fost vreodată atît de repede atras de o femeie. După cum proceda el de obicei, ar fi sărutat-o întruna, ar fi dus-o în camera ei de hotel şi ar fi petrecut noaptea făcînd dragoste cu ea. Atracție la prima vedere? Da, au existat multe femei care i-au stîrnit simțurile. Dar acum era altceva. Îi văzuse ochii, îi simțise căldura privirii pe fața lui. Observase neajutorarea cu care întredeschisese buzele. Mai simțise şi fiorul stînjenitor care, cu durere, o scosese din vrajă.

– Ei, sparse ea tăcerea, dregîndu-şi glasul şi privind înainte, după care continuă drumul, nu mi-ai spus ce te-a adus la Chicago.

Ca să nu cumva să o supere, se gîndi repede să o mintă. Văzînd-o atît de delicată şi cu un glas atît de dulce, înțelese acum de ce nu dorise Tom să o sune. Umerii ei păreau prea fragili pentru a duce vreo povară. Acum, înțelese el, vorbea misoginul din sinea lui. Bărbatul practic din el ştia că Tom avea nevoie de ea şi că ea avea dreptul să ştie asta. Mai mult, un alt eu al său ghicise că orice femeie care primise provocarea de a interpreta „Duelin' Banjos", nu era o fragilă violetă de Parma.

– Am venit ca să te cunosc.

Ea roşi stînjenită, fără să-l privească.

– Ai atîns o coardă sensibilă, dar ceva îmi spune că tu eşti aici dintr-un alt motiv. Tatăl meu nu a trimis niciodată pe cineva atît de departe doar ca să mă cunoască.

– Au mai venit şi alţii?

– Cu afaceri. Îi zîmbi, gîndindu-se cu dragoste la tatăl ei. Tata are pe birou o hartă cu itinerariul meu detaliat. Aşa ştie unde sînt, la ce dată, unde cîntăm, unde stăm. Cînd vine cineva din partea lui prin regiunea în care sînt eu, el îi spune că acolo are loc un concert pe care n-ar trebui să-l piardă sub nici o formă. De obicei nu-l pierd. Iar mie îmi face plăcere să văd pe cineva din partea lui. E ca un salut venit de la tata. Îl privi în ochi şi inspiră adînc: Aşadar, James P. Guthrie din Raleigh, Carolina de Nord, de ce ai venit la Chicago, Illinois? Nici nu termină bine prima întrebare că veni o alta: Cu ce te ocupi la SCT? Nu cred că am auzit de tine pînă acum.

– Nici nu mă îndoiesc. De vreme ce Tom Busek nu-i spusese lui Rachel despre gîndurile lui negre, era evident că nu-i spusese nici de faptul că îl angajase pe Jim. Am ajuns la hotelul tău.

Rachel se uită surprinsă la el, apoi zîmbi şi zise:

– Deci ţi-a spus tata.

– De fapt, răspunse Jim, conducînd-o spre uşa batantă, apoi aşteptînd să se reîntîlnească în holul hotelului, eu am citit invers.

– Faci lucruri de astea? Ridicînd capul ca să-l privească, observă că Jim avea ochi negri, acum sclipind de veselie.

– Dacă citesc invers? Este un talent pe care mi l-am însuşit de mult. Mai intîi ca să-i fac în ciudă învăţătoarei mele, să ţii seama de asta. Încercările ei de a mă determina să citesc corect au făcut-o să se pensioneze înainte de vreme.

Cititul invers era un truc obişnuit în meseria lui. Nici nu-şi mai amintea de cîte ori obţinuse informaţii preţioase în felul acesta. Dar... Rachel nu trebuia să afle asta.

Se opriră în mijlocul holului, neştiind încotro să o ia. Rachel era conştientă că ar fi trebuit să-i mulţumească pentru că a condus-o de la sala de concerte, să se scuze şi cu asta să încheie. La rîndul său, Jim ştia că, fără întîrziere, ar fi trebuit să-i spună lui Rachel pentru ce venise el aici.

Cînd se priviră ochi în ochi, gîndurile li se încețoşară. El îşi drese glasul:

– Probabil că eşti obosită. După cît ai cîntat şi toate celelalte...

Ea vorbi repede:

– Nu, nu sînt obosită. Dar tu? Ai călătorit...

– Nu sînt obosit. Ei, n-ar trebui să te mai reţin...

– Nu mă reţii. Doar dacă... nu *vrei* să pleci...

– Nu, nu vreau... Auzi, o privi de parcă ar fi căutat cifrul unui mare mister, mie... mi-e foarte foame. Ne-au dat ceva în avion, ceva ce semăna cu mîncarea pentru căţei. Se uită rapid în jur. Ce ai zice să mîncăm ceva? Trebuie să fie o braserie, ceva intim, unde să mîncăm un burger.

Amintindu-şi de dorinţa ei în legătură cu pateul de gîscă, Rachel zîmbi.

– Înţelepţii se întîlnesc. Ştiu un astfel de loc.

Brusc însufleţită, îl luă de mînă şi îl conduse în jos pe o scară în formă de melc, la braseria hotelului. Numai după ce se aşezară şi după ce chelneriţa le luă comanda pentru burgeri cu şuncă, cartofi prăjiţi şi bere şi după ce tăcură cîteva clipe bune, zîmbindu-şi reciproc, Rachel inspiră adînc.

– Ei... voiai să-mi spui cu ce te ocupi la SCT.

– Da, o tachină el, prelungind clipa. Părea aşa de relaxată, aşa de fericită şi... aşa de frumoasă... încît detesta gîndul că trebuia să pună capăt la tot. Dar cu cît prelungea situaţia, cu atît era mai rău. Mă ocup... Lăsă capul în jos şi strînse din buze resemnat.

Dîndu-şi seama de ezitare, Rachel simţi şi ea cum i se stinge zîmbetul pe buze.

– Ei?

– Mai mult lucrez pentru tatăl tău decît pentru SCT.

– Credeam că reprezintă acelaşi lucru.

– Nu în cazul meu. Tatăl tău m-a angajat ca să mă ocup de un lucru dificil.

Ochii ei străluciră.

– Proiectul de irigaţii? Lucrezi la el? Ciudat, nu aş fi crezut că te ocupi de microelectronică.

Jim tăcu, mulţumit de intervenţia ei. Era aşa de rafinată, aşa de şcolită, aşa de doamnă... Se simţi net în inferioritate

şi, pentru prima dată în viaţa lui, îl deranjă acest lucru. Dar cu ce crezi tu că mă ocup?

Un zîmbet timid îi apăru pe buze şi ridică din umeri.

– Nu ştiu. Se gîndea la îndemînarea cu care o scosese de la petrecere. *Management... dezvoltare.* Apoi ochii îi căzură pe mîinile lui, pe degetele lui lungi, puternice şi bronzate. Sau munceşti la fermă. Lucrezi la ferma de care se ocupă tata?

– Te-ar deranja?

– Să mă deranjeze? De ce m-ar deranja aşa ceva?

– Un fermier este mai degrabă un om al materiei, în timp ce un om de ştiinţă, la fel ca un muzician, este legat de spirit. Dacă seara aceasta este un exemplu, se pare că tu eşti înconjurată de astfel de oameni. Preferi într-adevăr genul spiritual?

Era evident o întrebare retorică. Rachel descoperise ideea în încrengătura exprimării lui, în căldura privirii lui, în propriul ei puls care crescuse.

– Nu ştiu, recunoscu ea încet şi timid. Celălalt gen de om, cel al materiei, este încă un mister pentru mine. N-am... n-am cunoscut nici o astfel de persoană.

Stînjenită, îşi feri privirea. Nu ştia ce este cu bărbatul care o impresiona atît de mult; ştia doar că, o dată cu atracţia, el mai aducea cu sine şi ceva periculos. Deşi avea douăzeci şi nouă de ani şi era o femeie crescută în lume, se simţea extrem de neexperimentată şi... depăşită sexual. Asta era.

Jim Guthrie era înalt şi musculos şi atrăgător. Un om al materiei? Da, aşa era el. Iar ea era o muziciană, nimic altceva.

– Şi ce faci pentru tatăl meu? întrebă ea brusc, încercînd cu disperare să alunge gîndurile.

Jim încercă să-i dea un răspuns evaziv, ceva inteligent, ceva plăcut. Dar cum ochii ei negri şi acum încrezători îl priveau intens, nu se putea gîndi decît la adevărul gol-goluţ.

Din nou băgă mîna în buzunarul jeanşilor şi scoase portofelul. De data asta extrase o legitimaţie veche şi roasă şi i-o dădu lui Rachel. Ea se uită la legitimaţie, neînţelegînd la început, apoi deveni din ce în ce mai palidă, ochii ei exprimînd spaimă.

2

Detectiv particular? şopti ea. Pentru ce are nevoie tatăl meu de un detectiv particular? Are vreo legătură cu visurile lui... cu lucrurile alea oribile pe care le spune în somn? Are legătură cu presupusa mea mamă moartă, care de fapt nu e moartă, şi care îl bîntuie pe Tom Busek? Rachel simţea că se sufocă şi încercă din răsputeri să înghită în sec.

Automat, Jim îi luă mîna şi îi prinse degetele mici în palma lui mare şi caldă.

– Linişteşte-te, Rachel, o rugă el, impresionat de îngrijorarea pe care o arăta pentru tatăl ei. Nu e o problemă de viaţă şi de moarte. Doar indirect, dar o să se ocupe el mai pe îndelete de asta.

Cînd veni chelneriţa cu cele două halbe de bere, el îi împinse una, implorînd-o în tăcere, şi o privi cum sorbea din ea.

– Ce s-a întîmplat? îl întrebă Rachel răspicat, ştiind că nimic nu putea fi mai rău decît ceea ce îşi închipuia ea. Vreau să ştiu.

Jim ezită o clipă.

– De fapt, ai avut dreptate. Este vorba de proiectul de irigaţii.

Răgazul pe care îl avusese Rachel după ce auzise că, într-adevăr, este o problemă de serviciu, nu dură mult. Proiectul de irigaţii fusese visul tatălui său, singurul proiect în care se implicase pe de-a-ntregul.

– Ce s-a întîmplat cu proiectul?

– În ultimele luni, tatăl tău suspectează nişte mişcări ciudate – întîrzieri neaşteptate şi inutile.

Rachel făcu ochii mari.

– Sabotaj?

– Nu chiar. Se pare că este vorba de spionaj industrial. Crede că cineva încearcă să cîştige timp ca să copieze planurile proiectului în scopul de a-l produce şi a-l comercializa înaintea SCT.

– Dar e ridicol! Tatăl meu a stat în spatele întregului proiect încă de la primele începuturi! El a conceput planurile încă de pe cînd nimeni nu manifesta interes pentru acest proiect. Dacă ar fi avut un suport financiar, ar fi realizat microchipul de ani de zile. Dar ideea de a folosi o minusculă pastilă de siliciu ca să comande alimentarea plantelor cu apă şi îngrăşăminte a fost considerată doar o viziune excentrică.

Cu ochii fulgerînd, se opri o clipă să tragă aer în piept. Acum, că se apropie de realizare, acum, că putem aproape să gustăm din plantele acelea, crescute pe un pămînt considerat cîndva prea arid pentru a putea fi cultivat vreodată, vrei să spui că altcineva urmăreşte să ia frişca de pe tort?

El o strînse şi mai tare de mînă, încercînd să o calmeze. Era evident furioasă.

– Se pare că aşa este, spuse el calm. Cel puţin asta mi-a cerut tatăl tău să investighez.

– Şi ai reuşit ceva?

– Mă apropii oarecum. Dar merge greu.

– Cum adică „greu"? Îşi retrase mîna şi o duse în poală. Avea pe faţă aceeaşi frustrare pe care el reuşise de mult să şi-o controleze. Ori ai aflat ceva, ori nu.

– Da, am aflat cîte ceva, bineînţeles, îi explică răbdător. Doar că pentru a dovedi ceva, şi a o dovedi cu dovezi clare, trebuie să strîngem acele dovezi cu multă grijă. Problema este să putem prezenta cazul nostru autorităţilor şi să fim siguri că va rezista.

Avea dreptate. Pe măsură ce raţiunea lua locul emoţiei, Rachel îi dădea dreptate.

– Autorităţile, pufni ea încet, privindu-l tristă. Săracul tata! Niciodată nu a avut încredere în... autorităţi.

– Este de înţeles, răspunse Jim. Oricine ar fi crescut *cum a crescut el, oricine a trecut prin* teroarea politică dintr-o ţară ca Cehoslovacia, la sfîrşitul războiului, ar fi suspicios.

– Ți-a povestit el așa ceva? îl întrebă ea surprinsă. Tatăl ei nu prea vorbea despre trecutul lui, iar rădăcinile lui străine nu prea erau evidente fiindcă nu avea accent străin. Muncise mult și pentru asta, hotărît să devină cît mai american.

– A trebuit să-mi spună. Mă străduiesc să-mi cunosc bine clientul în cazul în care mă hotărăsc să-i preiau cazul. Una din primele întrebări pe care i le-am pus a fost de ce nu a încercat să apeleze la ajutor guvernamental. În definitiv, SCT primește fonduri de la guvern pentru proiectul referitor la irigații. Așa că guvernul este și el interesat. Atunci tatăl tău mi-a povestit cum a fugit el din Cehoslovacia.

– Doar nu suspectează că guvernul ar fi implicat în afacere?

Jim clătină scurt din cap.

– E normal ca un om ca el să fie permanent precaut. În definitiv, țara din care a fugit el nu ar avea nici un interes să spioneze SCT și planurile lui. Privi în sus la chelneriță care se apropiase de ei și se lăsă ușor pe spate pentru a-i permite acesteia să pună farfuriile pe masă. Cînd rămase din nou singur cu Rachel, duse la gură o murătură. Oricum, ne-am gîndit și la această posibilitate.

– Cum v-ați gîndit? întrebă ea, refuzînd sticla cu ketchup; îl privi cum o deschide și își toarnă peste burger, apoi cum mușcă din el. E ceva de burgerul ăla? se amuză ea ușor, apropiindu-se ca să se uite la amestecul acela.

– Ba bine că nu! zise zîmbind larg. Ridică burgerul și mușcă sănătos din el.

Rachel se aşează mai bine pe scaun, îşi dădu părul pe spate şi se uită la el cum mănîncă. Limia puternică a maxilarului său lucra mărunt, iar muşchii gîtului se încordau la fiecare înghiţitură. Nu mai văzuse vreodată un bărbat aşa de bine făcut ca el. Sau poate, îşi spuse ea, poate nu dăduse atenţie... sau nu fusese atît de aproape de altcineva asemănător. Da, asta era. Cu siguranţă că Jim Guthrie nu deţinea monopolul asupra virilităţii. Probabil că lumea era plină de astfel de bărbaţi vînjoşi. Lumea ei... da, era altceva. Într-adevăr, tatăl ei era înalt şi interesant; dar el era tatăl ei.

– Mănîncă, Rachel, se auzi brusc vocea lui Jim, trezind-o din gînduri.

Pentru o fracţiune de secundă, pe Rachel o surprinse comanda. Rîzînd uşor, luă furculiţa şi împunse o bucată de friptură.

– Parcă eşti tata: „Mănîncă, Rachel! Culcă-te, Rachel! Du-te şi te plimbă, Rachel."

– Te pisează?

Fata înalţă capul.

– Nu! Nu chiar. Se preocupă de mine. Vocea ei devenise o şoaptă. Şi mă iubeşte. Cum ar putea să mă deranjeze asta, mai ales că sînt atît de mult timp plecată de acasă? De fapt... e chiar plăcut. Cred că fiecăruia îi place să fie alintat uneori.

Jim sesizase dragostea din ochii ei şi, pentru a doua oară în seara aceea, simţi o urmă de invidie. Apoi se gîndi la

propria lui viață și se încruntă. Spre jena lui, Rachel observă mimica.

– Ție nu-ți place? îl întrebă ea, folosindu-se de ocazie ca să-și satisfacă o curiozitate. Probabil că există o nevastă acolo, în Raleigh? Copii? Fără să-și dea seama, Rachel își ținea răsuflarea.

Jim încercă să se controleze înainte de a răspunde:

– Nu. Nici o soție. Nici un copil. Meseria mea... exclude felul ăsta de viață. Ca răspuns la încruntarea ei, zîmbi: Nu e ca la televizor, numai mașini scumpe și strălucire. Dumnezeule, dacă aș fi avut vreodată ocazia să conduc un Ferrari adevărat... Chicoti și clătină din cap. O șuviță rebelă îi căzuse pe frunte. Pentru că o muncă de supraveghere permanentă îți cere mai multă discreție.

– Ce mașină ai? îl întrebă ea spontan.

Jim dădu iar din cap.

– Depinde. Îmi cumpăr cîte o mașină la fiecare șase luni. Și nu nouă. La mîna a doua. Veche de vreun an sau doi, cu o caroserie comună și cu o culoare cameleonică. Totul este să treci cît mai neobservat. Dar ceea ce este sub carcasă... asta-i cu totul altceva.

O lăsă pe Rachel nedumerită și mai luă o îmbucătură de burger. Ea era din nou fascinată, de data asta de mîinile lui. Față de mîinile mai pale și mai delicate cu care era obișnuită – mîinile care mîngîiau clapele pianului, sau care manevrau piese mici de calculatoare, sau care atingeau cu

delicatețe paharele fine de vin –, mîinile lui Jim Guthrie erau mai mari şi mai puternice. Erau bronzate, ca şi antebrațele goale, acoperite de un păr negru şi mătăsos, ieşind din mînecile suflecate ale cămăşii. Groase, ca pentru un bărbat de dimensiunea lui, degetele lui erau subțiri şi frumoase şi foarte masculine.

Dînd iar din cap pentru a-şi alunga pornirea de a-l atinge, Rachel privi către propria ei mînă ca de fildeş cu care strîngea bine furculița.

– S-a întîmplat ceva? o întrebă Jim tandru.

Ea înghiți, apoi clătină iar din cap, de data asta certîndu-se pe sine.

– Uite ce fac, te întreb despre maşina ta, şi îl privi cu reproş că îşi permisese să se gîndească la altceva, cînd ar trebui să aflu mai multe despre problemele de la SCT. Ai să crezi că sînt fără inimă.

De fapt, era îngrijorată pentru alte lucruri pe care le-ar fi putut gîndi Jim despre ea, în cazul în care el ar fi putut să-i citească gîndurile.

– Nu eşti fără inimă. Privirea lui de foc nu făcu decît să-i aducă sîngele în obraji. Ştiu că eşti îngrijorată pentru tatăl tău. Şi mai ştiu că uneori e nevoie şi să te mai destinzi puțin, să priveşti lucrurile în perspectivă. Apoi se opri şi se uită la buzele ei, după care glasul lui deveni grav: Mi-ar plăcea totuşi să cred că nu a fost doar o simplă încercare de relaxare.

– Adică? şopti ea, încercînd să respire normal.

Cînd Jim îşi apropie braţul ca să-i aranjeze o buclă pe după ureche, ea nici măcar nu se clinti. Cînd degetele lui o atinseră pe după gît, iar degetul lui gros îi atinse colţul gurii, nici măcar nu respiră, iar cînd buricul degetului urmări conturul buzelor ei, cu o asprime plăcută, de bărbat, simţi că mai-mai să i se spargă coşul pieptului.

– Eşti frumoasă, Rachel, îi şopti el. Răguşeala vocii lui avea o asprime plăcută. Mîinile îi tremurau uşor. Probabil că sînt şi eu ca toţi ceilalţi bărbaţi care se îndrăgostesc de tine după ce te văd pe scenă. Zîmbi uşor. Ce frumos ar fi dacă s-ar inversa rolurile.

Aşadar îi citise gîndurile pînă la urmă! Se îmbujoră deşi nu ştia de ce – din cauza acestei descoperiri... sau din cauza mîinii care îi mîngîia atît de tandru gîtul; nu putea şti. Un singur lucru ştia acum, şi anume că era adevărată ideea de atracţie biologică. Ori acest lucru era adevărat, ori cineva de la petrecere i-a strecurat ceva în paharul cu vin!

– Şi dacă aş fi în locul tău? se auzi ea jucîndu-se iar, cu un glas ciudat, de parcă ar fi venit de la o persoană pe care nu o cunoscuse niciodată în viaţa ei. Şi aceeaşi persoană străină ridică mîna şi şi-o lipi de a lui, pe gît. Deşi mici în comparaţie cu ale lui, degetele ei încercară să le oprească pe ale lui Jim să o mai facă să clocotească... sau poate că nu făceau decît să le apese şi mai mult?

Înghiţînd în sec, Jim se lăsă uşor pe spate. Îşi luă mîna de pe gîtul ei, îi prinse degetele şi le puse pe faţa de masă.

– Dacă ai fi în locul meu, spuse el foarte trist, aş îndrăzni să spun că am fi amîndoi nişte nebuni. Viaţa mea nu este făcută pentru o legătură de lungă durată, ca şi a ta. Trei sferturi din timp mi-l petrec în maşină, iar tu în hoteluri şi săli de concert... Nebuni... Ultimul cuvînt fu şoptit pe un ton răguşit şi puţin furios.

De-ajuns ca s-o aducă pe Rachel la realitate. Îşi retrase mîna şi o lăsă în poală.

– Iartă-mă, spuse ea. Ai dreptate. Inspirînd adînc, ridică bărbia şi-l privi drept în ochi. Probabil că este efectul berii după vin.

Nu îşi dădu seama de dublul înţeles al afirmaţiei sale şi de ceea ce-i putea trece prin cap lui Jim la auzul acestor cuvinte sincere.

– Atunci mănîncă, mormăi el, uitîndu-se la burgerul de care ea nu se atinsese şi aşteptînd pînă cînd ea îl luă de pe farfurie şi începu să mănînce. Mai întîi o înghiţitură, apoi alta, pînă cînd se simţi mai bine.

Răgazul o ajută să-şi limpezească gîndurile.

– Spune-mi mai multe despre ceea ce faci pentru tatăl meu. Probabil că este foarte supărat din cauza asta. Se încruntă. Ar fi fost bine să-mi fi spus şi mie.

– El ştie că şi tu ai problemele tale, spuse Jim. Da, este supărat, ca şi tine. E bine, oarecum, că sîntem aproape de finalul investigaţiei.

– Da? Mai povesteşte-mi. De data asta, ea fu aceea care se hotărî să termine de mîncat.

După ce își termină și el burgerul, urmat de o înghițitură bună de bere, începu să-i explice. Știa că trage de timp, știa că încearcă să evite inevitabilul, dar nu putea altfel. În ceea ce o privea pe această femeie, tentația de a o proteja era prea puternică.

– Am ajuns la doi oameni.

– Îi cunosc?

– S-ar putea. Connors și Renko. Amîndoi au nevoie de bani – Connors pentru cele două pensii alimentare și pentru puicuța pe care o are acum, iar Renko pentru cea de-a doua ipotecă, pentru plata colegiului copiilor și pentru întreținerea tatălui său. Privirea plină de înțelegere a lui Rachel îl îndemnă să adauge: Și pentru o datorie pe care a făcut-o la niște jocuri de noroc și care l-a secătuit.

– Aha... Tot probleme de bani.

– Nu e obligatoriu. Mai pot interveni și elemente subiective dincolo de spionajul industrial. Dorința de putere sau de glorie. Răzbunare.

– Răzbunare? Pentru ce? Tata nu a făcut rău nimănui!

– Nu e nevoie să fie vorba de răzbunare în cazul lui, Rachel, sublinie Jim agreabil, doar că uneori poate fi și ăsta un motiv. S-ar fi putut ca vreodată, în viața lui, tatăl tău să fi rănit pe cineva fără să vrea.

– Tatăl meu este un model de amabilitate. El nu ar...

– Știu. Vocea lui încerca să o liniștească. Dar un bărbat nu construiește o corporație ca SCT fără să angajeze sau să

dea afară, fără să facă unele compromisuri şi să evite altele, fără o luptă pentru vînzări împotriva altor firme. Există posibilitatea ca cineva, cîndva, să se fi simţit lezat. Poate gelos. Şi să aştepte momentul potrivit ca să se răzbune.

Un fior o trecu pe Rachel. *Cîndva*, spusese Jim. Glasul tatălui ei, prin somn, dar clar: *Nu mă părăsi, Ruth. Voi trece peste asta... Se înşală. Tu te înşeli... Gîndeşte-te la viaţa noastră... la copil...*

– Rachel?

– Da? Ochii ei scînteiau.

– La ce te gîndeşti? Vocea lui Jim era calmă, dar plină de îngrijorare. Acum o clipă, dintr-o dată ţi-ai fixat privirea... Şi nu mai erai cu mine.

– Acum sînt, spuse ea tremurînd. Mă simt bine.

– Sigur?

Ea dădu din cap şi îşi recăpătă calmul.

– Deci Connors sau Renko?

Jim acceptă manevra ei pentru moment, dar împotriva voinţei lui.

– Connors sau Renko. Sînt sigur în proporţie de 95 la sută.

– Doar 95 la sută? întrebă ea, mimînd detaşarea. Cum rămîne cu restul procentelor?

– La finalizarea cazului.

– Şi cînd crezi că se va întîmpla asta?

Jim clătină din cap.

– Presupun că luna viitoare sau peste două luni. Trebuie ca microchipul să fie pus în funcțiune în noiembrie. Tatăl tău a mutat data lansării în septembrie.

Rachel făcu ochii mari.

– Cum a putut face așa ceva? O să se spetească muncind.

Jim își drese vocea și arcui o sprînceană, pregătit să fie de acord cu ea și să înceapă să-i spună despre starea sănătății lui Tom Busek. Dar Rachel vorbi, înainte ca el să poată spune ceva:

– Și ce va aduce nou luna viitoare? La ce te aștepți?

– Am nevoie de proba palpabilă despre care ți-am mai vorbit. Presupunînd că unul din cei doi vinde planurile unei întreprinderi rivale, am nevoie de fotografii de la întîlnirea acestora și de dovada că au fost transferați banii.

– Trebuie să-i prinzi în flagrant?

– Dacă se poate, da. Dar e îndoielnic că cei doi hoți vor face asta în public, pe stradă, și că li se vor da bani în fața unui aparat de fotografiat. Anticipînd următoarea ei întrebare, Jim continuă: Eu mă țin scai de cei doi, le observ intrările și ieșirile, le urmăresc conturile, stau în fața caselor lor ca să văd dacă pleacă noaptea de acasă.

Rachel se încruntă și observă logic:

– Și cum poți să-i urmărești pe amîndoi în același timp?

– Am un partener.

– Aha! Și partenerul tău... lucrează și el cu tata?

– Nu. Eu lucrez la SCT singur. Pentru cine întreabă. Sînt coordonator guvernamental şi fac muncă de consultanţă ca să ajut la punerea în fabricaţie a microchipului. Noi urmărim ca vinovatul să înceapă să se agite. Să-l grăbim. Să-i forţăm mîna. Să-l determinăm să comită o greşeală.

Urmărindu-l îndeaproape, Rachel era fascinată de însufleţirea lui. Lăsînd deoparte şi Ferrari-ul cel roşu, ea presupusese întotdeauna că detectivii sînt neciopliţi, neinteresanţi şi reci, strecurîndu-se prin întuneric, mirosind a ţigară proastă, cu cicatrice pe faţă şi diverse malformaţii pe care le-ar purta ca pe un titlu de glorie. Jim Guthrie nu era nimic din toate astea.

– Îţi place munca ta, nu?

El zîmbi vinovat.

– E obligatoriu, ca să poţi munci atîtea ore ca mine. Cînd Rachel rîse, el îşi lăsă capul pe umăr, întrebînd: Ce găseşti că este amuzant în asta?

– Nimic, numai că ai rostit cuvînt cu cuvînt ceea ce ştiu şi eu. Luă o mină serioasă, coborî glasul şi spuse: „Trebuie că-ţi place să cînţi la flaut, domnişoară Busek". Apoi reluă tonul normal: „Trebuie să-mi placă dacă muncesc atît". Între ei se stabili un sentiment de înţelegere. Şi faci bine ceea ce faci? mai întrebă ea.

– Sper. Am clienţi de vreo cincisprezece ani.

– Şi toţi au fost mulţumiţi?

– Nu pot să fac minuni. Vine un client care mă plăteşte

ca să afle dacă îl înşală nevasta şi pe urmă devine isteric dacă îi aduc dovada incriminatoare. Alteori, avocatul unui om acuzat de crimă mă angajează să aduc dovezi pentru salvarea situaţiei, ca pe urmă să afle că dovada este împotriva acuzatului.

– Şi ce se întîmplă atunci? întrebă interesată Rachel.

– De fapt, nimic. Doar că avocatul cunoaşte mai bine adevărul şi poate pleda mai eficient.

– Ca să scape un criminal?

Jim clătină din cap.

– Ca să se asigure că sînt apărate toate drepturile clientului. Dacă este vinovat, mai mult ca sigur că se dovedeşte asta.

Rachel se gîndi o clipă.

– Pari destul de sigur că serveşti o cauză bună.

– Sînt sigur. Chiar dacă rezultatele nu sînt bune, există un scop. Să luăm de exemplu persoanele dispărute. Cineva poate să dispară de-a binelea de pe faţa pămîntului... şi altcineva se dovedeşte a fi mort. Te poate înduioşa. Dar nu este mai bine să ştii... decît să te îndoieşti de ceva?

Pe Rachel o înfioră întrebarea. Era aceeaşi pe care ea şi-o punea de luni de zile. Era oare mama ei în viaţă?

– Cred că da, şopti ea rece. Ai dreptate, te poate înduioşa.

Emoţiile zugrăvite pe chipul ei nu trecură neobservate. Parcă s-ar fi pus în pielea clientului şi simţea şi ea la fel.

Ciudat... de obicei oamenii mai mult compătimesc decît înţeleg.

– Te saturi vreodată de munca ta? îl întrebă ea foarte încet.

El o privi cîteva clipe, după care se uită la spuma de pe marginea halbei.

– Ar trebui să spun că nu. E chestie de imagine, nu? Nu era amar, ci realist. Dar cînd continuă, vocea lui era cumva străină, surprinzător de vulnerabilă. Da, mă satur. Este multă mizerie în lumea asta. Uneori cred că văd prea multă mizerie. Unele lucruri le uit – făcu un gest de dezinteres –, alte lucruri îmi rămîn întipărite. Ca de exemplu copiii morţi. Vieţi irosite. Te doare inima.

Te doare inima. Rachel îl auzi şi cîntări cuvintele. Poate că şi-a plîns prea mult de milă. Poate că ar fi fost mai rău să fi avut o mamă, să se fi bizuit pe ea şi să o fi iubit, şi ea după aceea să moară... acum, în săptămîna care urma, sau la anul. Asta însemna durere de inimă... aşa cum ar fi dacă s-ar întîmpla ceva cu tatăl ei, pe care îl ştia şi îl iubea.

– Ca să rămînem tot la subiectul nostru, începu ea, pînă la urmă tot nu pricep de ce ai venit la Chicago. Tata ştie că vin acasă peste două săptămîni. Şi nu mi-a spus nimic la telefon. Înălţă o sprînceană: Nu e în obiceiul lui să poarte lumea pe drumuri.

Jim ajunsese pe un teren minat.

– Nici nu m-a trimis el. Am venit de capul meu.

Lui Rachel îi luă un minut întreg ca să dea replica.

– Adică el nu ştie că eşti aici? Nu era în firea lui.

– Cred că a bănuit că o să vin după ce am încercat atît de mult să-l conving să-ţi spună el însuşi. Poate că el nu ştie acum că sînt aici, dar n-a făcut nimic ca să mă împiedice cînd... am încercat şi am citit invers.

Gluma lui nu avu succes. Rachel era mai speriată ca niciodată.

– Dar de ce? De ce nu a vrut să-mi spună el?

– Nu voia să te sperie.

– Dar tu ai considerat că eu ar trebui să ştiu. De ce?

– Pentru că eu sînt îngrijorat, Rachel.

– Din cauza proiectului? întrebă ea, dar se gîndea la altceva. Mai era ceva. Ştia ea.

– Din cauza tatălui tău.

– Dar ce s-a întîmplat cu el?... Jim?

Pusese mîinile inerte pe masă. Jim le acoperi cu mîinile lui.

– A muncit foarte mult, spuse el cît putu de blînd. Nu se simte bine.

Rachel făcu ochii mari.

– Ce s-a întîmplat?

– Inima. Doctorii vor să-l opereze.

– Să-l opereze? Cum adică... să-l opereze?

Ajunsese mult prea departe ca să mai dea acum înapoi. Era o femeie în toată firea, care trebuia să cunoască adevărul.

– I-au recomandat o operație pentru un triplu by-bass.

Rachel se uita la el, dar nu îl vedea, apoi rătăci cu privirea peste masă. Fără să-și dea seama, întorsese palmele și căuta apropierea lui.

– Un triplu by-pass? se înecă ea. Dumnezeule! Cînd clătină capul în semn de refuz, părul ei auriu i se răspîndi pe umeri. Jim făcu un gest ca să i-l dea pe spate, dar ea era mult prea uluită ca să mai observe. Nu am știut nimic!... Părea că se simte bine.

– Cînd l-ai văzut ultima oară?

– Acum șase săptămîni. Dar vorbim la telefon în fiecare săptămînă. Ultima dată am vorbit cu el duminica trecută. Era entuziasmat de proiect. Numai despre asta mi-a vorbit.

– I-a venit rău la serviciu vineri. A vorbit de pe patul spitalului.

– Dar... nu se poate. Eu l-am sunat...

Își aminti că în ultima săptămînă fusese altfel.

– Te-a chemat el? îi șuflă Jim încet.

După o lungă pauză, ea dădu din cap deznădăjduită.

– Nici nu m-am gîndit la ceva rău cînd mi-a spus că dorise să vorbească cu mine mai devreme. Părea așa de nerăbdător. Am crezut că se simte bine. Oftînd, își trase mîinile de sub ale lui și își duse degetele la tîmple. Nu pot să cred... Întotdeauna a fost un om puternic.

– Este puternic, Rachel. Cel puțin intelectual. Dar aici e problema. De asta am venit să vorbesc cu tine. Nu vrea să

facă operația. Cel puțin nu acum. Spune că este un moment prea important pentru SCT. Cineva trebuie să-l convingă. Eu am încercat cît am putut, dar... Eu nu sînt decît un om care a ajuns să-l îndrăgească în ultimele două luni. Pe de altă parte, cuvîntul tău atîrnă mai greu.

– Mă îndoiesc, dat fiind că nici nu a vrut să-mi spună. Apoi dădu din cap neîncrezătoare. Inima!

– Inima. A avut dureri în piept cu vreo săptămînă înainte de a cădea. După părerea doctorilor, nu se poate aștepta patru sau cinci luni pînă la operație. Trebuie să-l convingi tu de asta.

– Și crezi că pe mine o să mă asculte?

Jim o privi serios.

– Ești fiica lui. Ești tot ce are.

Cuvintele lui avură un impact puternic, aducînd pe fața lui Rachel expresia unei făpturi nenorocite. Îl privi pe Jim care se arăta atît de binevoitor, apoi lăsă ochii în jos spre masă, după care se uită către cei care stăteau undeva, în capătul celălalt al încăperii. Nu-i cunoștea... pe nici unul dintre ei... așa cum nu-i cunoscuse nici pe cei cu care luase masa cu o zi înainte, sau cu două zile înainte, sau cu o săptămînă în urmă. Erau niște străini... care habar n-ar fi avut dacă se întîmpla ca ea să moară în somn într-o noapte în camera ei de hotel. Tom Busek știa acest lucru.

Simțindu-se singură și cumplit de nenorocită, șopti răgușit:

– Trebuie să plec.

Înainte ca Jim să o poată urma, se sculă de pe scaun şi fugi spre uşă. Cînd recepţionera o privi întrebător, ea mormăi:

– Camera 3205. Vă rog să faceţi chitanţa de plată.

Apoi pleacă în grabă, ştiind doar că avea de rezolvat nişte lucruri.

O dată ajunsă în intimitatea camerei sale, ridică receptorul şi formă numărul de la Chapel Hill. Era aproape unu noaptea. Spera să răspundă vocea morocănoasă a tatălui ei, care să-i infirme povestea lui Jim.

Telefonul sună de trei ori, apoi încă o dată, după care răspunse o voce suavă, de-abia sculată din somn.

– Casa Busek.

– Doamna Francis? Rachel la telefon.

– Rachel? Vocea deveni mai puternică... S-a întîmplat ceva?

– Asta aş vrea să te întreb eu. Tata... e acasă?

Interveni o pauză care era deja un răspuns, după care menajera vorbi:

– Nu. Este...

Rachel înţelese că Gertrude Francis a jurat să nu spună adevărul.

– În spital? Aşadar, era adevărat. Speranţele ei se risipiră. Cum se simţea astă-seară?

Vizibil uşurată că secretul era deconspirat, doamna Francis deveni mai îndrăzneaţă.

– Încă este obosit şi slăbit. Îi fac nişte analize pe care el nu pune prea mare preţ. Dar părea că se simte mai bine cînd a sunat în seara asta. Rachel... cum ai aflat?

– M-a căutat cineva.

– Domnul Guthrie? Femeia oftă uşurată. Slavă Domnului că s-a hotărît el. Să ştii că tatăl tău i-a dat multă bătaie de cap.

– Jim a fost acasă la noi?

– În mai multe seri, săptămîna asta. Se încuiau în birou şi tot discutau în secret acolo. Domnul Guthrie a insistat să se mai odihnească, să nu mai facă atîta efort, să-l lase pe el să se ocupe de probleme. Dar tatăl tău este încăpăţînat.

După ce aflase ceea ce dorise şi chiar mai mult, Rachel schimbă subiectul şi reuşi, cu delicateţe, să termine rapid conversaţia. Încă buimacă, ridică din nou receptorul şi sună în camera lui Ron. Trebuia să ştie şi el ce planuri avea ea.

– Ron?

– Rachel? Te-am sunat cu puţin timp în urmă. E totul în regulă?

– Nu prea. Auzi, Ron, trebuie să plec acasă pentru vreo două zile.

Interveni o tăcere, apoi o tuse slabă. Rachel şi-l imagina pe Ron cum îşi potrivea nodul de la cravată. Purtînd mereu pantaloni, sacou şi cravată, era de obicei mai bine îmbrăcat decît ceilalţi din formaţie. Rachel bănuia că Ron îşi strîngea cravata, şi-o mai lărgea la gît sau şi-o scotea, potrivit cu starea de spirit. Părea că este singura lui supapă.

– Ce s-a întîmplat, Rachel?

Ron Lynch avea două probleme importante – cîntăreții lui și programul acestora. Dacă unii cîntăreți nu prea respectau acest program, Rachel îl respecta întotdeauna. Ca și ceilalți, Ron o adora.

– Tata. Este bolnav.

– Vai, fetiță. Îmi pare rău. E ceva grav?

– Inima. Rachel era împietrită. Cuvintele parcă erau de carton, plate și comune. Acum am aflat. Voi lua primul avion mîine dimineață.

– A avut un infarct?

– Nu... nu cred. Dar medicii vor să-i facă o operație.

– Acum?

Rachel ezită iar.

– Așa cred. Nu... nu știu toate amănuntele. Știa atît de puțin încît era îngrijorată.

– Și... Indianopolis?

– O să fiu acolo. O să vin cu avionul direct și o să fiu la concert. Explică tu situația și celorlalți, da, Ron? O să te sun și o să te țin la curent.

– Așa să faci, fetiță. Auzi... ai nevoie de ceva? Ți-ai rezervat loc la avion?

Nici nu se gîndise la asta.

– Nu, dar o să-mi rezerv.

– Vrei să fac eu asta?

Zîmbi cu recunoștință.

– Mulțumesc, Ron, dar o să-mi rezerv eu locul la avion. Trebuie să fac ceva. Altfel simt că mă prăbușesc și Dumnezeu știe că numai de asta n-am eu nevoie acum!

– Dar numai Dumnezeu știe că ai putea să te prăbușești, deși eu nu te-am văzut niciodată în situația asta!

Acesta era misterul care o înconjura pe Rachel Busek – o ființă delicată, aproape fragilă, cu un flaut vrăjit și cu mult autocontrol și disciplină. Ron respiră resemnat.

– Dacă te răzgindești și vrei să te ajut cu ceva, sînt lîngă tine. Era bine să se poată gîndi la asta. Apoi Ron se gîndi o clipă și vorbi calm: Tipul ăla, Guthrie?

– N-am înțeles ce vrei să spui.

– Tim Guthrie.

– Jim. Ron nu greșea niciodată numele, poate doar intenționat.

– El ți-a adus vestea?

– Da.

– Hm. Părea destul de vesel la petrecere.

– Nu era nici locul și nici momentul să-mi spună așa ceva.

Și un telefon nu ar fi avut același efect? își zise Ron. Totuși nu putea să dea vina pe individ. Doar și el se oferise să o ajute.

– E grav, nu?

Rachel ridică glasul, frustrată. Era primul semn de emoție adevărată pe care îl auzea el.

– Nu ştiu. De asta trebuie să mă duc acasă. Pur şi simplu nu ştiu. Şi nici nu o să am linişte pînă nu văd cu ochii mei.

– Bine, fetiţă. Du-te acasă şi nu te agita. Dacă ai probleme, să-mi spui.

Rachel expiră şi îşi recăpătă controlul:

– Mulţumesc, Ron. Aşa o să fac.

Închise legătura cu degetul ei subţire, apoi formă zero.

– Centrala. Cu ce vă pot fi de folos?

– Aaaa... da. Aş vrea să-mi daţi numărul... La ce spital era tatăl ei? Şi doctorul lui?

– Da.

– Iertaţi-mă, mormăi ea. Lăsaţi. Disperată, lăsă receptorul în furcă.

Auzi o bătaie slabă în uşă, ca un ecou. Îşi aruncă privirea către etajera din lemn pe care erau telefoanele utile şi alte informaţii. Cît de plictisită era de camerele de hotel; mai mult ca oricînd, ar fi vrut să fie acasă.

Apoi se auzi iar ciocănitul în uşă, mai insistent, şi o voce slabă:

– Rachel?

Părea inevitabil ca Jim Guthrie să-i amintească de casă. Îi amintise din primul moment în care îl văzuse, la petrecere, chiar dacă nu ştia cine era, văzînd doar că este un bărbat atrăgător.

– Rachel?

Fără să se mai gîndească, traversă odaia şi deschise uşa. Ca un magnet, ochii ei se îndreptară către ai lui, şi duioşia

din privirea lui, chiar împotriva voinței ei, o dezmetici. El reprezenta realitatea pe care ea trebuia să o creadă. Era acolo, făcuse atîta drum cu singurul scop de a-i aduce veşti despre tatăl ei.

Mîna îi tremura pe clanță, trădîndu-i sentimentele. Vedea ca prin ceață. Întorcîndu-se, se duse la fereastră şi încercă din răsputeri să-şi recapete controlul. Auzi cum se închide uşa încet şi paşii lui, în timp ce se îndrepta spre măsuța de cafea pe care lăsă o pungă de hîrtie. Uitîndu-se peste umăr, îl văzu scoțînd două doze pe care le deschise, se apropie de ea şi îi întinse una din ele.

– Ceai, spuse el simplu. Îți face bine.

Nodul din gît o împiedica să spună ceva. Dînd din cap, luă cutia şi se întoarse să privească la văgăuna pe care o reprezenta Chicago noaptea. Era întunecat şi lipsit de personalitate şi nu prea atrăgător pentru o femeie care simțea că îi fuge pămîntul de sub picioare. Sorbi din ceai. Ceaiul puțin îndulcit o liniştea. Apoi se întoarse spre Jim care se aşezase confortabil într-un fotoliu şi îşi bea cafeaua, privind-o.

– Iartă-mă, şopti ea, regăsindu-şi în cele din urmă vocea. M-am purtat urît cu tine... am fugit aşa. Nu era vina ta...

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze. Erai supărată. Aveai nevoie de timp ca să-ți revii. Jim sorbi din cafea... Ai sunat acasă?

– Da. Dar... de unde ştii?

– În locul tău, după ce un om străin vine cu astfel de ştiri şi eu aş face la fel... Cum se simte?

– Doamna Francis era de părere că părea mai bine azi. Am încercat să sun la spital, dar...

– Este internat la Duke. Doctorul Raymond Balkan, cardiolog, se ocupă de el. Este un medic bun.

Rachel dădu din cap, apoi vorbi mai hotărît:

– De ce nu mi-ai spus mai devreme? Mă simt cumplit... felul în care am reuşit să scăpăm de la sala de concerte, cum am mîncat de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat. Ar fi trebuit să-mi spui!

– Unde? o întrebă el calm. La petrecere? Sau pe aleea întunecoasă din spatele sălii? Oricum, tot nu putem face nimic pînă mîine dimineaţă.

Raţionamentul lui corect o mai linişti. Ducînd două degete la frunte, apăsă punctul dureros.

– Nu, şopti ea. Cred că nu... Dumnezeule... Ridică o mînă fără să ştie de ce, după care o lăsă jos. Iartă-mă. Nu e vina ta că tata este bolnav. Se uită la Jim şi îl văzu făcîndu-i semn să se aşeze lîngă el, pe un fotoliu. Sleită de puteri, acceptă invitaţia tacită şi se lăsă pe pernele moi.

– Mulţumesc pentru ceai.

– Cu plăcere.

– De unde ai ştiut că aş prefera ceai în loc de cafea?

El zîmbi strengăreşte.

– Am nimerît.

Părea mult prea delicată pentru a bea cafea, dar nu îndrăzni să-şi rostească gîndul.

– Şi camera mea... de unde ai ştiut unde stau? Ea ştia că cei de la recepţie nu ar fi dat cu uşurinţă numărul camerei.

– Am vrut să plătesc masa. Cînd chelneriţa mi-a dat nota de plată, am văzut numărul camerei tale scris pe ea.

– Inteligent, şopti ea şi îşi feri ochii de privirea lui întunecată şi strălucitoare. Era o privire prea caldă, prea insistentă, prea... Ar fi trebuit să-mi spună. Ar fi trebuit să fiu cu el.

– Tu ai viaţa ta. Tom este mîndru de ceea ce faci tu.

– Dar sînt anumite priorităţi. Era oarecum mîhnită că tatăl ei nu a dorit-o lîngă el. Familia este un lucru preţios. Ar trebui să ştie asta. A făcut un lucru... egoist.

– Nu-l judeca aşa de aspru, Rachel. A acţionat din dragoste pentru tine. Ar trebui să fii recunoscătoare că este aşa. Este foarte generos acceptînd să te ştie departe aşa de mult timp.

– Generos? spuse ea cu tristeţe, apoi rîse uşor şi îşi fixă privirea în mocheta groasă. Uneori îmi doresc să nu mai fie aşa de generos. Ar fi bine să stau mai mult acasă.

– Vrei să spui... că nu-ţi face plăcere să cînţi cu trupa Montage?

Doar în clipa aceea înţelese ea ce spusese. Vorbise gura fără ea.

– Îmi place. Ador să cînt cu ei. Cînd cînt la flaut mă simt în al nouălea cer. Doar că... uneori... Inspiră adînc, apoi se dădu bătută: Mă simt singură.

După ce termină cafeaua, Jim se întinse şi puse cutia pe măsuţă. Şedea aplecat în faţă, cu coatele pe genunchi, într-o poză voit nonşalantă. Dar nu era nimic nonşalant în felul în care o privi.

– Nu ai pe nimeni lîngă tine?

– În turnee? Cum să am?

– Adică... în ansamblu. Sînt şase muzicieni, plus Ron. Nu ai prieteni?

– A, bineînţeles. Am prieteni. Sînt minunaţi. Cu toţii. Chiar şi Pete se dovedise un adevărat prieten, chiar mai apropiat din unele puncte de vedere şi mai devotat. Dar... sînt doar colegi. Este altceva.

– Altceva... Glasul lui era duios. Seara închizi uşa şi te simţi singură?

Rachel se întreba dacă el ştia, dacă înţelegea.

– Da, şopti ea, neputînd să se mişte atunci cînd el o mîngîie pe obraz. Deodată, el era mai aproape de ea şi mai înţelegător. Îi fusese frig cu o clipă în urmă şi acum atingerea lui o încălzi. Se simţise singură pe lume cu o clipă în urmă şi acum apropierea lui o liniştea.

– Cunosc sentimentul, şopti el, în timp ce degetele lui înaintau pe după urechea ei şi mîngîiau cochilia aceea complicată. În acelaşi timp o urmărea cu o privire

strălucitoare, admirîndu-i obrazul catifelat, nasul uşor cîrn şi curbura delicată a buzelor. Dar ochii ei îl fascînau cel mai mult – păreau să-i oglindească tot sufletul. În spatele tristeţii şi al singurătăţii exista un potenţial enorm pentru fericire şi iubire.

Jim inspiră adînc, fără să-şi dea seama că pînă şi Rachel parcă încetase să mai respire.

– Rachel... Rachel, gemu el. Nu e momentul, nu?

Prinsă de vraja clipei, ea clătină din cap. În timp ce o parte din ea dorea să uite tot, cealaltă parte ştia că nu era nici momentul şi nici locul. Închizînd ochii şi aplecîndu-se, luă mîna lui Jim pentru o clipă, îi mirosi pielea, apoi o duse în poală.

– Aş vrea să iau avionul miine dimineaţă, să plec acasă. Am vorbit deja cu Ron. Trebuie să sun la aeroport.

– Lasă-mă pe mine. Termină-ţi ceaiul.

Simţindu-şi picioarele moi, nu protestă. Se mulţumi să-l privească cum se ridică din fotoliu, cum se duce la telefonul de lîngă pat şi formează numărul centralei, apoi pe cel de la aeroport. Uitîndu-se la silueta lui înaltă, la curbura întunecată a capului, la musculatura spatelui, Rachel observă că Jim nu mai avea scurta pe el şi se întrebă unde locuia. Automat, privi spre pat. Era destul de mare. Măcar dacă ar fi fost îndeajuns de femeie!

– E un zbor la ora şapte şi douăzeci de minute, spuse el cu receptorul sub bărbie. Îţi convine? Trezită brusc din

gînduri, ea dădu din cap. Jim mai vorbi la telefon, apoi închise şi se întoarse către Rachel. Am aranjat.

– Vii şi tu cu mine?

– Dacă nu te deranjează.

Cum ar fi putut să o deranjeze, gîndi ea; dintr-un motiv inexplicabil, bărbatul acela părea să fie punctul cel mai luminos al orizontului ei.

– Desigur că nu mă deranjează, şopti ea, amintindu-şi cum îi umpluse el singurătatea. Avea nevoie de aşa ceva a doua zi... În clipa aceea, era trecut bine de unu şi jumătate noaptea.

De parcă i-ar fi auzit gîndurile, Jim îşi privi ceasul, o bandă lată de piele şi aur care îi înconjura încheietura suplă.

– Ar trebui să plecăm de aici pe la şase. Ce-ar fi să te sun ca să te scol pe la cinci şi un sfert?

Ea avea deşteptător, dar nu-i spuse acest lucru. Mai ştia că şi recepţia putea să o sune.

– Bine, şopti ea, sperînd să nu fie evidentă dorinţa care o chinuia. De mai bine de patru ani îşi reprimase această dorinţă. Oare de ce revenise ea acum?

După ce se priviră, parcă o eternitate, Jim o ridică din fotoliu şi, după ce o luă pe după mijloc, ca atunci cînd se cunoscuseră în seara aceea, merse cu ea pînă la uşă. Acolo el se întoarse, îi puse mîinile pe umeri şi o privi în ochi; spre surprinderea lui, ochii ei erau ca de ciocolată şi plini de tandreţe.

– O să vină şi timpul nostru, Rachel, şopti el răvăşit. Îi luă faţa în mîini şi, aplecîndu-se, o sărută pe o sprînceană.

Rachel închise ochii, savurînd atingerea lui. Tandreţea lui era copleşitoare, forţa lui ademenitoare. Stînd în faţa ei, atingînd-o uşor, Jim îi aprinsese amintiri, o căldură anumită care iradia din sufletul ei de femeie. Simţind uşoara lui respiraţie şi tremurul mîinilor, se simţi iubită şi... simţi dorinţa. Se întreba dacă de data aceasta ar merge.

– Cinci şi un sfert? o întrebă el şi o privi în ochi, extrem de aproape.

Rachel deschise ochii împotriva voinţei sale. Visul fusese minunat.

– Cinci şi un sfert.

– Somn uşor, şopti el, punînd mîna pe clanţă şi deschizînd uşa.

– Stai! Glasul ei îi sperie pe amîndoi. Unde te duci? Vreau să spun, unde stai? Ţi-ai luat o cameră?...

Zîmbetul lui plin de înţeles îi provocă un tremur prin tot trupul.

– Stau la... Făcu o pauză şi scoase o cheie din buzunar, pe a cărei etichetă citi... etajul douăzeci şi doi. Îşi duse două degete la buze, apoi i le puse pe lobul urechii. Culcă-te, mă descurc eu.

Ştia că el se va descurca, dar în ceea ce o priveşte nu prea credea că va putea dormi. I se învîrtea tot capul, gîndurile săreau de la o idee la alta. O baie caldă o ajută puţin, de

parcă ar fi ascultat muzica lui James Galway. Dar se liniști pe deplin după ce scoase casetofonul din geantă și se sprijini de capul patului. Închise ochii și începu să cînte încetișor. Cîteodată, în astfel de momente, singură și îngîndurată, avea surprize cu propria ei interpretare. Uneori recunoștea o melodie. Adeseori, ca acum, notele zburau simplu și liber, exprimîndu-i astfel emoțiile.

Dacă Jim ar fi rămas în hol, în spatele ușii, i-ar fi auzit glasul îndepărtat, care vorbea de suferință și dorință. Ar fi fost impresionat, așa cum fusese și mai devreme în seara aceea, de profunzimea interpretării ei. Și ar fi fost împins peste limitele posibilităților sale de autocontrol.

Dar el nu întîrziase în hol, în spatele ușii. Se afla la etajul douăzeci și doi și încerca să se liniștească, făcînd o sută de flotări și un duș rece.

3

La mai puțin de trei ore după ce adormise în sfîrșit, telefonul sună lîngă capul lui Rachel. Amețită și uitînd de toate pentru o clipă, ridică receptorul. Numai după ce vocea profundă de la capătul firului vorbi iar și iar, se trezi de-a binelea.

– Rachel... te-ai trezit? Tăcere. Rachel? Sînt eu, Jim. Trezește-te, draga mea. Alintarea părea ca o continuare a unui vis pe care îl avusese Jim atunci cînd îl trezise ceasul. Este cinci și un sfert... Rachel?

Se trezi la realitate o dată cu durerea din stomac.

– Îhî.

– Te-ai trezit?

– Îhî.

– Vin să te iau la șase... Bine?

– Îhî.

– Ne vedem atunci.

După ce închise telefonul, căută comutatorul. Violența luminii nu făcu decît să-i amintească realitatea, așa că o stinse și mai zăbovi întinsă cîteva clipe, ca să-și adune gîndurile. Era Jim... tandru, generos, atrăgător. Și... tatăl ei.

Era bolnav. Se va duce acasă să-l vadă.

Scoțînd picioarele din căldura patului, reuși să se ridice în capul oaselor, își dădu deoparte părul de pe față și privi în întuneric. Apoi, cu convingerea celui obișnuit să facă față atît binelui, cît și răului, dispăru în baie.

Era șase punct cînd Jim bătu la ușă. O ultimă privire în oglindă o asigură că arăta bine și pentru Jim, și pentru tatăl ei. Îmbrăcase un *deux-pièces* elegant dîn in. Fusta bine croită și sacoul îi subliniau și mai mult suplețea siluetei, așa cum eșarfa de un roz pal îi estompa paloarea feței. Se mai ajutase și de fard, dăduse un strat ușor de pudră peste întreaga față, puțin fard de obraz care îi accentua pomeții, puțin albastru pe pleoape, o nuanță mai închisă în jurul ochilor și puțin rimel pe gene. Își strînsese părul la spate cu o clamă emailată. Era mai liniștită să știe că nu arăta atît de rău pe cît se simțea.

Mîna îi tremură pe clanță o secundă înainte să o apuce bine, să apese și să tragă ușa. Simți un gol în stomac. Cînd ridică privirea, dinții i se înfipseră în senzuala ei buză de jos. Jim era tot atît de arătos cum și-l amintea de cînd se văzuseră ultima oară. Proaspăt bărbierit, tenul lui strălucea sub un bronz sănătos. Proaspăt spălat pe cap, părul său lucea cu

reflexe arămii. Proaspăt ieşit de sub duş, mirosea plăcut şi bărbătesc. Prezența lui o linişti brusc.

– Gata? întrebă el, uitîndu-se în spatele ei la cele două valize mari de lîngă pat.

Privi şi ea către valize.

– O să le ia Ron la Indianapolis cînd va pleca cu grupul. Apoi traversă camera, se îndreptă spre un bagaj mai mic pus pe etajeră şi trase fermoarul. Îl iau numai pe ăsta. Nici nu apucă să-şi treacă bine cureaua genţii de voiaj peste umăr, că Jim i-o luă din mînă şi o puse pe umărul lui. Dar tu ai bagajul tău... începu ea, uitîndu-se la bine cunoscuta lui scurtă.

– Am însă şi un umăr destul de mare pentru amîndouă bagajele. Vreau să spun, glumi el, că trebuie să servească şi umărul ăsta la ceva.

Un zîmbet slab apăru pe buzele lui Rachel.

– Aşa cum mă simt eu acum, s-ar putea să am nevoie de ambii tăi umeri pînă la sfîrşitul zilei.

– Ai tăi sînt! spuse el tandru, privind-o intens în ochi, după care se uită prin cameră. Ai luat tot ce-ţi trebuie?

Rachel îşi luă poşeta cu respiraţia tăiată.

– Îhî. Am verificat eu totul. După cît timp mi-am petrecut prin camere de hotel, cred că pot face asta şi în somn.

El îi apucă mîna mică şi rece în mîna lui mare şi mai caldă şi o conduse afară în hol.

– Ai reuşit? Să dormi, vreau să spun.

– Puţin.

– Dar nu prea bine. Observase oboseala, mai mult interioară decît exterioară. Ochii ei spuneau atît de mult.

– Aşa este.

La capătul holului, Jim apăsă pe butonul liftului. Uşa se deschise imediat; liftul nu se mai mişcase de cînd venise el. Măcar dacă această călătorie ar fi fără întoarcere...

În timp ce coborau cu liftul, Jim o privi pe Rachel. Îngrijorarea ei era evidentă.

– Capul sus, spuse el, mîngîind-o uşor pe umăr. O să te simţi mai bine după ce îl vezi pe Tom. Întotdeauna e mai greu cînd te gîndeşti.

O uşoară încruntare tulbură suprafaţa ca de fildeş a tenului ei cînd îl privi întrebător. Apoi, ştiind că el are dreptate, încuviinţă dînd din cap.

Ajunseră la aeroport şi avură timp să ia un mic dejun frugal înainte de îmbarcare.

– Doar atît vrei să mănînci? o întrebă Jim uitîndu-se la ceaiul şi la pîinea prăjită care nu prea se potriveau cu ceea ce luase el: omletă, cîrnaţi şi brioşe.

Ea zîmbi, încercînd parcă să se scuze.

– Nu cred că pot să mănînc. S-ar putea să mi se facă rău.

– Dar nu ai rău de avion? o întrebă.

– Ar fi vai de lume dacă aş avea rău de avion. Sîntem tot timpul în zbor de la un concert la altul... Nu. Nu despre asta e vorba. Amîndoi ştiau despre ce este vorba. Ea strîmbă

din nas şi luă o felie de pîine prăjită de parcă ar fi fost un medicament, apoi o lăsă jos, amintindu-şi brusc de scopul călătoriei. A avut cumva un infarct?

– Nu. Şi asta e bine. Un infarct l-ar fi slăbit şi mai rău, iar operaţia ar fi fost mai dificilă.

– Oricum e riscantă.

– Ca şi cînd zbori cu avionul... Bea ceaiul.

Tăcură o vreme, simţindu-se bine împreună. Nu aveau prea mult timp, aşa că mîncară repede. Cel puţin Jim. Rachel mai mult îşi făcea de lucru cu ceaiul decît cu pîinea prăjită. Şi îşi tot aranja eşarfa de la gît. Mulţumindu-se doar să se uite la ea, Jim îi respectă nevoia de linişte. Îl uimea capacitatea ei de a se controla şi, amintindu-şi de zîmbetul ei timid, care apărea din cînd în cînd, se întreba dacă se datora artistului din ea sau era produsul unei copilării petrecute într-o casă mare, doar cu un tată şi o menajeră. Atît de altfel faţă de copilăria lui.

La îndrumarea lui Jim, după ce studiase subtil şi analizase fiecare pereche de scaune, se aşezară undeva la mijlocul avionului, chiar deasupra aripii. Cu ochii închişi şi cu capul sprijinit de tetieră, Rachel nici nu observă cînd decolă avionul, o decolare lină şi conform programului. Gîndurile ei însă nu prea erau line, aşa că deschise repede ochii în căutarea liniştii lîngă Jim. Surprinzîndu-l neatent, sesiză o tensiune neaşteptată.

– S-a întîmplat ceva? întrebă ea şoptit, dîndu-şi seama de-abia acum cît de mult căuta sprijinul lui.

El se lăsă imediat pe spate şi zîmbi cu un aer nevinovat, apoi spuse:

– A... nimic... Nimic, mă... mă gîndeam la un caz pe care trebuie să-l rezolv la întoarcere. Destul de încurcat.

– Credeam că lucrezi pentru tata.

– Da.

– Atunci... te ocupi de mai multe cazuri deodată?

– Trebuie. Intervine partea financiară.

– Nu e greu?

– Nu prea. Doar dacă trebuie să fac o supraveghere permanentă sau să plec din oraş pentru vreun caz. Atunci sigur că devine greu. În mare parte, însă, supravegherea o fac noaptea. Şi nu prea călătoresc. Aşa că... am destule zile la dispoziţie. De fapt, e destul de greu să lucrezi exclusiv la un caz. Adică, sînt întîrzieri şi întîrzieri. Uneori aştept zile întregi un telefon care poate dezlega un caz. Sau pot primi o informaţie după trei săptămîni. Între timp, mă ocup de altceva. Chicoti. Nu prea ştiu ce să fac cu timpul liber.

– Nu? întrebă ea, bucurîndu-se că-l aude vorbind. Era o diversiune. Glasul lui era catifelat. Ce faci cînd eşti liber?

Ochii lui străluceau a rîs.

– Se pare că umblam după necazuri. Nu prea am fost un copil model în cartierul meu.

– Unde ai locuit?

– În Brooklyn.

– *Brooklyn!* Dar... credeam că eşti din sud. Nu ai accentul din Brooklyn.

Se exprimă cu diplomație.

– Accentul este accent, frișca de pe tort. Poate că am New York-ul în sînge, dar pot să-l uit cînd vorbesc. Și așa și făcea. De fapt, nu e deloc greu. Am o oarecare ușurință în sensul ăsta. Dacă stau de vorbă cu un londonez – rosti el cu un accent englezesc – pot vorbi în engleza britanică într-o oră. Dacă stau de vorbă cu un individ din Wisconsin – își schimbă el accentul – pot avea un accent corespunzător. Iar voi, cei din sud, continuă el, apoi se opri puțin pentru efect, ei bine, voi vorbiți cel mai simpatic. Încet și dulce. Romantic.

Fascinată, Rachel respiră și zîmbi.

– Bravo. Ce spectacol frumos.

– Ca și al tău.

– Ce anume?

– Zîmbetul tău. Este fermecător.

Trecuse mult timp pînă îi reapăruse zîmbetul în dimineața aceea. Amîndoi, în același timp, înțeleseră de ce. Încet, încet, îmbujorarea ei naturală se estompa. Cu un oftat obosit, își rezemă capul și privi tristă pe hublou.

– Rachel...

Sesiză înțelegerea în vocea lui și îi simți mîna pe a ei. Cu ochii lipiți de peisajul îndepărtat, rosti:

– Tu mă faci să uit. Este uimitoare puterea asta...

– Mă bucur, draga mea, îi șopti el la ureche. Așa și trebuie. Sorbi din mirosul de flori al pielii ei cînd o sărută

tandru pe obraz, apoi se trase la locul lui, lăsînd-o să se gîndească la ceea ce spusese.

Erau însă departe de a se liniști. Jim avea o putere ciudată asupra ei, o putere care o făcea să se gîndească doar la el. Da, era neliniștitor. Și acum, în clipa asta, era excitant.

De parcă îi citise gîndurile, Jim îi strînse mîna. Rachel simți atingerea mîinii lui ca o mîngîiere incitantă, neliniștitoare, grijulie, care îi amintea continuu de prezența lui. Chiar dacă ținea ochii închiși, el era acolo, cu degetele cuprinzîndu-i-le pe ale ei, protejîndu-i întreaga ființă doar privind-o, doar vorbindu-i, doar zîmbindu-i.

Lovindu-se de o turbulență, avionul căzu o clipă, făcîndu-l să o strîngă de mînă ca s-o liniștească. Oftînd, Rachel se așeză mai bine în scaun. Era încă devreme. Se simțea de parcă ar fi pierdut o noapte întreagă.

Brusc, observă strîngerea mai puternică a mîinii lui, de parcă nu mai voia să-i dea drumul niciodată. Deschise ochii și se uită atent la degetele lui îngrijite. Uimită, îl privi în față și văzu că ținea ochii închiși, buzele strîns lipite și că cealaltă mînă strîngea mînerul scaunului său. Era gata să spună ceva, dar se opri. Părea foarte concentrat.

Uitînd rapid strîngerea lui aproape dureroasă, îi studie fața în voie. La el totul era puternic, și totuși avea ceva straniu. Pe de o parte, vedea linia dură a maxilarului, bărbia hotărîtă, mica cicatrice de pe gît, chiar sub lobul urechii; pe de altă parte, vedea pielea catifelată, luciul părului, care îi cădea pe

frunte şi genele lungi, răsfrînte pe pomeţi. Era şi dur şi tandru, şi ea înţelese instinctiv că era dur în munca lui şi tandru în iubire. O invadă un val de căldură, gîndindu-se la acest lucru.

Chiar şi acum era plin de contradicţii: nemişcat, de parcă ar fi dormit, şi totuşi în alertă. Rachel ştia asta chiar înainte ca el să deschidă ochii şi să o privească.

– Eşti iar... tensionat, şopti ea, zîmbindu-i tandru, apoi făcu o grimasă. Cred că... o să-mi rupi mîna.

El îi privi mîna surprins, apoi îi dădu drumul imediat.

– Dumnezeule, iartă-mă, nu mi-am dat seama. Îi mîngîia acum degetele cu ambele mîini, punîndu-i sîngele în mişcare. Te simţi mai bine?

– Mai bine. Rachel îşi lăsă capul într-o parte şi îl privi întrebător. Ai gînduri rele?

El zîmbi ştrengăreşte.

– Da, exprimarea e bună.

– Mai ai şi altfel de gînduri?

– A... fără importanţă... Spune-mi, de cînd cînţi la flaut?

– De cînd aveam opt ani.

– Ai vrut întotdeauna să fii flautistă?

– Nu chiar. Mi-a plăcut întotdeauna muzica, îşi aminti ea. Tata punea magnetofonul cînd lucra seara în birou. Eu doar stăteam şi ascultam.

Jim putea vedea scena – o fetiţă cu chip de înger ascunsă într-un colţ şi ascultînd marii maeştri cuprinsă de vrajă.

– Sună frumos.

– Era frumos. Pînă astăzi, muzica este unul din lucrurile care mă relaxează cînd sînt încordată. Oftînd, întoarse iar capul spre hublou. Aseară nici asta nu m-a ajutat.

Prin stratul spart de nori, pămîntul se întindea pe kilometri întregi. Rachel se uită la ceas.

– Ajungem, spuse Jim, urmărindu-i gîndul. Ce-ai fi făcut azi, Rachel, dacă nu ai fi fost aici cu mine? În zilele cînd nu ai concerte, ce faci?

Ea ridică din umeri.

– Mă odihnesc. Dorm pînă tîrziu. Mai exersez. Mă due la un film sau la un alt concert. Adesea – şi strînse buzele cu resemnare – călătoresc spre noua destinaţie.

– Mulţi ar zice că este o viaţă minunată, o provocă Jim cînd îi simţi lipsa de mulţumire.

– O viaţă împlinită. Dar nu minunată. Cînd îţi place muzica cum îmi place mie – şi tuturor celorlalţi din ansamblu – este interesant să poţi cînta pentru un public entuziast. Cît despre minunat, nu este nimic minunat în viaţa unuia care se află mereu pe drumuri. Pentru mine cel puţin.

Rachel închise ochii cînd sosi stewardul cu tava cu micul dejun pentru amîndoi. Deşi nu prea avea poftă de mîncare, ştia că avea nevoie de ceva pentru a combate oboseala stăruitoare. Pentru început – bun un suc de portocale. Scutură cutia şi o desigilă.

– Arată bine, spuse ea, uitîndu-se la ceva ce semăna a

omletă cu cîrnați. Pînă la urmă, nu-i chiar mîncare pentru căței.

Și Jim își aminti de comentariul lui din seara precedentă, dar abia aruncă o privire spre tava lui.

– Nu mănînci? o întrebă el, așteptîndu-se oarecum ca ea să refuze din nou mîncarea.

– Cred că mi-ar prinde bine să mănînc ceva, zîmbi ea. Numai Dumnezeu știe că am nevoie de putere.

Se lăsă o tăcere profundă, întreruptă pînă la urmă de întrebarea lui grijulie:

– Impresarul tău s-a supărat că pleci?

Rachel sorbi din suc, apoi mai sorbi o dată. Era răcoritor.

– Era îngrijorat pentru mine dacă asta vrei să știi. Dar, continuă ea zîmbind afectat, nu la asta te-ai referit tu, nu? Sesizase gelozia lui Ron față de acest bărbat; spera oarecum să fie valabil și reversul. Nu, nu s-a supărat că trebuie să-i părăsesc temporar. Ei... poate un pic pînă la urmă. Și nici nu pot să-l învinovățesc. Treaba lui este ca lucrurile să meargă ceas. O astfel de modificare a itinerariului poate fi iritantă. Deschise pachețelul cu tacîmuri din plastic și scoase o furculiță. Tu nu mănînci?

Însoțitorul ei aruncă o privire lipsită de chef către tava sa neatinsă.

– Nu... prea cred. Asta este ceva ce seamănă foarte puțin cu ceea ce numesc eu mic dejun. Cred că o să renunț.

– Nici nu ştii ce pierzi, îl tachină ea, luînd din omletă. Mmmm, e mai gustoasă decît omleta făcută de mine.

– Nu cred.

– N-ai gustat niciodată omleta făcută de mine.

– E adevărat, admise el. Dar ceea ce faci acasă e oricum mai bun.

– N-ai gustat niciodată omleta făcută de mine.

Jîm se strîmbă.

– E chiar atît de rea?

– Da.

– Ei... nu eşti tu de vină.

Rîsul ei plăcut pluti în aer.

– Asta-i bună. Cum să nu fiu eu de vină dacă eu mînuiesc lingura?

– Tu eşti o muziciană, spuse el convingător. Şi nici nu ai o bucătărie la dispoziţie ca să găteşti atunci cînd eşti în turneu.

– Vara sînt acasă.

– Şi?

– Şi doamna Francis s-a lipsit de serviciile mele în ziua în care am încercat să fac chiftele. Considera că cine nu este în stare să facă chiftele trebuie alungat din bucătărie. Eu intru acolo doar cînd este ea liberă. A jurat că o să renunţe şi la zilele ei libere ca să nu mai aibă palpitaţii de cîte ori se gîndeşte la ce o să mai găsească la întoarcere... Eu mă străduiesc, să ştii. Şi pot chiar să gătesc cîte ceva. Doar că

nu se ştie dacă ceea ce am gătit eu este comestibil sau nu. Făcu o pauză şi mai luă din omletă, şi mai bău din suc. Nu e deloc rău, Jim.

– Mulţumesc, am renunţat, răspunse el repede. Doamna Francis. Lucrează la voi de ani de zile, nu?

– De cînd eram eu mică. O părere de tristeţe străbătu din glasul ei. Mi-e apropiată ca o mamă... şi tot îi mai spun „doamna Francis". Era o concluzie.

– Mama ta a murit cînd erai mică?

– Nu am cunoscut-o niciodată. Oricît de evaziv era răspunsul, nu ar fi putut da altul fără să simtă că minte. Dar gîndurile ei continuară în acelaşi sens şi îşi termină micul dejun în tăcere.

Jim o privea şi se tot întreba. Din ceea ce spusese ea, el simţise – şi ăsta era un gînd ascuns al lui – că, la vîrsta ei, ceva îi lipsea, şi nu era vorba de o mamă. Probabil că odinioară, cu mult timp în urmă, îi lipsise mama. Era uimit de faptul că Tom nu se mai recăsătorise niciodată. Părea un bărbat energic, extrem de dinamic... pentru un om de ştiinţă. Da, Jim se vedea şi pe el ca un bărbat energic, şi el nu fusese niciodată căsătorit, atribuind statutul acesta de celibatar muncii lui, înclinaţiei lui spre singurătate, pe care, la rîndul ei, o atribuia problemelor sale permanente pe care le avusese în copilărie. Acum, însă, o privea pe Rachel şi se întreba cum ar fi fost...

Bătăile inimii lui se acceleraseră, apoi şi mai mult cînd auzi soneria de deasupra capului. Aruncă privirea în sus,

alarmat, şi văzu că se aprinsese beculeţul pentru centură. Verifică atent catarama de la centură şi observă că nici măcar nu şi-o mai desfăcuse. Avionul pierduse o clipă din altitudine, dar se redresă. Se auzi vocea pilotului care punea căderea pe seama unei turbulenţe. Jim trase o înjurătură în gînd.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Rachel, crezind că-i spusese ei ceva.

El clătină din cap şi reuşi să zîmbească. Fata îi întoarse zîmbetul şi îşi lăsă capul pe tetieră. Micul dejun fusese bine venit, dar încă se simţea sleită de puteri. Se uită la ceas, apoi se rezemă iar, întoarse capul spre hublou şi, încordată, închise ochii.

În cele din urmă, se uită la Jim. El i-o luase înainte. O privise cum se tot foia ca să-şi găsească locul, încercînd să ghicească la ce se gîndeşte ea pentru a face tot posibilul să o liniştească. Ea ştia ce voia el să facă...

– Operaţia asta, începu ea timid, are rezultate garantate?

Sosirea bruscă a stewardului întrerupse discuţia.

– V-aţi săturat? o întrebă tînărul pe Rachel, şi ea încuviinţă dînd din cap. Şi dumneavoastră, domnule? Nu vă este foame? Jim clătină din cap.

Stewardul luă tăvile şi atunci Jim îi răspunse lui Rachel cît de bine se poate răspunde la o asemenea întrebare.

– Nu există niciodată garanţii în astfel de cazuri. Medicii încearcă. Se pare că sînt şanse ca în nouă cazuri din zece operaţia să reuşească. Sau cam aşa ceva. Cînd o să vorbeşti cu ei, or să-ţi explice totul.

Avionul zvîcni de cîteva ori, apoi se linişti. Jim tăcu.

Rachel deveni mai melancolică, gîndind cît de ciudată este viaţa – ba flori, ba spini. Nu existau garanţii, nu? De exemplu, Jim Guthrie. Ea îl acceptase aproape total şi totuşi o uimea faptul că nu ştia, practic, mai nimic despre el. La exterior, Jim era un ins bine, sănătos. Dar... arăta într-adevăr destul de palid acum, cînd ea îl studie cu atenţie. Era oare bolnav? Din cîte îşi dăduse ea seama, oricît de bine ar fi arătat Jim, suferea şi el de o boală cronică. Din cîte îşi dăduse ea seama, dată fiind abilitatea lui de a folosi cuvintele care exprimau exact ceea ce voia, Jim se pricepea de minune să joace teatru. Din cîte reuşise ea să înţeleagă, în ciuda dăruirii lui pentru tatăl ei şi pentru cauza acestuia, Jim mai avea şi alte motive ca să se implice în problemele de la SCT. După cum i se părea ei, convingerea lui că Tom Busek avea nevoie imediată de operaţie era în legătură şi cu propria lui dorinţă de a opri proiectul de irigaţii.

– La ce te gîndeşti? o întrebă Jim, examinîndu-i chipul răvăşit.

Rachel îl privi drept în ochi, rugîndu-se ca gîndurile ei să nu fie adevărate.

– Mă întrebam...

– Te rog. Fii sinceră.

Aşa să fie: va fi sinceră. Voia cu disperare ca el să nege ceea ce îi trecea ei prin cap.

– Mă întrebam ce sentimente ai pentru tatăl meu. Nu-l cunoşti de multă vreme, dar se pare că ai devenit confidentul

său. Doamna Francis spunea că voi doi vă încuiați adeseori în birou, acasă la tata. E surprinzător. Tata a încercat mereu să nu confunde munca cu viața de familie. Inspiră adînc, neluînd în seamă calmul lui Jim, de teamă să nu-şi piardă controlul. Pe de altă parte, dacă sînteți atît de apropiați, cum se face că tata nu mî-a vorbit niciodată de tine? Ciudat este şi faptul că a trebuit să vii tu să mă aduci acasă. Glasul îi tremura. *Dacă stăm şi ne gîndim, tu însuți ai putea să pui* mîna pe planurile acelea.

Regretă imediat această sinceritate. Jim păli, iar ochii i se întunecară.

– Asta crezi tu?

– Nu ştiu ce să cred.

– Ei bine, te înşeli, draga mea, spuse el, ridicînd mult vocea. Tatăl tău m-a angajat *ca să descopăr cine anume* încearcă să pună mîna pe planurile alea. Orele petrecute în biroul lui aveau ca scop să parcurgă dosarele personalului lucrător şi ale arhivelor, lucru pe care nu îl puteam face la SCT, unde angajații mişună peste tot. Se opri doar pentru a se încrunta şi mai mult. Chiar dacă tatăl tău nu mi-ar fi plăcut de la bun început, aş fi fost nebun să mă bag într-o afacere care ar însemna sfîrşitul carierei mele, ca şi al libertății mele. Maxilarele lui zvîcneau de încordare. S-ar putea să fiu în stare să joc teatru cînd este nevoie, dar am un minimum de bun-simț. Dumnezeule, dacă nu aş fi avut intenții bune, te asigur că nu m-aş fi expus la această călătorie! De parcă ar fi

vrut să sublinieze ceea ce spusese, avionul intră iar într-un gol de aer, iar Jim încremeni privind drept în față.

Rachel văzu că îl rănise... şi mai văzu ceva. O clipă, sesiză în ochii lui, înainte de a întoarce capul... teamă? Deodată totul se limpezi: refuzul de a mînca micul dejun, mîinile lui strîngîndu-le pe ale ei, strîngînd brațele fotoliului... Chiar şi acum părea că le strînge de parcă n-ar vrea să le mai dea drumul niciodată.

Rachel puse o mînă pe brațul lui.

– Nu eşti obişnuit cu avionul, nu? îl întrebă ea cu căldură în glas.

El o privi, ezită, apoi oftă lung:

– Nu prea.

– Vai, Jim. Nu se putu abține să nu zîmbească, străbătută de un val de afecțiune. Iartă-mă. Nu mi-a trecut prin cap aşa ceva. Şi nici nu *am crezut* că tu eşti băiatul cel rău. Îl mîngîie pe braț ca să-l încurajeze. M-ai întrebat la ce mă gîndeam, aşa că ți-am spus. Mi s-au întîmplat atîtea în ultimele douăsprezece ore... Trebuie să recunoşti că orice om normal ar fi avut unele îndoieli.

– Cred că da, admise el puțin morocănos, pe un ton care trăda în acelaşi timp sensibilitate.

Inima ei bătea repede.

– Eu cred în tine. Ştii asta, nu?

Cînd avionul căzu iar într-un gol de aer, Rachel simți din nou cum i se încordează brațul. Îşi puse mîna pe brațul

lui musculos, apoi, sub imboldul unui impuls pe care nu şi-l putu controla, se întinse şi îl sărută pe obraz.

– Iartă-mă. Pentru că m-am îndoit de tine. Pentru că te-am pus în situaţia asta.

Feţele lor erau apropiate, la cîţiva centimetri una de cealaltă. Brusc neajutorată, Rachel îl privi, intens, remarcînd fermitatea ispititoare a buzelor lui. Neputînd să se îndepărteze, abia respira. Mai întîi cu ochii larg deschişi, îi închise doar atunci cînd buzele lui le atinseră pe ale ei.

Sărutul fu uşor, o pură atingere la început, cînd el gustă din dulceaţa care îl ademenise de la bun început. Iar ea nu-i rezistă. Şi ea dorea acest lucru. Cînd el se trase o clipă înapoi, ea îi întîlni privirea şi simţi pînă în adîncul fiinţei ei foamea de dragoste pe care o zărea în ochii lui. Jim îi puse o mînă pe obraz şi îi trecu degetele peste ureche, apoi se aplecă din nou.

De data asta, buzele lui fură mai îndrăzneţe, explorîndu-i-le pe ale ei încet şi stăruitor. Departe de ea gîndul să-şi ceară scuze astfel pentru faptul că se îndoia de el – cei doi erau tandri şi convingători, exprimînd astfel uitarea oricărei furii sau jigniri produse de vorbele ei, exprimînd numai dorinţa.

– De asta aveam eu nevoie, rosti el, iar respiraţia lui îi adie pe piele. Apoi, spre marea ei plăcere, el o sărută pătimaş, îndelung.

Rachel se simţea de parcă ar fi plutit undeva sus, în nori, fără ajutorul vreunei nave aeriene. Sărutul lui insistent

îi alungase din minte orice alt gînd. Totul era departe... cu excepția lui Jim Guthrie. Deodată, ființa ei se afla în prelungirea ființei lui, iar singurul sens era cel al plăcerii create de el. Niciodată în toată viața ei nu se mai simțise atît de legată de o altă ființă umană; niciodată în viață simțurile ei nu mai atinseseră o astfel de pasionată armonie.

– Dumnezeule, șopti el, închizînd ochii și lăsîndu-și obrazul pe tîmpla ei. Nu pot să cred...

Rachel nu avea nevoie să întrebe ce voia el să spună. Parcă nici ei nu-i venea să creadă. Retrăgîndu-se, puse degetele pe buzele lui. Erau frumoase, gîndea ea, ca și fiecare trăsătură a lui. Era viril pînă în măduva oaselor, trezindu-i feminitatea într-un fel care o făcu să geamă din nou.

– Jim... eu... eu... Părea uimită de forța celor întîmplate și de faptul că, fără să țină seama de rațiune, nu-l oprise.

– Taci, șopti el, apoi se întoarse către ea cît îi permitea centura și o luă în brațe. O ținu strîns, cu capul apăsat pe pieptul lui și simți o imensă plăcere atunci cînd brațele ei se încolăciră în jurul lui. Așa e bine, murmură el. Așa.O strînse și mai tare și își plimbă degetele pe spatele ei. Rachel, gemu el, iar ea simți dorința lui arzătoare întîlnindu-se cu propria ei dorință.

După cîteva minute, Jim o eliberă, îi atinse fața și umerii, iar în final o mîngîie pe gît cu degete ușoare. Era ca și cum, cu acest sărut, orice reținere fusese înlăturată. Singura

lui grijă era acum dictată de simţul proprietăţii. Erau într-un avion aglomerat, nu într-un pat, aşa cum ar fi vrut el.

Mintea lui Rachel zbura în aceeaşi direcţie. Stînd faţă în faţă, sprijinindu-se lateral de scaune, nici ea nu rezistă tentaţiei de a-l mîngîia. Cu o mînă îl mîngîie pe braţ, cealaltă se opri pe pieptul lui. Îi simţea inima, bătaia nebunească, în ritm cu pulsul din degetul ei. Savură duritatea muşchilor lui care se unduiau sub atingerea ei. Şi, ca nişte limbi ispititoare de foc, ea primi cu plăcere atingerea degetelor lui, care se mişcau în jos, spre gulerul descheiat al bluzei sale.

– Femeile iau totul, şopti el, apropiindu-se şi mai mult.

– Cum aşa?

– Mîna ta. Vezi unde este? Şi ea văzu. Buricele degetelor ei provocaseră fără să ştie o mică protuberanţă în partea dreaptă a pieptului său. Dacă aş vrea să te ating eu acolo, jumătate din pasageri m-ar considera un bădăran.

– Doar jumătate? întrebă ea respirînd greu.

– Femeile.

– Iar bărbaţii?

– Bărbaţii ar fi nemaipomenit de geloşi. Excitaţi ca şi mine.

Se îmbujoră şi chicoti uşor:

– Eşti imposibil.

– Nu sînt imposibil. Sînt excitat.

– Ai mai spus-o. Brusc intimidată, lăsă privirea în jos. Nu fusese niciodată aşa de directă cu un bărbat, atît de

profund atrasă fizic, iar bărbatul atît de evident excitat aşa cum părea Jim Guthrie.

– Draga mea! Îi prinse tandru bărbia. Nu te intimida acum. În tine zace o pasiune la fel de mare ca şi în mine. Poate este sîngurul lucru pe care îl avem în comun.

Ea se gîndi la ce-ar mai fi putut avea ei doi în comun şi deveni serioasă.

– Îl avem în comun şi pe tata. Clătină din cap deznădăjduită: Cum am putut să uit totul şi să fiu aşa de... fără griji în braţele tale?

– Eşti femeie, Rachel. Eşti matură. Ai nevoile tale. Dumnezeule, ar trebui să accepţi asta. Adică, poate că bărbaţii pe care i-ai cunoscut înainte nu au fost destul de convingători, dar eu intenţionez să fiu. Îşi trecu o mînă prin păr şi bodogăni printre dinţi: La naiba, nu sînt bun pentru aşa ceva. Am venit la Chicago în căutarea fiicei lui Tom Busek şi am descoperit o femeie care se întîmplă să fie fiica lui. Sigur, ştiu că eşti îngrijorată pentru el. Şi îţi respect şi sînt de acord cu sentimentele tale. Dar n-o să stau cuminte şi să te las să suferi ca martirul care vrea să fie el. Tom este un om strălucit, dar a greşit că stă acolo singur, fără să-ţi împărtăşească problemele luî. Credea că te ocroteşte astfel, dar s-a gîndit tot timpul la felul în care te vei simţi cînd vei afla despre toate, după aceea. Ascultîndu-se singur, lăsă să-i scape respiraţia ca un sîsîit printre dinţi. Poate că era un prost că era aşa de sincer, dar nu ştia cum altfel să-i spună ce îl apăsa.

Rachel Busek era prima ființă, prima persoană din lume pe care nu dorea să o păcălească.

Ochii îi străluceau cu puterea unui diamant de douăzeci și patru de carate.

– Dacă îți face plăcere să mă săruți, vreau să mă săruți. Dacă îți dă putere faptul că mă strîngi în brațe, nu ezita să faci acest lucru. Și dacă a face dragoste este cel mai natural pentru amîndoi, atunci eu voi fi ultimul care să se împotrivească. Cînd ea își mușcă buza și îl privi cu tristețe, Jim îndulci tonul și vorbi aproape în șoaptă. Îi cuprinse fața în mîini, privind-o cu adorație. Pentru că, tot atît de sigur cum sînt că acest avion ne va duce acasă, la fel de bine știu că noi vom fi împreună.

Tot atît de uluită de vorbele ca și de sărutul lui, Rachel abia mai putea respira. Numai după cîteva clipe de tăcere, reuși să gîndească limpede și rosti primele cuvinte care îi veniră în minte, tachinîndu-l:

– Dar ești sigur că acest avion ne va duce acasă?

O clipă se întrebă dacă Jim o auzise. Ochii lui străluceau de pasiune. Apoi, în timp ce ea aștepta, văzu cum flacăra își schimbă direcția, micșorată de adierea unei ușoare compasiuni. Zîmbetul lui era slab și nespus de tandru.

– Ne va duce acasă, iubito... chiar dacă pentru asta va trebui să-l susțin eu tot drumul, pînă la capăt.

Noroc că nu a fost nevoie. Printr-o minune, golurile de aer au rămas în urmă, deși era evident faptul că nici unul

din ei nu mai observase ceva după ce se sărutaseră. Pluteau într-un soi de vid plin de plăcere. Jim o ținea de mînă. Ședeau strîns unul lîngă celălalt. La un moment dat, Rachel își lăsă capul pe umărul lui. Părea locul perfect.

Parcă citindu-i gîndurile, el își apropie buzele de urechea ei.

– Ești făcută pentru mine, șopti el.

– A?

– Îhî. El inspiră adînc, bucurîndu-se de mirosul părului ei. Sînt destins. Ei... aproape.

Ea îl mîngîie pe piept, pînă spre umăr.

– Ce... catifelat... ești.

– Strengăriță!

Lăsîndu-și capul pe spate, ea îi întîlni buzele cu o pasiune care o înspăimîntă. Nu mai simțise așa ceva pentru un bărbat, nici măcar... atunci. Dar Jim era altfel, îi inspira tot felul de sentimente.

– Rachel, Rachel. El se depărtă și vorbi cu glas răgușit: Ce o să mă fac cu tine?

– Ce s-a întîmplat? întrebă ea alarmată, gîndindu-se dacă nu mersese cumva prea departe. Ea doar... îl sărutase...

– Nu ești deloc prudentă, fetițo. O luă protector pe după umeri. Mulțumesc lui Dumnezeu că există brațul fotoliului. Dacă n-ar fi fost ăsta, ai fi ajuns în poala mea și ce ne-am fi făcut atunci?

Tensiunea crescuse în ea.

– Ce ne-am fi făcut? şopti ea.

– Am fi dat de necaz, spuse el, după care tăcu.

Oricum, atunci cînd avionul începu să coboare, el era deja în necaz. Frustrarea de a fi atît de aproape de Rachel fără să-şi satisfacă cumplita foame pe care o simţea pentru ea îi produsese o stare incomodă. Pentru prima dată în viaţa lui aproape că binecuvînta neplăcerea aterizării. Totuşi, cînd sesiză la Rachel o stare asemănătoare, înţelese că, pentru ea, neplăcerea avea să înceapă după ce va înceta neplăcerea lui.

– Linişteşte-te, iubito, rosti el, simţind aproape aceleaşi temeri. Totul va fi bine.

Fata îi aruncă o privire îngrijorată.

– Sper. O să mergem... pot să merg direct la spital?

– Da, mergem la spital.

– Vii şi tu?

– Bineînţeles. Văzu că ochii i se umplu de lacrimi şi îşi simţi propriul gît înţepenit. Neputînd să vorbească, o trase lîngă el şi o strînse în braţe, pe cînd avionul rula pînă la terminal. Cînd în cele din urmă o eliberă, ea îşi recăpătase controlul. Şi din nou îl uimi capacitatea ei de stăpînire.

Lui Rachel i se părea că debarcarea durează o veşnicie, cu toate că, amîndoi avînd bagaje de mînă, au aşteptat mai puţin.

– Maşina mea este în garaj, spuse Jim. M-am gîndit că ne va fi mai uşor decît să ne complicăm cu un taxi.

Ea dădu din cap, cuprinsă de o năuceală stranie. Era acasă. Acasă, în condiţii la care nu visase niciodată. Cu

picioarele tremurînd, Rachel mergea lîngă el; mîna lui caldă pe cotul ei o liniştea. O privea din cînd în cînd, încetinind pasul pentru a ţine ritmul cu ea.

– Aici, arătă el împingînd bărbia spre un şir de maşini. După ce trecură de jumătate din ele, se opriră în faţa unui Camaro albastru. Lăsă mîna fetei şi puse amîndouă genţile lor în portbagaj, după care se postă în faţa ei, îşi trecu mîna pe sub părul ei blond şi îi cuprinse gîtul.

– Te simţi bine?

Rachel făcu un semn din cap şi şopti:

– Cred că da, dar nici chiar întunecimea garajului nu îi putea ascunde îngrijorarea şi îl duru inima pentru ea.

Fără nici un cuvînt, Jim o trase spre el şi o înlănţui. Erau foarte aproape unul de celălalt, mai aproape decît fuseseră vreodată şi, chiar în starea ei actuală, Rachel nu putea să nege plăcerea provocată de atingerea lui. Se simţea în siguranţă şi liniştită cum nu mai fusese în braţele altcuiva. Era acasă. Acum era adevărat.

Îngropîndu-şi faţa în părul ei, Jim o strînse şi mai tare. Îi plăcea cum urechea ei atingea inima lui, cum braţele ei îi strîngeau mijlocul şi felul în care gura ei se topea într-a lui. O strîngea ca să-i dovedească prezenţa lui acolo şi că aştepta ca ea să înţeleagă că el va fi alături de ea ori de cîte ori va avea nevoie.

El intuia că nu se va pune problema să înceapă cu întîlniri curtenitoare, cu acel „joc la rece" sau strategii de

învăluire. Avea să împlinească în curînd patruzeci de ani şi era prea bătrîn ca să mai piardă vremea cu nimicuri. Şi... simţea o dorinţă prea mare pentru ea. Ah, cît de mult o dorea. Cu un geamăt de disperare o îmbrăţişă, apoi o îndepărtă uşor.

– Hai, iubito, să mergem. Se întoarse şi îi deschise portiera ajutînd-o să urce. O mai mîngîie pe umăr înainte de a trece la locul lui.

Rachel îl privi cum se strecoară sub volan, gîndindu-se la cît de înţelegător fusese el.

– Jim? spuse ea, punîndu-i o mînă pe braţ, în momentul în care el se pregătea să întoarcă cheia în contact. Ridicînd din sprîncene, bărbatul o privi întrebător. Mulţumesc, spuse ea cu glas dulce.

– Pentru ce?

– Pentru că... ai fost aici.

Stînjenit, se aplecă şi o sărută.

– Nici n-aş fi putut face altfel. Inspiră adînc. Rachel...

Atunci cînd se opri, ridică ea din sprîncene:

– Da?

– Trebuie... să-ţi mărturisesc ceva.

Felul solemn în care rostîse cuvintele o îngrijoră oarecum. Era prea bine ca să fie adevărat?

– Să-mi mărturiseşti ceva?

El dădu încet din cap şi o privi drept în ochi.

– În legătură cu hotărîrea mea de a zbura la Chicago... Nu am făcut-o chiar numai pentru sănătatea tatălui tău.

– Nu? Ochii ei mari exprimau acum nesiguranță.

– Nu. Am făcut-o și pentru mine. Ar fi vrut să o atingă, dar se abținu. Era important ca ea să afle totul, să-i spună totul înainte de a se gîndi ea la asta. Și dacă ar fi atins-o... ei bine, el ar fi fost pierdut. Am văzut fotografia ta pe biroul lui Tom în prima seară în care l-am întîlnit. Și imaginea ta m-a urmărit fără putință de scăpare. Așadar, și fascinația pentru tine m-a făcut să vin să te iau. Dar acum... Privea către tavanul de beton de deasupra lor – ... acum îmi pare rău.

– Îți pare rău? rosti ea, iar el o privi repede și explică.

– Îmi pare rău... pentru că ești mai mult decît lăsă să se vadă fotografia. Pentru că ești atît de altfel decît mine, atît de educată, de rafinată, de demnă. Pentru că te așteaptă o perioadă grea... și, Dumnezeule, eu o să profit de asta! Ultimele cuvinte fură rostite printre dinții încleștați; după aceea, el vorbi și mai vehement, dar și tandru: Eu sînt aici, Rachel. Oricînd vei avea nevoie. Și voi fi uneori și atunci cînd nu vei avea nevoie. Dar nu pot să nu fiu, așa cum nu am putut să nu fiu la concertul de aseară și să te urmăresc după aceea. Răsuflă adînc, tremurînd. Vreau ca tu să știi că aș fi vrut să ne fi întîlnit în altfel de condiții, dar că și atunci aș fi avut aceleași sentimente pentru tine. Așadar, în cazul în care mă consideri un nemernic fiindcă m-am apropiat de tine atunci cînd erai în dificultate, nu am să te contrazic.

Rachel ascultă uimită monologul, incapabilă să înțeleagă strania lui modestie. Dacă într-adevăr l-ar fi întîlnit

pe Jim în alte condiţii, mesajul lui ar fi speriat-o. Acum însă, în viaţa ei se petrecea ceva dramatic; înţelesese că tatăl ei putea muri oricînd. Brusc realizase că nu avea nimic de pierdut dacă se lăsa pradă instinctului şi căidurii care îi trecea prin vene.

– Dacă încerci cumva să mă alungi, Jim Guthrie, n-o să-ţi meargă, spuse ea tandră. Nu uita. Este o stradă cu dublu sens. Şi, ca să ştii, eu o să profit de simpatia ta. Te supără dacă voi profita de tine?

Un zîmbet îi însoţi răspunsul:

– Iubito, poţi să profiţi cînd vrei de mine. Ridică mîna: S-a făcut?

Ea lovi în palma lui fără să ezite.

– S-a făcut. Apoi, parcă aspirînd puţin din forţa lui, Rachel şopti hotărît: Ar fi bine să mergem.

– Sigur. O privi cu respect şi cu durere înainte de a porni maşina.

Pe drumul spre spital, Jim se gîndea la cuvintele ei. „L-ar supăra dacă profită de el?" Contrar celor ce răspunsese, nu era foarte sigur. Bineînţeles că avea să fie lîngă ea, după cum îi promisese; nimic nu putea schimba asta. Dar... în definitiv... voia ceva mai mult de la Rachel Busek. Ea avea ceea ce voia el; ştia el. Dacă putea să canalizeze acel lucru spre el – asta era cu totul altceva.

4

Stînd în fața geamului protector de la salonul de terapie intensivă și uitîndu-se la tatăl ei, inima îi bubuia puternic. Era întins în pat, liniștit, cu ochii închiși și cu capul lui cărunt întors într-o parte. La capul patului erau instalații complicate, ale căror fire subțiri se întindeau ca niște tentacule pînă pe pieptul lui.

De undeva se auzi un geamăt slab. Cînd Jim o cuprinse cu brațul pe după umeri, Rachel își dădu seama că geamătul venea din gîtul ei.

– Se odihnește, Rachel. I-au dat niște calmante slabe.

Nu era nevoie să întrebe de ce. Tatăl ei nu fusese niciodată genul de om care să stea fără să facă nimic.

– Arată așa de... parcă n-ar fi locul lui aici, reuși ea să spună. E ca un leu rănit.

Imaginea nu era exagerată. Cu o coamă de păr neatinsă de trecerea anilor, cu umeri mari și o siluetă impunătoare,

care ascundea o forță subtilă chiar și în repaus, Tom Busek avea o înfățișare deosebită.

– Încearcă să intri.

Ea ezită, brusc speriată.

– Nu știu... poate că n-ar trebui... să-l deranjez cît timp doarme.

Jim o contrazise ferm, dar blînd, înțelegînd că se temea nu numai de faptul că l-ar putea deranja pe tatăl ei.

– Nici vorbă. *Îl* trezesc întruna asistentele și medicii, iar tu ești o apariție cu mult mai plăcută decît ei, glumi el. Apoi vorbi cu și mai multă căldură: În clipa în care te va vedea, își va reveni imediat. Du-te, iubito, o să se simtă mai bine.

Încă ezitînd, Rachel îl mai privi o dată. Jim dădu iute din cap și îi făcu cu ochiul încurajator; gestul îi aminti că era pe deplin îndreptățită să fie în salon cu tatăl ei. Apoi, zîmbind ușor și strîngînd din umeri, el o împinse spre ușă.

– Eu sînt în hol ca să dau niște telefoane, nu stau departe. Zîmbetul fetei abia schițat fu singurul ei gest de mulțumire. Rachel își simțea corpul moale ca o gelatină. Du-te, iubito, șopti el. O să-i facă bine să te știe alături de el.

Ușa era întredeschisă. Rachel se strecură pe lîngă ea fără să o atingă. Era sfîșietor de liniște, se auzea doar bipul monitorului cardiac de lîngă Tom, slab și din fericire constant. Nici măcar zgomotul tocurilor ei nu se auzi atunci cînd se apropie de pat.

– Tată? şopti ea timid, apoi puţin mai tare: Tată?

Încet, de parcă s-ar fi trezit dintr-un vis, Tom Busek întoarse capul pe pernă şi deschise ochii. Şi ochii lui Rachel erau larg deschişi de teamă. Aşteptă stînjenită pînă cînd pe faţa lui se citi că o recunoscuse.

– Aşadar a reuşit, nu? întrebă Tom cu un zîmbet palid. Vocea lui era mai slabă ca de obicei şi din cauza medicaţiei, dar mintea nu îşi pierduse agerimea. Şmecherul, mi-am dat seama din privirea lui. Şi tu, domnişorică, arăţi de parcă ai sta lîngă un mort. De ce nu-i zîmbeşti tatălui tău?

Ea făcu chiar mai mult. Se aplecă şi îl strînse la piept. Cînd îl luă în braţe, continuă să zîmbească cu un sentiment de uşurare. Nu prea ştiuse ce va găsi venind acolo, dar acum era lîngă tatăl pe care îl adora de o viaţă şi care îi făcea semn cu palma să se aşeze pe marginea patului, lîngă el. Starea lui era doar temporară, ştia ea.

– Am fost atît de îngrijorată. De departe, îţi imaginezi tot felul de lucruri...

– De asta nu te-am chemat.

– Dar ar fi trebuit! spuse ea, certîndu-l blînd. Vreau să spun că nu mi-a luat decît cîteva ore de zbor să ajung pînă aici ca să văd ce faci... Cum te simţi?

– Bine. Cum a fost concertul de aseară?

Rachel îşi dădu seama că el schimbase intenţionat subiectul şi nu protestă pe moment. Deşi părea liniştit, uşoara îngroşare a vocii îi spunea că tatăl său trecuse prin clipe grele.

– A fost nemaipomenit. Un public deosebit de entuziast. Zîmbi şmechereşte. Şi a fost şi o petrecere interesantă... Partea cea mai interesantă a fost însă tipul ăsta arătos care m-a salvat de la petrecere cînd era să cad din picioare de somn!

– Jimbo! Un tip de treabă.

– Jimbo? Îl privi întrebător.

– Aşa i se spune. Jimbo. Dădu din cap, plăcîndu-i porecla. Este un bărbat de treabă, Rachel.

– Da... mi-ai mai spus. Dar, se arătă ea nerăbdătoare, tu cum te simţi?

– Faţă de Jim?

Rachel se încruntă nemulţumită. Dacă tatăl ei încerca să-i transmită vreun mesaj, nu era necesar. Îl primise şi singură.

– Tu... tu *cum te simţi?* Doar nu eşti aici ca să te distrezi. Te... doare?

Colţurile gurii lui se lăsară în jos.

– Nu. Am un junghi din cînd în cînd. Şi arătă spre cap. Ochii lui erau întunecaţi. Durerea este aici, sus, iar eu ar trebui să mă întorc la lucru.

– Nu poţi să te întorci pînă nu hotărăsc doctorii. Şi nu-mi mai pomeni de proiect. Ştiu că a intrat în linie dreaptă. Rachel ridică o sprînceană, acuzator: Şi mai ştiu şi că ai nişte probleme.

Tom admise morocănos:

– A vorbit Jimbo.

– Bine că a vorbit cineva. Trebuia să-mi împărtăşeşti problemele tale, îl certă ea uşor, apoi îl privi mustrător: Altfel vezi că ajungi în spital, înconjurat de sîrme.

– Să împărtăşesc problemele?

– Da, rosti ea.

Tom părea brusc pocăit.

– Ei... aş avea o problemă.

– Ai chiar mai multe, replică ea. Cu care vrei să începem?

– Cu tine.

La asta nu se gîndise.

– Cu mine? Eu nu reprezint o problemă.

– Ai douăzeci şi nouă de ani şi încă nu eşti căsătorită.

– Şi?

– Şi... o maimuţări el. Cred că a cam venit timpul să te aşezi la casa ta.

Ştia ea ce vrea să spună, dar evită subiectul pe cît putu:

– Dar sînt la casa mea. Am o casă minunată şi o carieră minunată.

– Şi un soţ?

– Şi eu care am crezut că eşti plin de sedative, mormăi ea, respirînd greu, apoi îl certă grijulie: Nu te mai preface atît!

– Nu pot să nu mă prefac, spuse el direct.

Vorbele lui atinseră ţinta. Avu nevoie de cîteva clipe ca să-şi recapete controlul.

– Ba da, poți, tată. Ai toată viața în față.

El îi căută mîna și o strînse ușor.

– M-aș bucura, draga mea, dar trebuie să privesc realitatea în față. S-ar putea ca inima asta să-mi joace feste. Și m-aș simți mai bine dacă aș ști că tu ai pe cineva care să aibă grijă de tine.

O duru inima cînd sesiză că durerea sufletească îi accentua culoarea cenușie a pielii.

– Dar sînt bine, tată. Sînt mulțumită de ceea ce fac. Și am o mulțime de tipi deosebiți care au grijă de mine.

– Nu e același lucru, știi asta. Ți-ar trebui un bărbat care să te adore. Ți-ar trebui niște copii pe care să-i adori... În ceea ce mă privește, nu știu ce m-aș fi făcut fără tine în toți anii ăștia.

– Te-ai fi recăsătorit.

Tom dădu trist din cap:

– Nu. Am iubit-o prea mult pe mama ta, ca să pot crede că aș mai fi putut trăi lîngă o altă femeie. Privirea lui exprima neliniște și intenționă să-i spună să nu se mai gîndească la toate astea, dar înțelese că era în zadar. Vreau ca și tu să cunoști o astfel de iubire, Rachel. Și mai vreau să te ții cu dinții de ea!

Ultimele cuvinte fură rostite cu o vehemență care o îngrozi. Știa ea că totul pornea din interior, de dincolo de povestea simplă în care un bărbat își pierduse adevărata iubire a vieții lui dînd naștere copilului său. Erau visurile acelea

îngrozitoare pe care le striga el în somn. Se întrebă o clipă dacă nu cumva simţise că avea să vină ziua aceea, dacă, pe măsură ce îl lăsau puterile, nu se gîndise mai îndelung la trecut şi care era acel trecut.

– Dacă nu te linişteşti, tată, spuse ea zbuciumată, maşinăriile astea vor începe să zbîrnîie.

Cu o cuminţenie care nu îl caracteriza, el se linişti imediat.

– Încă nu, spuse el. Nu mă due încă. Apoi privirea i se îmblînzi şi zîmbi de parcă ar fi văzut-o de-abia atunci. Deşi slab, glasul lui suna drăgăstos. Ce bine că te văd, Rachel! Ce mult îmi pare că a trecut de cînd ai plecat de acasă! Arăţi minunat. Merge bine turneul?

Simţindu-i oboseala, ca şi propria-i dorinţă de a se mai odihni puţin, îl imploră să stea liniştit şi îi povesti despre concertele ansamblului Montage din săptămîna aceea. Era la fel de entuziasmat ca întotdeauna şi acest lucru îi făcea plăcere şi ei. Vreme de cîteva minute, parcă ar fi fost acasă, în mica sufragerie pentru mic dejun, în dimineaţa întoarcerii ei după un lung turneu. Doar apariţia asistentei medicale, venită să verifice starea pacientului, îi aminti de misiunea pe care o avea. Acum, după ce îşi văzuse tatăl şi mulţumită că el se simţea oarecum bine, voia să se întîlnească cu medicii.

Ridicîndu-se, se aplecă şi îi sărută obrazul bine cunoscut şi cald.

– Eu plec acum ca să te las să te odihnești. Mă întorc, da? Ai nevoie să-ți aduc de acasă ceva anume?

– Ai putea să-mi aduci un trabuc bun.

– Da... să fii sigur. Altceva?

– Vreau să te am doar pe tine. Făcu o pauză. O să vorbești cu Balkan?

– Îhî.

– Și Jim. Unde este?

Ea făcu semn cu capul spre hol.

– Afară, dă niște telefoane. Fii fără grijă, îl asigură, mi-a spus deja ce are de gînd să facă.

– Băiat bun Jim Guthrie, spuse el pentru a treia oară.

După ce mormăi un „hmm" glumeț, Rachel se întoarse și plecă, făcîndu-i semn cu mîna de pe culoar, apoi se îndreptă spre cabinele telefonice. Erau pe un coridor lung, după un colț. În drum, trecu pe la salonul asistentelor, echipat cu ansamblul de monitoare de supraveghere. Reținîndu-și un fior, se adresă unei asistente:

– Mă numesc Rachel Busek. Acum am sosit de la Chicago ca să-l văd pe tatăl meu. Am înțeles că de cazul lui se ocupă dr. Balkan. Aș vrea să vorbesc cu el dacă s-ar putea.

Asistenta medicală, o femeie uscățivă cu ochi obosiți, aruncă o privire către o foaie de hîrtie pe care Rachel nu o putea vedea.

– Este în operație. Probabil că va fi liber doar după-amiază.

Sperase să-l vadă mai repede.

– Şi atunci o să vină aici?

– Sigur.

– Şi aş putea să dau ochii cu el?

– Dacă sînteţi aici. Citindu-i neliniştea pe faţă, asistenta adăugă: În caz că nu sînteţi, vă poate suna el. Chiar speram să vină o rudă a domnului Busek. Se pune problema unei operaţii despre care doctorul vrea să vorbească cu dumneavoastră. Unde vă poate găsi?

– Cred... cred că voi fi aici. Aş vrea să vorbesc cu el cît mai repede.

– Bine. O să-mi notez.

Neştiind ce să mai spună, Rachel îi mulţumi şi porni spre cabinele telefonice. Simţea un gol în stomac şi nu era de foame. Mări pasul cu cît se apropie de telefoane. Avea o nevoie disperată de chipul liniştitor al lui Jim.

Se uită pe rînd în cabine, unde se aflau o femeie obeză, un domn în vîrstă şi un angajat al spitalului, iar în cea de-a patra îl găsi pe Jim. Cu receptorul între falcă şi umăr, nota ceva de zor într-o agendă veche.

La vederea lui se linişti imediat, surprinsă totodată de cît de atrăgător era. Fără să o vadă, Jim era foarte concentrat. Părul lui închis la culoare îi ajungea pe gulerul cămăşii, muşchii braţului i se încordau în timp ce scria. Apoi o privi brusc, de parcă i-ar fi simţit prezenţa, iar ea nu se putu gîndi decît la cît de atractiv arăta.

În clipa aceea, Rachel constată uimită că, doar cu o zi înainte, nici nu ştia de existenţa acestui bărbat. Era uimită că se legase atît de repede de el – nu era în firea ei. Da, fusese destul de norocoasă şi o înconjuraseră numai oameni iubitori – mai întîi tatăl ei, apoi Allen Cheswyk de la universitate, Dyson Friedrich de la conservator şi Ron Lynch împreună cu membrii ansamblului Montage. Dar nu se dovedise neputincioasă în toţi aceşti ani. Ea era aceea care hotărîse să-şi ia diploma la Duke, ea singură hotărîse să accepte o ofertă la New York unde să-şi continue studiile, tot ea decisese să se prezinte la o audiţie şi să facă apoi parte din ansamblul Montage. Aşa cum, da, ea hotărîse să vină acasă în ziua aceea.

Se uita la Jim, fascinată de felul in care reuşea el să se stăpînească. O mai fascina şi faptul că simţurile ei răspundeau simţurilor lui de parcă el ar fi deţinut cheia sufletului său. Nici unul dintre bărbaţii pe care-i cunoscuse nu mai reuşise aşa ceva. Se intimidă brusc.

Şi totuşi, atunci cînd Jim izbi uşa cu piciorul şi o deschise complet, cînd întinse braţul oferindu-i tăcut adăpost, timiditatea ei dispăru. Nu se putea gîndi decît la senzaţia minunată de căldură pe care i-o provoca el.

Sesizînd invitaţia, intră în cabină. El o luă pe după umeri şi o strînse în braţe, iar ea se lipi de el. În tot acest timp, ochii lui o cercetau, încercînd să afle în ce stare de spirit se află.

– Da, Pat. Spune.

Ea nu putea auzi cealaltă voce, nu putea auzi decît bătaia rapidă a inimii din dreptul urechii ei, care-i spunea că Jim era mişcat de apropierea ei, ca şi ea.

– Da... Nu. Şi numărul de înmatriculare?... La dracu'. Şi ce mai aşteaptă Maxwell?

Deşi habar nu avea cu cine vorbeşte el la telefon, o incita vehemenţa lui şi glasul tot atît de plăcut autoritar ca şi mîna care îi cuprindea umărul. Silueta lui era viguroasă, iar căldura lui emana un miros deosebit. Închizînd ochii, Rachel savură mirosul acela, inspirînd adînc şi cu voluptate. Fără să-şi dea seama, dusese un braţ în jurul taliei lui suple.

– Da, ocupă-te de asta, dădu el instrucţiunile către persoana nevăzută. Şi Byson... a făcut ceva?

Cu capul puţin pe spate, Rachel îi întîlni privirea. Ochii lui scăpărau şi îi scrutau sufletul. Sau poate că era doar senzaţia care îi strîngea coşul pieptului, chiar sub sîn, senzaţie produsă de atingerea degetelor lui.

– Bine, continuă el cu o voce oarecum încordată. Nu o părăsea din ochi pe Rachel. Ţine-o tot aşa. Mai devreme sau mai tîrziu o să facă o mişcare. Şi mai dă-i lui Henry un telefon. Am nevoie de legitimaţia aia. Jim făcu o pauză, ascultă, apoi mai adăugă: Da, o să vin şi eu mai tîrziu, după care dădu din cap şi închise telefonul.

– S-a întîmplat ceva? întrebă Rachel observîndu-i neliniştea.

Lui Jim încă nu-i venea să creadă că ea era acolo. Întinse mai mult brațul și o cuprinse toată. Apoi se aplecă puțin și o sărută ușor pe buze.

– Eu ar trebui să pun întrebarea asta, șopti el, mîngîind-o pe spate. Apoi vocea lui deveni la fel de blîndă ca și atingerea. Cum a fost?

– Bine, oftă ea, dorindu-și ca el să o sărute ca să uite totul. Dar el nu o făcu. Ai avut dreptate. Cînd nu faci decît să te gîndești, este mai rău. Dar nu am vorbit cu doctorul. Este în operație și nu iese de acolo pînă după-amiază.

– Așa merg lucrurile. Pentru că este cel mai bun, este și foarte solicitat. Tîrziu după-amiază? Vrei să te duc pînă acasă puțin? Mîinile lui continuau să o mîngîie, dar acum Rachel era puternic atrasă de coapsele lui pe care le simțea suple și musculoase lîngă ale ei.

– Acasă? Își drese vocea: Ăăăă... nu. Mai bine rămîn aici. Aș vrea să mai stau cu tata... poate are nevoie de ceva sau poate doctorul termină mai repede...

– Să știi că ei te pot suna acasă, zise el înțelegător, neștiind că asistenta medicală spusese același lucru. Pricepu totuși că nu avea de gînd să plece de acolo. Auzi, îi propuse, ce-ar fi să mergem la Tom pentru cîteva clipe, mi-ar face mare plăcere să-l salut. Pe urmă am putea să ne plimbăm puțin pe afară, prin jur, poate mîncăm ceva. N-o să lipsim mai mult de cîteva minute. Bine?

Ea îi zîmbi mulțumită.

– Bine. Dar... tu nu ai treabă? Aruncă o privire spre telefon. Despre ce ai vorbit? Rachel inspiră adînc. Era în legătură cu SCT?

Jim neagă dînd din cap.

– Aş fi vrut eu. Se pare că nu se mişcă nimic. Absolut nimic.

– Dar se va mişca?

– În timp.

– Şi telefonul ăsta?

– Am verificat cîte ceva, spuse trăgînd-o lîngă el, după care porniră agale pe coridor. O să am puţină treabă mai tîrziu, acum sînt liber.

– Mă simt vinovată că te reţin aici.

– Nu te prosti, şopti el în părul ei. Dacă n-aş fi vrut să stau şi eu, aş fi plecat. Sînt sigur că te poţi descurca şi singură. Îi aruncă un zîmbet. Poate de asta şi stau cu tine.

– De ce?

– Ca să mă asigur că nu-ţi aminteşti că poţi să te descurci şi singură. E plăcut să ştii că este nevoie de tine din cînd în cînd.

– Dar e nevoie de tine în fiecare zi.

– Nu e acelaşi lucru. Ar trebui să ştii asta.

Ea ştia. Înţelegea perfect ce voia el să spună. Şi îşi mai aminti că şi tatăl ei rostise aceleaşi cuvinte cu cîteva minute în urmă. Se întrebă dacă nu cumva ea era aceea care trăia în alt ritm. Poate că se înşelase atunci cînd spusese că viaţa

alături de trupa Montage era plină de satisfacții. Poate că fusese mioapă cînd crezuse că viața de acasă, alături de tatăl ei, era de-ajuns. Poate și ea avea nevoie de mai mult.

– Bine, spuse încet, mă bucur că ești aici cu mine. Și atîta vreme cît o să-mi promiți că-mi vei spune cînd ai treabă, o să te las să stai cu mine.

– Adevărat?

– Da. Zîmbi, îndoindu-se că ar pleca dacă i-ar cere și știind că ea nu i-ar cere niciodată. Era așa de bine cu el. Se simțea ciudat de... împlinită.

Jim se purta minunat cu tatăl ei. Văzu acest lucru de la bun început, de la glumele pe care cei doi le schimbară în legătură cu revenirea neașteptată a lui Rachel și pînă la discuția mai serioasă despre ultimele vești în legătură cu investigația lui Jim. În ciuda celor ce-i spusese Jim, Renko începuse să dea semne de nerăbdare. Ceva avea să se întîmple curînd. Jim știa asta, ca și Tom.

Era evident că cei doi bărbați se admirau unul pe celălalt; iar grija lui Jim pentru sănătatea bătrînului era la fel de mare ca și cea a lui Rachel. Jim vorbea încet, cu grijă să nu-l obosească pe Tom. Iar în clipa în care pacientul începu să dea semne de oboseală, Jim se scuză în numele lui și al lui Rachel, după care plecară amîndoi cu promisiunea că aveau să se întoarcă.

– Te porți foarte frumos cu el, spuse Rachel ceva mai tîrziu, cînd ieșiră în soarele de amiază. Aerul era cald și

proaspăt, plăcut şi cu miros de primăvară. Rachel îl luase de braţ cu aerul cel mai firesc cu putinţă, şi mergeau alene pe trotuarul din faţa universităţii.

– E plăcut să stai cu el. Îmi place de el.

– Seamănă cu familia ta? îl întrebă ea deodată.

– Cu familia mea? Jim privea gînditor în pămînt. Nu ştiu. Nu i-am cunoscut pe nici unul cînd am devenit adult. Mama mea a murit cînd aveam şaisprezece ani, iar tatăl meu...

Rachel se uită la el aşteptînd continuarea. Jim părea foarte departe şi foarte trist.

– Tata a murit cu o lună înainte de întoarcerea mea din Vietnam. Nu m-am înţeles niciodată cu el cînd eram copil. Mereu făceam trăsnăi; iar el era mereu pe urmele mele. Doar... doar după ce am văzut atîta suferinţă, după ce am aflat importanţa autodisciplinei, după ce am cîştigat o droaie de medalii, am simţit că puteam să vin acasă şi să-l salut. De parcă s-ar fi trezit dintr-o transă, inspiră rapid şi o privi. Era prea tîrziu.

– Îmi pare rău, Jim, spuse ea cu toată convingerea. După ce văzuse cît de drăguţ se purtase cu tatăl ei, înţelese cît se maturizase Jim de-a lungul anilor. Ca să ajungă acasă prea tîrziu... trebuie să fi fost îngrozitor pentru el. Asta o ajuta oarecum să înţeleagă de ce considerase el că ea trebuia să ştie despre starea tatălui său. Mai înţelesese, de asemenea, că Jim avea un extraordinar potenţial de familist.

– Ai fraţi sau surori?

– A, da, spuse el, trecînd la gînduri mai plăcute. Mai am cinci surori şi trei fraţi.

– Glumeşti cumva?

– Nu, domniţă.

– Sînteţi nouă? Nici măcar nu putea să-şi imagineze situaţia, ea fiind copil unic la părinţi. Este extraordinar!... Spune-mi cum este să ai aşa de mulţi fraţi şi surori, îl rugă ea, curioasă.

Pe Jim îl fermecă felul în care se animase Rachel. Arăta atît de frumoasă, cu ochii plini de viaţă şi cu obrajii aceia de un roz palid.

– A fost ... – se gîndi puţin – o viaţă plină. Tot timpul se întîmpla ceva... şi era foarte zgomotos. Nu tu flauturi sau alte asemenea, doar... – vocea lui deveni solemnă – o simfonie de voci. În falset.

Rachel chicoti.

– Eşti îngrozitor.

– Nu. Sînt sincer.

Redeveni mai serios, luat de un val de amintiri.

– Cred că aş putea să gîndesc obiectiv şi să spun că a fost o experienţă deosebită de dragoste şi înţelegere. Dar... nu a fost aşa. Cel puţin nu aşa am crezut eu pe atunci. Mă simţeam un nimeni în mijlocul unei familii atît de numeroase şi asta mă făcea să sufăr.

– Şi al cîtelea ai fost tu?

– Penultimul. Cel mai mic băiat. Fratele meu cel mai mare avea aproape şaisprezece ani cînd m-am născut eu, iar sora mea cea mai mare – paisprezece. Ei m-au crescut mai mult decît părinţii mei. Şi eram prea mic ca să înţeleg că tatăl meu avea două slujbe doar ca să ne poată întreţine pe noi. Clătină din cap cu regret. Cînd mă gîndesc cîte necazuri le-am pricinuit părinţilor, mi-e ruşine de mine.

Mai spusese la un moment dat că în copilărie intra mereu în buclucuri, dar crezuse că se laudă puţin. Acum el repeta acelaşi lucru şi ea întrebă:

– De fapt, ce ai făcut tu rău?

– Dar cîte n-am făcut! Am mînţit. Am furat de la băcănie. Stăteam la colţul străzii şi le hărţuiam pe fetiţele care treceau pe acolo. Nu era nici o urmă de lăudăroşenie în vocea lui. Mai degrabă o uşoară batjocură. Am şi uitat de cîte ori am fost eliminat din şcoală. Nu suportam să fiu cicălit şi făceam orice ca să ajung înapoi la părinţi, care mă ignorau. A fost o minune că am reuşit să.termin liceul. Gura lui schiţă o strîmbătură sarcastică. Pînă în ziua de azi sînt ferm convins că asta s-a întîmplat pentru că directorul meu a vrut să scape de mine. Dacă m-ar fi exmatriculat, tot aş fi revenit cîndva. Dar dacă terminam liceul, scăpa definitiv de mine.

Ajunseră la o bancă înconjurată de tufe. Jim o arătă cu capul şi o lăsă mai întîi pe Rachel să se aşeze, apoi se aşeză şi el alături.

– Pe urmă ce-ai făcut... după terminarea liceului?

– Nu prea aveam ce să fac... Am fost doar şocat în faţa realităţii. Tatăl meu mi-a adus la cunoştinţă că trebuia să mă întreţin singur. Am început să caut de lucru. Să-ţi spun ceva, nu prea era de lucru pentru cineva care tocmai terminase liceul. Cel puţin ceva care să-mi placă. Atunci m-am înrolat în armată. A fost cel mai bun lucru cu putinţă.

– Şi armata te-a potolit?

– Corpul de Marină, da, poţi spune că m-a potolit, admise el, sarcastic. Dar – făcu un semn din cap – nu cred că te interesează asta. Fiecare are povestea lui din război. La fel de sinistre toate. Este de-ajuns să-ţi spun că am crescut repede.

– Şi cînd te-ai eliberat?

– Am profitat de o ordonanţă guvernamentală şi am intrat la colegiu. O umbră de tristeţe trecu prin ochii lui. I-ar fi făcut plăcere tatălui meu să ştie.

– Dar nu de asta te-ai dus la colegiu, spuse ea încet.

– Nu. M-am dus pentru că voiam să ajung cineva. Pentru că nu doream să trec prin viaţă şi să-i spun: „Hîm, da..." cuiva pe care nu aş fi respectat-o deloc. Pentru că eu cred că, în ciuda rezistenţei mele, valorile părinţilor mi-au fost totuşi inoculate. Nu au fost oameni educaţi. Voiau însă mai mult pentru copiii lor.

– Şi ceilalţi – fraţii şi surorile tale – ce au făcut ei?

– Bine. Avem un bancher, un avocat, un medic veterinar, două asistente medicale, două casnice... Ezită oarecum.

Rachel numărase şapte.

– Şi?

– ... Şi un condamnat.

– Un *condamnat?*

– Da, din păcate. Cred că eu am scos răutatea din mine înainte să pot face vreun rău cuiva. Fratele meu mai mare nu a fost aşa de norocos.

– Şi ce a făcut el? întrebă Rachel, ţinîndu-şi răsuflarea.

– A încercat să mituiască un funcţionar public.

– Vai, nu!

– Ba da. Lucra în Utah ca agent de asigurări şi era unul dintre cei patru agenţi care lucrau la concurenţă pentru asigurarea lucrătorilor bugetari. Cînd s-a speriat de faptul că unul din contracte urma să fie luat de agent, a făcut greşeala de a sugera funcţionarului că el ar fi putut aranja lucrurile... şi, ei bine, atunci s-a întîmplat. Nu numai că funcţionarul l-a turnat, dar s-a aflat şi că falsifica polițe de ani de zile.

– Dar de ce? După mintea ei, ca să faci aşa ceva trebuia să fi fost la ananghie, ori prost, ori de o morală îndoielnică.

– Pe de o parte voia mai mulţi bani. Voia să-şi trimită copiii la şcoli particulare, şi să-i ducă în vacanţe, şi să-şi cumpere o reşedinţă de vacanţă la munte.

– Şi pe de altă parte?

– Pe de altă parte, cred că este vorba oarecum de sentimentul lui de insecuritate. Cu astfel de rădăcini, ca ale noastre, există tendinţa să lupţi mereu împotriva imaginii

clasei de jos. Drake a dus o luptă acerbă ca să parvină. Din păcate, a ratat totul.

– Dumnezeule, Jim! Trebuie să fi fost îngrozitor.

– Pentru soţia lui şi pentru cei trei copii încă mai este îngrozitor. Cu toţii ne-am unit ca să-i ajutăm, dar copiii ăştia vor trebui să trăiască cu ruşinea. Sînt alături de ei.

Tăcu, şi Rachel îl simţi închizîndu-se în sine. Îşi aminti cînd el o întrebase la un moment dat ce părere are despre materialitatea sau cerebralitatea unui bărbat şi se gîndi că el se identificase cu lupta fratelui său.

– Te-a deranjat că mi-ai spus toate astea? îl întrebă ea blînd.

Uimit de sinceritatea ei, Jim se întoarse şi o privi. Avu nevoie de o clipă ca să-şi amintească cum că ea era Rachel Busek, un amestec ideal de modernism şi puritate. Cu o expresie brusc destinsă, recunoscu:

– Oarecum. Aş fi preferat să-ţi spun că fratele meu este un erudit care urmează să ia Premiul Nobel pentru fizică.

– Şi crezi că ar avea vreo importanţă pentru mine?

Jim ridică din umeri.

– Pentru unele femei ar avea. Vreau să spun că nici eu nu sînt un erudit şi că nici nu se conferă Premiul Nobel în domeniul meu de activitate.

– Eruditii pot fi plicticoşi şi, crede-mă, Suedia este supraestimată. Dar... te-ai depărtat mult. Încă nu m-am lămurit cum ai ajuns detectiv.

Jim o privi oarecum întrebător. Chiar nu o deranjase ceea ce-i spusese despre fratele lui? Rareori povestea cuiva despre toate astea. Chiar şi acum era surprins că îi scăpase, deşi ea avea ceva care îi inspira încredere. Bănuia că era în legătură cu aura de puritate care o înconjura... sau cu mantia de onestitate în care era învăluită.

Era o bijuterie, o bijuterie cu ochi de culoarea mahonului, cu părul de culoarea inului, cu trăsături de înger şi cu o inimă de aur. Cuprins de vrajă, se întinse să o sărute. Ea îşi ţinu răsuflarea şi savură momentul. Dar clopotele catedralei din apropiere risipiră mirajul.

– Ar trebui să ne întoarcem, spuse el şi o luă de mînă, ajutînd-o să se ridice. Discuţia despre cariera lui putea să mai aştepte. Hai să mergem la salonul asistentelor medicale şi, dacă Balkan mai este încă în operaţie, ne ducem undeva să mîncăm. Dacă vrei, îţi pot aduce ceva de la cafenea. În felul ăsta poţi să stai mai mult cu Tom.

Porniră alene spre spital.

– Nu, spuse ea, vin cu tine. Tata este un viteaz, o să facă tot posibilul să mă facă să cred că el se simte bine şi o să stea la taclale cu mine cît o să fiu acolo. Dar are nevoie de odihnă. Atîta vreme cît ştie că sînt aici, mă simt mai bine, raţionă ea.

Jim îi trase mîna de sub cotul lui şi îi cuprinse degetele.

– Te iubeşte foarte mult. Şi înţeleg de ce.

Înghiţind cu greu, Rachel se uită în ochii lui. Se întreba

dacă Jim fusese îndrăgostit vreodată, dacă asta îşi dorea el. Da, îi vorbise de singurătate, de nevoia de a fi cu cineva, de nevoia de a avea altceva decît avusese el în trecut. Dar iubirea era altceva, ceva mult mai periculos. Tatăl ei petrecuse ani şi ani de zile plîngînd după o iubire care, oricare ar fi fost motivele, se dovedise dezastruoasă. Rachel bănuia că această durere o evitase ea în toţi aceşti ani în care se cufundase în muzică. Sau poate că pur şi simplu nu întîlnise încă bărbatul pe care ar fi vrut cu adevărat să-l iubească?

Uimită de traiectoria gîndurilor ei, îşi întoarse privirea de la Jim şi căută liniştea în arhitectura şi zgomotele universităţii. Totul îi era atît de familiar, atît de liniştitor, cu aleile însorite străjuite de arbuşti şi de copaci înmuguriţi, cu păsărelele care zburau necontenit de pe crengi pe acoperişuri şi înapoi, cu studenţii care mergeau de la un curs la altul. Îşi aminti de vremea cînd şi ea învăţa acolo şi o cuprinse o blîndă melancolie. Au fost oare vremuri mai uşoare? Mai fără griji? Sau poate era ea acum mai în vîrstă şi mai conştientă de fragilitatea vieţii?

Mai tîrziu, Rachel avu ocazia să afle că unul din cele mai rele lucruri care se întîmplă cînd stai şi aştepţi într-un spital era imposibilitatea de a scăpa de astfel de gînduri. În seara aceea, la ora opt, cînd mai era încă în holul principal şi îl aştepta pe Jim să vină să o ia, aproape că se săturase. Stînd liniştită, lucru pe care îl şi făcuse întreaga după-amiază, se gîndi la întîlnirile cu tatăl ei şi la discuţia cu medicul.

Raymond Balkan, un bărbat înalt şi subţire, aproape chel, cu ochelari cu ramă metalică, o asigurase că, în timp ce vestea bună era că tatăl ei reacţionase bine după odihna la pat, cea rea era că odihna la pat nu elimina problema lui. El intenţiona să-l mai lase patru sau cinci zile să se odihnească şi să-şi recapete puterile şi apoi să-l opereze. Depindea de ea să-l convingă pe Tom Busek de importanţa operaţiei.

Nu avusese puterea să se certe cu tatăl ei pe tema asta. Părea că trecuse o eternitate de cînd o trezise un telefon, la Chicago, în camera ei de hotel. Era epuizată. După ce Jim plecase, împotriva voinţei lui şi la dorinţa ei expresivă, ca să se ducă să lucreze, ea stătuse pur şi simplu liniştită cu tatăl ei, aşteptînd să vadă cum îi mai merge, dar, neavînd veşti proaspete, făcuse conversaţie cu el cu un entuziasm prefăcut.

Acum, cînd Tom se odihnea înaintea unui somn bun peste noapte, Rachel se întreba dacă lucrurile vor mai fi la fel.

– Hei, iubito!

Glasul adînc şi cunoscut o trezi din toropeala tristă. Cu o expresie apatică, îl văzu pe Jim apropiindu-se. Ivirea lui avu efectul unei injecţii cu adrenalină.

– Ei. Zîmbetul îi dispăru. A fost greu?

Se aplecă, o apucă de braţe şi o ridică în picioare. Mîinile lui o mîngîiau şi îi îndepărtau durerea din umeri.

– S-ar putea spune aşa, şopti ea. Adică, tata e bine. Doar că... aşteptarea asta... Închise ochii cînd Jim o cuprinse cu braţele lui ocrotitoare.

– Şi eşti dărîmată, Dumnezeule, ştiam că ar fi trebuit să te duci acasă mai devreme.

– N-am vrut să mă duc acasă mai devreme, suflă ea în pînza cămăşii. Pieptul lui era un perete de căldură care începea să risipească frigul ei interior. Iar tu ai avut treburile tale. Nu, oricum aş fi rămas aici. Dar – vocea scăzu – sînt aşa de obosită.

Apăsarea ostoitoare pe spatele ei se înteţi.

– Vai, iubito, îmi pare rău. Hai acasă.

O ţinu de mînă, lăsînd-o să stea liniştită, cu ochii închişi şi cu capul rezemat de tetieră. Îngrijorat, se uită la ea de mai multe ori. Cînd nu se mai mişcă, înţelese că adormise. Ca să nu o trezească, ar fi fost în stare să conducă mai departe, fără oprire. Dar toată noaptea? Ea avea nevoie de liniştea casei ei şi de confortul propriului ei pat.

Ajungînd la Pine Manor, Jim opri maşina lin în faţa uşii principale. Se strecură tiptil afară şi trecu pe partea ei, deschise portiera cît putu de încet şi îşi strecură cu grijă braţele pe sub spatele şi pe sub genunchii ei. Urcă treptele de la intrarea principală şi atinse butonul soneriei.

Doamna Francis sosi imediat; aproape că strigă înspăimîntată la vederea lui Rachel în braţele lui, dar Jim o opri la timp:

– Şşşşt. Doarme. A avut o zi grea. Intră în holul mare şi privi spre scara şerpuitoare. Care este camera ei?

Doamna Francis se puse în mişcare fără un cuvînt şi îl conduse pe scări în sus, apoi de-a lungul unui coridor către

camera fetei. Uşa era deschisă. Se dădu înapoi ca să-l lase pe Jim să treacă, apoi se grăbi iar ca să scoată cuvertura albastră imprimată. Îl privi pe Jim punînd-o pe Rachel pe marginea patului, proptînd-o cu un braţ, în timp ce cu cealaltă mînă îi scotea sacoul.

– Mă lăsaţi pe mine, domnule Guthrie? întrebă ea cu o şoaptă ezitantă, de fapt luată pe nepregătite de dezinvoltura bărbatului.

Jim nu intenţiona să lase pe altcineva să se atingă de Rachel.

– Nu, mulţumesc, doamnă Francis. Dacă vreţi să încălziţi nişte lapte şi să-l aduceţi aici, ca să-l aibă în caz că se trezeşte. Apoi ridică ochii, se uită prin cameră şi observînd comoda, întrebă: Este vreo cămaşă de noapte pe acolo? El lăsase geanta ei de voiaj în portbagaj, dar bănuia după dimensiunile ei că nu fusese nevoită să ia mare lucru, că avea o garderobă completă acasă.

Din nou fără să scoată vreun cuvînt, doamna Francis se duse direct la un sertar şi scoase o cămaşă moale din mătase verde. Era la fel de modestă ca şi oricare dintre celelalte. I-o dădu emoţionată lui Jim, care o puse repede pe pat, după care continuă să o dezbrace pe Rachel. Evident jenată, doamna Francis dispăru.

Sacoul ateriză pe un fotoliu. De-abia se apucase să-i desfacă nasturii de la bluză, cînd Rachel începu să se mişte în braţele lui.

– ... Jim? şopti ea. Deşi era mai mult decît pe jumătate adormită, numele lui era singurul lucru pe care îl mai ţinea minte.

– Da, iubito, spuse el, tremurîndu-i uşor mîinile cînd ajunse la nasturele de la piept. După ce-l desfăcu, îi scoase bluza peste umeri. Glasul lui era evident încordat. Te pregătesc de culcare, spuse el, lăsîndu-i gura apă să o atingă. Avea sînii mici şi ridicaţi, delicat rotunjiţi şi foarte frumoşi, după cum se putea observa prin sutienul transparent.

Ea întoarse capul şi îl îngropă la gîtul lui.

– Îmi pare rău că îţi dau atîta bătaie de cap, şopti ea. Nici nu deschise ochii.

Lui Jim i se uscase gura. Pentru o clipă, îşi îngădui să o cuprindă cu braţele şi să-şi pună palmele pe spatele ei gol, închizînd ochii ca să savureze catifelarea pielii ei. Apoi, simţindu-şi pulsul, căută cămaşa de noapte din spatele lui şi se luptă să-i deschidă cu o mînă singurul nasture.

– N-ai nici o grijă, iubito, şopti el, în timp ce lărgea deschizătura de la gît a cămăşii de noapte ca să i-o tragă pe cap. Cu o mişcare agilă, îi îndepărtă părul de pe gît şi îl trecu peste cămaşă. Apoi, cu capul sub bărbia lui şi uitîndu-se direct înainte, el îi desfăcu sutienul şi i-l scoase. Numai după ce se asigură că poalele cămăşii de noapte ajunseseră la brîu, o întinse pe pat. Capul îi căzu repede într-o parte. Adormise iar.

Acționînd dintr-un instinct de autoconservare, Jim abia se uită la picioarele ei și îi scoase pantofii, după care se ocupă de fustă. Îi eliberă repede închizătoarea și o trase peste șolduri. Scoase la fel de miraculos combinezonul și ciorapii, apoi trase cămașa de noapte peste peticul trîunghiular de mătase al slipului și o înveli cu cearșaful pînă la talie.

Cu inima bătîndu-i nebunește în piept, era incapabil să mai facă vreo mișcare. Chiar dacă nu ar fi tremurat din tot corpul din cauza efortului de a-și reține pasiunea, tot ar fi încremenît uitîndu-se la ea.

Era minunată – tot atît de diafană ca și în prima seară cînd o văzuse pe scena din Chicago. În acea primă seară... Era oare numai cu o seară în urmă? Parcă o știa de ani și ani de zile. Ar fi vrut el să fie așa...

Un slab ciocănit la ușă îl făcu să roșească. Doamna Francis stătea în ușă, cu o expresie timidă, cu un pahar de lapte pe o farfurie într-o mînă și cu niște biscuiți în cealaltă. În altă situație, el ar fi fost în picioare și la ușă, gata să ia gustarea fără să mai stea pe gînduri. De data asta, totuși, se răzgîndi. Femeia aceea era deja destul de neliniștită de hotărîrea cu care el o dezbrăcase pe Rachel. Și el devenise neliniștit... cînd o dezbrăcase pe Rachel. Nu se cuvenea să o șocheze și mai mult pe doamna Francis.

Fără să scoată un zgomot, femeia traversă încăperea și așeză farfuria pe noptieră. Evitînd privirea întrebătoare a lui Jim, strînse hainele lui Rachel, atîrnă taiorul pe umeraș, bluza

în dulap, după care îi puse lenjeria într-un coş din baie. Apoi, rostind un abia şoptit „Noapte bună" cu ochii în podea, ieşi din cameră.

Jim văzu închizîndu-se uşa după ea, auzi declicul clanţei. Stătea nemişcat, uluit pe marginea patului. Ar fi putut jura că doamna Francis fusese şocată de faptul că el o dezbrăcase pe Rachel, iar acum menajera îl invitase parcă, mai mult sau mai puţin, să împartă patul cu Rachel. De sub sprîncenele întunecate, el studia silueta adormită. Oare mai împărţise ea patul şi cu alţii? Sau prezenţa lui îi impusese doamnei Francis?

Nu. Totul în legătură cu Rachel avea aerul purităţii. Ea însăşi negase existenţa vreunei persoane anume în viaţa ei. Iar lui Jim nu-i venea să creadă că, sub acoperişul tatălui ei, ea ar fi petrecut nopţile cu cineva. Nu avea nici un dubiu că mai fuseseră bărbaţi în viaţa ei; chiar el apreciase profunzimea patimii în singurul sărut de care avuseseră parte. Se apropia de treizeci de ani. Dacă ar fi găsit-o mai devreme, el ar fi fost cel care i-ar fi desluşit tainele iubirii. Era un gînd frumos... şi unul jenant în acelaşi timp, dat fiind efectul imediat asupra trupului său.

Dar prezenţa doamnei Francis, doar cu cîteva clipe în urmă, îi aduse aminte de diferenţele dintre Rachel şi el. Ea era o tînără bogată, care avusese parte de tot ce era mai bun. Pe de altă parte, şi el ajunsese recent la o prosperitate financiară. Avea oare dreptul să-i facă curte lui Rachel ştiind

că ceea ce putea el să-i ofere ar fi fost mult mai modest decît şi-ar fi permis ea singură? Ori de cîte ori îşi punea o astfel de întrebare, îngrijorarea lui era dacă ar putea să *nu* îi facă curte.

Privind-o acum, cu genele aurii care se odihneau pe pomeţi, cu părul blond răsfirat pe pernă, cu braţele atît de palide şi graţioase chiar şi în repaus, el simţi aceeaşi atracţie inexplicabilă care îl cuprinsese atunci cînd o văzuse pe scena din Chicago. Exista în el o dorinţă cumplită de a o iubi şi de a o proteja, o dorinţă pe care nu o mai avusese niciodată pentru nici o altă femeie. Încotro se îndrepta el oare?

De parcă oraşul Chicago îi amintise de propria-i oboseală, se întinse şi stinse lumina. Trăgîndu-şi mocasinii, unul după celălalt, îi puse pe podea fără zgomot. Apoi îşi suflecă mai mult mînecile, îşi mai desfăcu un nasture de la cămaşă şi se întinse lîngă Rachel.

Nu s-ar supăra, gîndi el. Patul ei dublu era cu siguranţă îndeajuns de mare, deşi se îndoia că ea se va mişca vreun centimetru aşa de obosită cum era. Pe de altă parte, el nu avea decît să închidă ochii şi să se odihnească puţin. Ceva mai tîrziu, cînd va fi sigur că ea va dormi liniştită pînă dimineaţă, el va pleca.

Acesta era nobilul lui plan. Măcar dacă ar fi în stare să-l ducă la bun sfîrşit.

5

Lumina slabă a zorilor trecea prin ramurile marelui stejar din faţa ferestrei, trezind-o pe Rachel cu sărutul ei dulce. Deschizînd precaut ochii, privi perdelele de un albastru marin, încercînd să-şi aducă aminte la ce concert cîntase cu o seară înainte şi în ce oraş se trezea ea acum. Privirea somnoroasă căzu pe fotoliul tapiţat de sub fereastră şi se încruntă. În ce hotel putea exista un interior atît de elegant şi o linişte atît de cerească?

Acasă... era acasă! Totul îi reveni rapid în minte. Chicago. Tatăl ei. Jim. Ridicîndu-se în capul oaselor, îşi duse mîna la frunte. Seara trecută... nu prea îşi amintea de ea. Era în maşina lui Jim, pe urmă... nimic.

Întoarse capul şi zări silueta masculină întinsă lîngă ea. Speriată, scoase un ţipăt. Numai după ce-şi muşcă buza înţelese că Jim Guthrie era pierdut pentru omenire. Sau că

fusese. Întins pe burtă, cu faţa întoarsă, el inspiră prelung şi zgomotos, începu să caşte, apoi rămase nemişcat.

Rachel îşi ţinu respiraţia, imaginîndu-şi că gîndurile lui nu erau diferite de cele pe care le avusese ea atunci cînd deschisese ochii. Muşchii de pe spatele lui se încordară. Rachel se uită la părul lui des, răvăşit de somn, apoi la trupul zvelt. Nici poziţia culcată şi nici starea în care se afla, doar pe jumătate treaz, nu puteau ascunde forţa umerilor lui, torsul zdravăn, picioarele care parcă nu se mai terminau.

Rachel duse o mînă la piept în încercarea de a-şi potoli bătăile inimii, care se acceleraseră acum nu de frică, ci în admiraţia siluetei de aproape doi metri, care, evident, petrecuse noaptea în patul ei, lîngă ea.

De parcă Jim ar fi simţit brusc bătăile inimii ei, întoarse capul şi o privi intens. Ea nu reuşi să descifreze expresia feţei lui; sub privirile ei îngrijorate, chipul lui trecu de la relaxarea somnului la stupoare, totul doar în cîteva secunde. Apoi el îşi duse o mînă la ochi, se frecă şi se uită la ea.

– Rachel! şopti în cele din urmă, întorcîndu-se pentru a o privi în faţă. Dumnezeule, am vrut doar să închid ochii puţin!

Lumina zilei, care era din ce în ce mai puternică cu fiecare minut, îi spuse ceea ce confirma şi ceasul de la mîna lui. Era aproape şapte.

– Nu pot să cred că am dormit aici toată noaptea! Se

uită în ochii ei, apoi, atras irezistibil, privi corsajul cămăşii ei de noapte.

Doar în momentul acela observă Rachel cu ce era ea îmbrăcată... şi cu ce nu era.

– Cînd... ăăă... hainele mele... Roşeaţa i se ridică în obraji. Nu-mi amintesc nimic!

Dar Jim îşi amintea. Îşi amintea cum se sprijinise de el cînd îi ridicase braţele ca să-i tragă pe cap cămaşa de noapte. Îşi amintea de supleţea şoldurilor ei peste care trecuse ciorapii, scoţîndu-i, de pielea catifelată a picioarelor ei dezvăluite astfel. Îşi amintea de toate aceste lucruri, deşi nici măcar nu era nevoie. Pentru că Rachel era acum în faţa lui, şi mai frumoasă încă, cu părul răvăşit şi cu ochii cîrpiţi de somn, cu buzele moi şi uşor depărtate, iar mirosul dulce şi cald al trupului ei îi răvăşea simţurile.

Întrebarea ei rămase fără răspuns, deşi Rachel îşi imagină repede situaţia. Probabil că adormise în maşină şi el o dusese pînă în cameră şi o culcase. Cum s-ar putea supăra cînd el fusese atît de grijuliu? Cum s-ar fi simţit jenată cînd ceva din ea dorea ca el să o vadă, să o cunoască? Nu se simţea speriată nici măcar acum, cînd, alungînd orice urmă de oboseală, ochii lui începură să sclipească.

Ridicîndu-se pe jumătate, îi cuprinse faţa în mîini.

– Eşti superbă, îi şopti aproape de buzele ei pe care le redescoperi după cîteva fracţiuni de secundă. Eşti ca un vis care mă aştept din clipă în clipă să... dispară... Îi mîngîie

gura cu săruturi uşoare şi decente. N-o să dispari din viaţa mea, nu-i aşa?

Glasul lui suna răguşit, dar ceea ce spunea i se păru foarte clar lui Rachel.

– Cum aş putea face asta? îi şopti ea, simţindu-se cuprinsă de nişte sentimente noi şi minunate. Era intens conştientă de cămaşa lui desfăcută, de „V"-ul adinc care descoperea părul negru şi mătăsos de pe piept. Simţea o dorinţă devoratoare să-l mîngîie, dar o înspăimînta intimitatea unui asemenea gest. Se întinse însă spre el şi îi atinse faţa aspră, la început timid, apoi cu mai multă hotărîre, plăcîndu-i atingerea bărbatului de lîngă ea. Tu eşti detectivul, îl tachină ea cu răsuflarea întretăiată. Mă poţi găsi oricînd.

El se aplecă într-o parte şi o acoperi cu sărutări, pe faţă pînă la bărbie, umezindu-le cu căldura limbii lui. Rachel se înfioră.

– Dar vei încerca să dispari vreodată? continuă Jim. Dacă te-aş strînge în braţe şi te-aş iubi cum aş vrea eu... ai să fugi?

Să fugă? Cum ar fi putut să fugă acum, cînd în toată fiinţa ei era cuprinsă de o dorinţă imensă. Fiinţa ei interioară era altă problemă. Simţea că ceva nou şi minunat era pe cale să izbucnească. Părea că acel sentiment clocotea în adîncurile fiinţei ei, apoi i se strecura prin vene pînă la fiecare nerv, înainte să-şi caute ieşirea în mişcarea mîinilor ei de la faţa lui spre umeri. Îi cuprinse cu palmele, apoi îşi trecu braţele

pe după gîtul lui. Se ridică în genunchi şi trupul ei începu să clocotească împreună cu al lui.

Niciodată în toată viaţa ei nu mai atinsese asemenea culmi. Chiar şi clipele petrecute pe scenă cu flautul ei păreau că pălesc în faţa puternicei emoţii care o cuprinsese acum. Muzica reuşise întotdeauna să o ducă pe culmi înalte, atinse însă prin ani de studiu, de disciplină şi de autocontrol. Ceea ce simţea ea acum cu Jim, pe de altă parte, erau sentimente spontane, intrinseci. Erau necontrolate, nestudiate şi instinctive. Foarte interesantă natura primitivă. Să fugă? Putea ea oare să fugă de soare, de flux şi reflux, de inevitabilul ciclu al vieţii şi al morţii?

Rachel dădu din cap, sprijinindu-se cu fruntea de obrazul lui.

– Nu, Jim. N-aş putea să fug de tine. Apoi aşteptă, rugîndu-se ca el să se ţină de cuvîntul spus, ca forţa dorinţei lui să o îndrume, să fie îndeajuns de puternică încît să o ajute să depăşească toate barierele. Jurase că nu va mai încerca acest lucru niciodată, că nimic nu o va mai convinge să se lase tentată de oroarea aceea. Dar alături de Jim era neajutorată. Totul era aşa de plăcut, aşa de corect. Dacă n-ar încerca, şi-ar pune întrebări toată viaţa...

Rachel îi simţi trupul scuturat de un tremur cînd o cuprinse în braţe şi încercă pentru o clipă teama că s-ar putea să fie cuprinsă de o stare pe care, în ciuda dorinţei ei, n-ar putea să o finalizeze. Apoi el o mîngîie incet pe spate şi, aşa

cum se şi aşteptase, Rachel nu mai fu conştientă decît de bucuria clipei.

Umerii ei, spinarea, şoldurile şi spatele, pe toate le mîngîie Jim. Mîinile lui, ca nişte senzori mari şi excitanţi, alunecau peste tot, frecîndu-i intenţionat cămaşa de mătase de piele.

Cu un oftat uşor de plăcere, se arcui, apropiindu-se şi mai mult de el. Cu ochii închişi, se lăsă cu totul pradă senzaţiilor pe care i le producea bărbatul acela uriaş. Buzele ei îi căutară gîtul, gustîndu-i mirosul de dimineaţă cu sorbituri mici, în timp ce mîinile îi pipăiau cămaşa, după care se prinseră de talia lui musculoasă.

– Aaaaa, Rachel, gemu el. Îţi poţi închipui oare ce-mi faci?

Cuvintele lui o desfătară, ca şi evidenta lui ardoare care îi cuprinsese trupul. Cu Pete n-a fost nici vorbă de aşa ceva. Dacă ar fi fost mai experimentată şi-ar fi dat seama încă de la început că ceva nu merge bine, înainte ca ei să ajungă într-o situaţie jenantă. Dar petrecîndu-şi tinereţea cu alte preocupări, ea nu se pricepuse la noul joc pe care i-l sugerase Pete cînd se alăturase ansamblului Montage. El fusese atît de bun cu ea, o ocrotise în lunile primelor turnee, cînd totul îi era străin şi o intimida foarte tare. Sărutările lui Pete fuseseră calde şi liniştite, aşa cum fusese şi viaţa ei pînă atunci. A crezut că iubeşte... Apoi au încercat să facă dragoste. Şi au dat greş.

Cu Jim, lucrurile au stat altfel de la bun început. Fusese prima scînteie, aceea pe care nu o simțise niciodată cu Pete, arderea lentă pe care acesta nu i-o inspirase niciodată, iar acum acest foc, această senzație de explozie iminentă, această electricitate care se transfera din trupul ei către trupul lui Jim și înapoi. Ah, da, oftă ea, era cu totul altfel. Tot atît de altfel pe cît era și Pete față de Jim, tipul cerebral și tipul material, noaptea și ziua. Iar ei îi plăcea.

Cu un fel de foame, căută gura lui Jim. El îi oferi buzele generos, arzînd de dorința de a o devora. Cîndva se sărutaseră pe îndelete, fără grabă; aveau să se mai sărute așa. Acum însă, ritmul era plin de patimă, nimic nu îl putea încetini.

Brusc, Rachel se simți invadată de un val de căldură și înțelese că flacăra fusese aprinsă de mîna lui care îi mîngîia sînul. Lăsă să-i scape un geamăt ușor. Își lăsă capul pe spate și gura lui Jim alunecă pe gîtul ei. Apoi căzură amîndoi înapoi în cuibul de cearșafuri răvășite în care își petrecuseră atît de inocent noaptea. Dar nu mai era nimic inocent în mîinile care îi explorau acum sînii sau în degetele care îi mîngîiau sfîrcurile. În extaz, Rachel îi strigă numele, înfigîndu-și degetele în mușchii brațelor lui. Dar el continua să o tortureze, de data aceasta mușcînd-o ușor prin țesătura subțire a cămășii de noapte, atingîndu-i sfîrcurile cu limba și trezindu-i cele mai intime fibre din ființa ei. Focul era aprins – ea se zvîrcolea cuprinsă de flăcări.

Apoi el păru omniprezent. Încă îmbrăcat din ziua

precedentă, o acoperi pe jumătate cu trupul lui. Gura lui alerga peste tot, însoțită de gemetele ei pătimașe. Mîinile lui o mîngîiau pe tot trupul, apoi alunecară pe sub cămașa de noapte, către coapse și mai sus. Condusă doar de instinct, ea se arcui sub mîna care o descoperea, sub degetele care îi pătrundeau în cele mai intime secrete. Își încleștă degetele de cămașa lui și se atîrnă de ea ca de un colac de salvare. Mișcîndu-se sub el într-un ritm instinctiv, îi simți atingerea dură pe coapsă și, apropiindu-se și mai mult, suspină de plăcere.

Devenită nerăbdătoare, știu brusc că avea nevoie de mai mult. De parcă nu mai era timp de pierdut, mîinile ei găsiră ținta și își făcură loc printre trupurile lor spre cei cîțiva nasturi încă rămași încheiați. Cîteva clipe, degetele ei simțiră căldura cărnii proaspăt descoperite, după care coborîră spre curea și cataramă.

Frenezia ei era contagioasă. După ce îi ridicase cămașa de noapte pînă la talie, Jim i-o trase și mai în sus, peste brațe și umeri și i-o scoase. Ochi în ochi, așezat peste ea, sprijinit într-un braț ai cărui mușchi tremurau de nerăbdare, cu mîna liberă își desfăcu repede catarama și fermoarul și se pregăti să o pătrundă. Apoi... se opri. Pieptul i se zbătea la fiecare respirație.

– Dumnezeule! șopti el uluit, cînd, după ce își luă ochii din ochii ei, privi trupul lui Rachel din cap pînă-n picioare, bucățică cu bucățică. Ochii i se umeziră, cînd îi descoperi

umerii goi, începură să sclipească cînd ajunseră la sîni şi la pîntece, apoi scînteiară spre triunghiul blond, care reprezenta chintesenţa feminităţii ei. Rachel ardea sub privirile lui, fremătînd de dorinţa de a fi posedată, aşa cum nu i se mai întîmplase cu vreun alt bărbat.

– Te rog, Jim, îl imploră ea. Te rog... te doresc nespus de mult.

Ea ştia că nu numai ea îl dorea, putea simţi asta în tensiunea care îl cuprinsese. Dar el se retrase, continuînd să o privească. Spre groaza ei, răsuflarea lui slăbi ritmul. Îl prinse de braţe şi privi speriată cum gura lui se încleştează.

– La naiba, nu pot să fac asta! gemu el, iar ea simţi că istoria se repetă. Credeam că pot, dar nu pot.

– Jim?... strigă ea, dar el se lăsase deja pe spate şi aduna cămaşa de noapte pe care i-o scosese cu cîteva clipe în urmă. Ce s-a întîmplat? întrebă ea răsuflînd greu, cu glasul înăbuşit de mătasea cămăşii.

Cînd şi-o dădu la o parte şi îşi recăpătă răsuflarea, Jim îşi încheia fermoarul pantalonilor. Îi trebui un minut întreg; chiar şi ea, cuprinsă de panică, putea vedea că nu neputinţa fizică îl făcuse să se retragă şi să renunţe. Uluită, îl văzu ridicîndu-se şi încălţîndu-se. Apoi, Jim se îndreptă spre uşă, întorcîndu-se spre ea atunci cînd mîna lui ajunsese să ţină bine clanţa.

– Iartă-mă, Rachel. Nici nu ştii ce senzaţii îmi provoci. Nici... măcar eu nu înţeleg. Apoi îşi trecu degetele prin părul

răvășit. La naiba, înjură el ușor. Trebuia să-mi închipui! Întorcîndu-se pe călcîie, Jim ieși din cameră în mare grabă.

Rămasă nemișcată, Rachel privi năucită spre ușă multă vreme după ce se închisese în urma lui. Corpul ei, care tremurase de pasiune cu cîteva clipe în urmă, tremura acum din cu totul alte motive. Își duse genunchii la piept și îi prinse strîns cu brațele, dar nici măcar acest gest de apărare nu putea umple imensul gol. Și acest gol fusese prezent, dar atunci era dorința dureroasă de împlinire. Acum era ceva intens, mai intens. Se simțea singură. Pentru prima oară de cînd îl întîlnise pe Jim Guthrie, se simțea cu adevărat singură.

Nu era un sentiment total străin de ea, știa asta, și totuși, după ce fusese cu Jim în ultima zi și jumătate, era cu atît mai puternic. Treizeci și șase de ore... părea imposibil ca asta să fi fost tot. Amintindu-și de orele acelea, înțelese că Jim intrase în viața ei cu ușurința unei mănuși din pielea cea mai fină. Se potrivea perfect cu ea, o ocrotise de tot ce o înconjura. Ar fi putut să gîndească că el era parcă făcut anume pentru ea.

Și atunci ce se întîmplase? Nu-și putea da seama. Se făcu ghem, trase cearșaful mototolit la bărbie și îndrăzni să se gîndească la clipele incandescente abia încheiate. Purtată de atracția pe care o simțise pentru Jim chiar de la bun început, ca răspunsese exact ca o femeie modernă cu experiență... ceea ce ea, de fapt, nu era. Probabil că undeva, într-un anume moment, a făcut o greșeală. Ar fi putut să-și dea seama că nu putea fi așa cum trebuia. Mai întîi cu Pete, acum la fel cu

Jim... patul era evident o scenă pe care era sortită să dea greș.

Dar, în caz că l-ar fi dezamăgit într-un fel pe Jim, nici el nu a fost mai breaz, își zise furioasă. Îl dorise, tînjise după el, iar el o părăsise. Era oare cinstit din partea lui să o facă să se simtă așa de prost pentru că se oferise atît de îndrăzneț? Era oare cinstit ca el să o facă să se simtă atît de rău? Era oare cinstit că el o lipsise de cunoașterea – o dată pentru totdeauna – a ceea ce îi lipsise in existența ei singuratică de pînă acum? Era oare cînstit ca el să distrugă ceea ce promisese a fi ceva foarte, foarte frumos?

Întorcîndu-se zbuciumată pe partea cealaltă, privi pe fereastră. Acum soarele strălucea și toată lumea era trează. Se simți înfrigurată și obosită și nu mai dorea decît să-și sape o groapă în pămînt și să se ascundă. Ar fi fost frumos în livada de piersici. Chiar și viermii i-ar fi ținut companie mai plăcută. Ei nu ar fi părăsit-o la nevoie, așa cum făcuse Jim Guthrie.

De ce o făcuse el oare? Era o întrebare care o arunca într-o mare de incertitudine și confuzie, care depășea jena și furia. Era sigură că fusese și el stirnit, că nu fusese un Colt 45 ceea ce simțise ea pe coapsă. Îi simțise emoția, îi auzise răsuflarea. Încruntîndu-se, încercă să-și amintească ce spusese el atunci cînd, înainte cu cîteva fracțiuni de secundă de momentul în care ar fi putut să o aibă, s-a retras: „Nu pot să fac asta", spusese. Și pe urmă: „Trebuia să-mi închipui". Ce a vrut să spună cu asta?

Intensitatea frustrării ei sincere o făcu să se ridice din pat. Aruncînd cearşaful, zvîcni în picioare şi se îndreptă spre baie. Se opri brusc în prag, de parcă de-abia atunci îşi dădea seama unde se afla, unde nu se afla... de ce. Scoase un oftat trist printre buze şi, cu capul plecat, se rezemă de tocul uşii. Groaza o pătrundea ca o ceaţă umedă şi întunecată.

De cînd se trezise, Rachel nu se gîndise nici o clipă la ceea ce o adusese acasă. Tatăl ei era bolnav. Iar Jim era stîlpul rezistent de care se sprijinise din clipa în care aflase acest lucru.

Dar nu faţă de stîlpul rezistent avusese ea reacţia precedentă. El era pur şi simplu un bărbat. Lăsînd la o parte gluma cu lăţimea umerilor lui, ea se atîrnase de el într-o pasiune certă, nu în disperare. Mai presus de orice pe lumea asta, îl dorise dintr-un impuls care părea a fi singura justificare a feminităţii ei.

În acele cîteva clipe în care ajunsese aproape de extaz, fusese mai presus de orice femeie. Este ceea ce considera ea atît de dezamăgitor acum. Era o flautistă talentată şi o fiică devotată. Dar cum era ea ca femeie? Cineva de acolo, de sus, încerca să-i transmită un mesaj, gîndi ea, ridicînd ochii spre tavan. Aşadar, hotărî ea, dacă era atît de nepriceputa în ale iubirii, va evita iubirea şi pe mai departe, aşa cum făcuse întotdeauna. Poate că moştenise neputinţa aceasta. În cele mai negre gînduri ale ei, îşi imagina că avea o mamă care trăia cu adevărat, dar care, în afară de faptul biologic că-i

dăduse viață, nu fusese făcută pentru căsnicie și pentru maternitate. Și totuși tatăl ei se îndrăgostise de această femeie fără chip pentru Rachel și o iubise până în clipa prezentă. Toate acestea dovedeau, gîndi ea, că oamenii strălucițI pot fi și proști. Ceea ce o întrista mai mult ca orice era faptul că bănuia că prostia ei de-abia începuse. Să renunțe la atracția pentru Jim Guthrie era un lucru, dar să devină imună față de el, asta era cu totul altceva. Dacă va avea puțin noroc, el se va ține departe, dar ea se îndoia de acest lucru.

Respirînd adînc, își făcu curaj. Toate gîndurile astea nu rezolvau situația. Trebuia să discute cu tatăl ei despre urgența operației și să-l convingă, într-un fel sau altul, de faptul că este imperios necesar să accepte acest lucru încă în săptămîna asta. Trebuia să se întîlnească din nou cu doctorul, apoi să se urce într-un avion ca să ajungă la timp la Indianapolis pentru concertul din seara aceea. Probabil că o va aștepta Ron cu o mașină... Bunul, bătrînul, protectorul Ron. Nu avea o strălucire seducătoare în privirea lui. Nu avea un zîmbet atrăgător, nici mîini miraculoase, nici umeri protectori. Și mai jos de mijloc? Nici nu remarcase vreodată. Într-un cuvînt, asta era situația.

Bineînțeles că nu bunul, bătrînul, protectorul Ron era în gîndurile ei în timp ce ședea singură la o masă într-un mic restaurant de la marginea campusului universitar, la puțină vreme după prînz. Jim era acela.

Încercase să se ocupe de tatăl ei, iar treaba fusese temporar rezolvată. După o şedinţă maraton în care îl asigurase în mod repetat că Jim se va ocupa de treburile de la SCT în lipsa lui, chiar dacă nu discutase aşa ceva cu el, tatăl ei fusese de acord în cele din urmă cu operaţia. Ca o concesie, ea trebuia să îi promită că nu va lipsi de la nici unul din concertele ei, în ultimele trei săptămîni de turneu. Asta presupunea foarte multe drumuri, fiindcă urma să revină acasă între concerte. Dar asta era problema ei şi de fapt era un aspect lipsit de importanţă.

Încercase să fie atentă la întîlnirea ei cu doctorul Balkan, ca să înţeleagă explicaţiile în legătură cu manevrele medicale care aveau să aibă loc în următoarele patru zile; dar, o dată cu luarea deciziei, Rachel nu mai avea nici un pic de energie pentru a înţelege toate datele care i se transmiteau.

Mai erau patru zile; era deja joi. Trebuia să cînte la Indianapolis în aceeaşi seară şi în seara următoare, apoi la St. Louis în seara de după aceea, după care urma să zboare din nou acasă duminică. Ron avea să se ocupe de toate din cauza schimbării programului ei.

Sănătatea tatălui său era, pentru moment, un capitol încheiat... rămînînd doar o singură problemă în suspans. Şi astfel, cu o supă, o salată şi un ceai de plante, se gîndea la Jim. Nu-l mai văzuse de cînd se furişase din dormitorul ei. Deşi simţurile ei fuseseră în priză toată dimineaţa, întrebîndu-se cînd şi unde va apărea, el rămăsese doar o imagine

vie în mintea ei. Acum, neavînd altceva de făcut decît să ciugulească din salată şi să se odihnească cîteva clipe înainte de a lua un taxi spre aeroport, trebuia să recunoască că îi lîpsea prezenţa lui.

El reuşise să facă în aşa fel încît orele petrecute împreună să pară pline; dimpotrivă, orele petrecute singură erau cumplit de triste. Ar fi trebuit să fie furioasă pe el. El îi adusese liniştea cît fusese supărată, dar prin plecarea lui în dimineaţa aceea nu făcuse decît să-i mărească disperarea. Fusese o sursă de uitare a îngrijorării ei, acum ea căuta o uitare a uitării. Fusese tandru şi bun, apoi şi crud. Şi încurajator. Da, încurajator din toate punctele de vedere.

Furioasă? Măcar dacă ar fi putut să fie. Dimpotrivă, se trezi că se întreabă cu tristeţe dacă îl va mai revedea vreodată.

Deodată, pe scaunul de lîngă ea se aşează cineva. Privi în sus, alarmată, şi răsuflă din greu. De parcă el ar fi apărut din neant. Inima i se opri în loc, apoi începu să o ia razna.

– Bună, spuse el, zîmbind timid.

Neajutorată, răspunse la fel:

– Bună.

– Te deranjează că stau cu tine? Avea decenţa să pară caraghios.

Ea zîmbi. Ce mai animal de rasă era, frumos nevoie mare!

– Te-ai şi aşezat.

– Aş putea să plec...

– Nu pleca.

Rugămintea ei dulce nu trăda nici urmă de ezitare. La rîndul lui, Jim înțelese că făcuse foarte bine că venise. Se chinuise toată ziua. La naiba, nu reușise să facă nimic la birou!

– Ce ai făcut azi? o întrebă el, dar mintea lui Rachel era blocată în altă parte. Nu spusese nimănui unde urma să meargă, pur și simplu dorise să se odihnească doar cîteva clipe înainte de a pleca.

– Cum de m-ai găsit? Expresia ochilor ei oglindea uimirea.

– Am maniera mea, răspunse el simplu. Chiar tu ai spus-o. Sînt detectiv. Și vocea lui deveni o șoaptă. O să te găsesc întotdeauna.

Ea își amintea prea bine conversația aceea. Avusese loc puțin după ivirea zorilor, în dimineața în care, îmbrățișați, Jim se întreba dacă nu cumva ea va dispărea din viața lui. Ce turnură pot lua lucrurile, gîndi ea. El fusese acela care fugise.

Probabil că el surprinsese reproșul din privirea ei, pentru că tresări aproape imperceptibil. Dar nu era pregătit să discute despre ceea ce se întîmplase, nefiind nici el prea sigur de ceea ce se întîmplase cu-adevărat, așa că își recăpătă controlul și reformulă prima lui întrebare:

– Cum te-ai descurcat cu Tom?

Îi trebui o vreme lui Rachel ca să îi dispară reproșul din privire. Dar ea era încăpățînată. Și mîndră. Nu avea de

ce să-i fie ruşine. Şi nu avea de gînd să se umilească cerînd explicaţii.

– Operaţia este programată pentru luni dimineaţa, spuse ea scurt.

Jim aşteptă amănunte. Cum ea nu i le dădea, mai spuse:

– A fost de acord pînă la urmă, nu? Rachel dădu din cap. Nu v-aţi certat?

– Ei, ne-am certat. Nu chiar rău. Mi-a amintit cu răbdare că el este conducătorul SCT şi că firma avea nevoie de el chiar acum, la care şi eu i-am amintit, tot cu răbdare, nu numai că are un consiliu ales cu grijă şi care se ocupă de firmă, dar şi că, dacă nu face operaţia cît mai repede, s-ar putea ca SCT să rămînă pentru totdeauna fără el.

– Ai avut o idee bună...

Dar ea nu terminase. Într-un fel, trebuia să-i amintească lui Jim Guthrie că este încăpăţînată şi va folosi acest lucru pentru binele tatălui ei.

– Cînd a continuat să comenteze, am recurs la nişte şmecherii.

– Da? se miră el.

– I-am amintit că, dat fiind faptul că eu sînt singura lui fiică, iar el este singurul meu părinte, eu am nevoie de el. I-am spus că se poartă cumplit de egoist pentru că se gîndeşte numai la SCT şi că mie nu-mi pasă nici cît negru sub unghie dacă se prăbuşeşte SCT, ci dacă se prăpădeşte el. Chiar dacă lui nu îi pasă de sine, are o responsabilitate faţă de mine.

Scena descrisă de Rachel vorbea despre apropierea dintre tată şi fiică. Îl cuprinse un sentiment de tristeţe. Deşi neîntemeiat, se simţea lăsat pe dinafară.

– Deci i-ai scos ochii? o tachină el, dar era o biată glumă. În adîncul sufletului lui şi-ar fi dorit ca ea să-i fi scos ochii. Printre altele, ea avea tot dreptul să fie furioasă pe el. Dar ea era calmă – la naiba, foarte calmă!

– Încet şi sigur.

– Şi s-a predat?

– Să zicem că a fost de acord. Dacă s-ar fi predat, asta ar fi implicat o abdicare fără condiţii, dar nu era cazul. Totuşi, Rachel nu prea dorea să-i spună lui Jim despre concesiile pe care le făcuse ea.

Rezemat de spetează, Jim scoase un oftat. Misiunea lui fusese îndeplinită. Încă un succes răsunător în agenda lui Guthrie. Dar... el pierduse, nu? Chiar şi acum, ea era mult mai interesată să privească atent zarzavaturile din salata ei decît să se uite la el. Nu s-a întrebat oare de ce plecase el în dimineaţa aceea? Nu voia să afle? Nu că el ar fi fost în stare să-i explice, dar cel puţin sperase că o va interesa! Pentru o clipă crezuse... crezuse că... poate... Ah, ce dracu'! Oricum el era un singuratic. Dar, Dumnezeule, chiar că resimţea acest lucru... foamea de ea.

– Aşa, spuse el cu un oftat adînc, şi acum?

Ea îl privi insistent.

– Ce anume?

– Vreau să spun, continuă el mai blînd, unde pleci acum? Zbori la Indianapolis azi, nu?

– Da. Tata a insistat, explică ea mai cooperantă decît şi-ar fi dorit. O să fiu aici pentru operaţie.

Jim dădu din cap, apoi ridică o mînă ca să cheme chelneriţa să-i comande o cafea.

– Tare şi fără zahăr, adăugă el, avînd nevoie de ceva întăritor. Se simţea neobişnuit de descurajat. Privind-o pe Rachel, crezu că observă aceeaşi emoţie pe faţa ei, repede ascunsă sub o mască perfectă. Rachel sorbi din ceai, apoi se aşeză mai bine pe scaun şi îl privi cu coada ochiului.

– Ce s-a mai întîmplat cu Renko? întrebă ea plat.

– A reţinut bilete pentru Europa.

– Şi asta înseamnă ceva?

– Posibil. Pleacă cu nevastă-sa în august. Ar fi interesant de văzut dacă nu cumva primeşte vreo moştenire între timp.

– O să-l urmăreşti?

– Da.

Ea dădu din cap în semn de mulţumire, apoi conversaţia civilizată lăsă locul tăcerii. Ceea ce se întîmplase cu ei în dimineaţa aceea domina orice alt gînd. Se uitau unul la celălalt. Parcă îşi încercau voinţa, fiecare dorind să-l facă pe celălalt să privească în altă parte. Rezistenţa lui Rachel era rezultatul sfidării: nu intenţiona ca Jim să bănuiască cît de mult o rănise. Rezistenţa lui Jim era rezultatul fascinaţiei: pur şi simplu nu putea să privească în altă parte.

Secundele treceau, dar nici unul nu observa acest lucru, la fel cum nu conta nici zumzăitul vocilor din jurul lor. Parcă fiecare îl cerceta pe celălalt, căutînd zadarnic răspunsuri la întrebări care nu puteau fi puse. Dar nu existau răspunsuri. Şi nici feţele lor nu se luminară deodată şi nici nu zîmbiră, în semn de înţelegere şi iertare. Mai degrabă, după clipe intense de comunicare vizuală, păreau că ajunseseră la un armistiţiu tacit. Rachel citi pe faţa lui Jim scuzele; el citi în ochii ei acceptarea temporară a acestora. Aproape în acelaşi timp, expresia feţelor lor se îmblînzi. Cînd sosi cafeaua, erau gata să reînceapă discuţia.

Conversaţia lor era plăcută şi interesantă, dar de suprafaţă.

– Duke are un campus frumos, observă Jack. Ai studiat aici, nu? Ea încuviinţă dînd din cap. Cum a fost?

Rachel îi povesti, apoi îi întoarse întrebarea, ca să afle că viaţa unui student la o unîversitate de stat nu era mult diferită.

– Amîndouă sînt universităţi din sud, comentă ea. Părerea mea este că ritmul tuturor scade sub graniţa Mason-Dixon. Conservatorul din New York... a fost altfel.

Jim ar fi vrut să o întrebe şi despre asta, dar ea alese tocmai atunci să se uite la ceas.

– Trebuie să mă grăbesc, spuse calmă. Rachel îşi scoase portofelul din poşetă, apoi o sumă suficientă pentru a acoperi prînzul ei, cafeaua lui Jim şi un bacşiş onorabil, după care se

ridică. Jim fu instantaneu în picioare lîngă ea, răspunzîndu-i fără vorbe la întrebările pe care şi le pusese ea în ultimele cinci minute. Nu ştia cum avea să mai decurgă relaţia lor şi nu ştia nici cît ar mai fi fost ea dispusă să continue. Ajungînd în aerul proaspăt de-afară, ea făcu semne cu mîna în căutarea unui taxi, dar Jim o conduse spre maşina pe care o parcase în apropiere.

– ... Jim?

– Ce e, iubito? Vocea lui, plină de tandreţe, îi trezi amintiri dureroase. Se oţeli, văzîndu-şi în continuare de gîndurile ei.

– Ai vrea să ai tu grijă de el cît timp sînt eu plecată? Vreau să spun, continuă ea, ştiu că lucrezi la un caz, dar ai vrea... ai vrea să ai grijă de el în locul meu? Nu dorise să-l roage aşa ceva, nu dorise să-l roage nimic. Şi o cuprinse mîhnirea că apelase la el şi nu la vreun membru din acel „consiliu ales cu grijă" despre care vorbise aşa de frumos tatăl ei. Dar... asta era de domeniul afacerilor. Jim era... ciudat de apropiat sufleteşte de familie. Deşi Rachel era sigură că oricare membru din consiliu îl vizitase pe tatăl ei de mai multe ori, bănuia că pe Tom Busek îl liniştea mai mult figura lui Jim Guthrie. Cei doi erau identici . Nu numai din punct de vedere al constituţiei fizice, dar şi în privinţa caracterului. Amîndoi erau puternici, cu trăsături incredibil de blînde – şi amîndoi erau burlaci.

– Sigur, Rachel, îi răspunse Jim. Oricum aş fi făcut

asta. Şi... îţi mulţumesc că l-ai convins să facă operaţia. Ştiu că este cel mai bun lucru.

Ea nu avea nevoie de laude din partea lui, sau de mulţumiri, sau de genul ăsta de tandreţe.

– Atîta vreme cît nu o să-i furi planurile cînd va fi sub anestezie, glumi ea fals.

El o privi mustrător, apoi mări viteza.

– Haide. O să pierzi avionul în ritmul ăsta. Iar eu nu prea pot să fac astfel de răutăţi cît timp eşti tu aici, nu?

„Ai ratat ocazia", Jimbo, gîndi ea, dar îşi înghiţi cuvintele, consîderîndu-le prea concrete. Se descurcase bine pînă acum. Îl întîlnise şi nici măcar nu clipise.

– Şi de unde ştii tu cu ce avion zbor eu? îl provocă ea uşor.

– La fel cum am aflat şi unde vei fi la prînz. Sînt profesionist, zise el plîngîndu-şi parcă de milă. Sînt antrenat de ani de zile. Veghez. Pun întrebări. Pun lucrurile cap la cap. De vreme ce am ştiut că vei fi la Indianapolis pentru concertul de la ora opt, mi-au rămas două posibilităţi. Şi cu un telefon am rezolvat.

Ea îi aruncă o privire severă, care, spre necazul ei, primi drept răspuns un zîmbet şmecheresc.

– Şi zîmbetul ăsta? Ce înseamnă el?

- Este pentru tine. Aşa...

Rachel întoarse capul. Acel „aşa" o stînjenea în mod evident. Erau multe ciudăţenii pe care nu le înţelegea la acest

bărbat, iar rana era încă mult prea proaspătă. El venise să o caute; trebuia să-i ofere o şansă în schimb. I-ar fi fost mai uşor să se ascundă de ea pînă pleca. Dar nu o făcuse. De ce?

O dată ajunşi la aeroport, tăcură îndelung. Nici unul nu scoase o vorbă; fiecare era adîncit în propriile gînduri. Numai cînd vocea ca de automat anunţă că era momentul îmbarcării, se întîmplă ceva.

Jim o privi pe Rachel. Şi ea îl privi pe el. Ochii lor erau ca două oglinzi gemene, reflectînd nelinişte.

Rachel se topi. Apărarea pe care şi-o pregătise cu atîta grabă în dimineaţa aceea părea că se spulberase ca un castel din cărţi de joc în bătaia vîntului. Toate sentimentele pe care le nutrise pentru Jim reveniseră – prezenţa lui plăcută, ciudata lui familiaritate, copleşitoarea atracţie pe care o simţea pentru el. Mai mult ca niciodată, şi-ar fi dorit să nu mai trebuiască să plece. Erau atît de multe de spus, de spus cu adevărat... Dar vor trebui să mai aştepte. Avionul ei însă nu putea aştepta.

Rachel îşi umezi buzele dintr-o dată uscate şi încercă să se concentreze ca să-şi controleze puternica rigiditate a gîtului. Simţind că trebuia să spună ceva, orice, măcar un simplu „la revedere", deschise gura. Dar cuvintele ei fură oprite de Jim, care o apăsă uşor cu degetul arătător pe buze şi clătină încet din cap. Apoi, ducînd acelaşi aătător la propriile buze, îi dădu un sărut şoptit, pe care i-l întoarse.

Rachel strînse buzele pentru o clipă, întorcîndu-i sărutul, şi îl privi intens în ochi chiar şi atunci cînd el se dădu înapoi. Apoi, apucînd cureaua sacului ei de voiaj din mîna lui întinsă, şi-o potrivi pe umăr şi porni spre poarta de îmbarcare. Nu se mai uită înapoi, temîndu-se că va face sau va spune ceva ce va regreta mai tîrziu. Era de-ajuns că simţise căldura degetului lui cu acel sărut de la distanţă. Mai bine că pleca singură.

Nu se schimbase nimic. Înţelese acest lucru chiar în clipa în care îşi mişca cu greu picioarele pe pista aeroportului. Mai avea încă vie în minte amintirea singurătăţii ei din dimineaţa aceea. Poate după un răstimp de trei zile va fi înţeles mai bine ceea ce se întîmplase.

Speranţă deşartă. Atîta fusese. Pe cînd avionul o aducea acasă din St. Louis, duminică dimineaţă, Rachel nu era mai aproape de înţelegerea sentimentelor ei pentru Jim şi nici a comportamentului acestuia de joi dimineaţă decît la plecare. Şi nu fiindcă nu ar fi încercat; dimpotrivă, se gîndise aproape întruna la el .

Concertele s-au bucurat de succes, fapt atestat şi de vînzarea tuturor biletelor. Abordînd un repertoriu de la muzica clasică de mare popularitate la muzica de deconectare, ansamblul Montage părea că făcuse un cult din a parcurge campusurile universitare, unde o seară de muzică bună, cîntată excelent se dovedea o realizare palpabilă şi sănătoasă.

Şi Rachel avea impresia că acele concerte fuseseră înălţătoare. Atunci cînd cînta la flaut, cînd dădea viaţă notelor, care nu erau altceva decît nişte mici puncte cu codiţă, cînd se concentra asupra frumuseţii sunetelor şi a mesajelor pe care acestea le purtau, era în elementul ei.

Şi totuşi, în fiecare seară cînd se întorcea în camera eî, era mereu singură şi, spre disperarea ei, însingurată. Acum, în timp ce avionul se apropia de capătul călătoriei, simţi mai mult decît o uşoară strîngere de inimă. Era înspăimîntată pentru tatăl ei, dar şi pentru sine. Nu ştia de ce, nu putea spune concret de ce. Dar ştia că era în legătură cu Jim.

Avionul ateriză lîn, apoi încetini şi rulă pînă la terminal. Ascunsă în spatele unui grup mare de clerici, coborî printre ultimii din avion. Cu ochii în jos, cu sacul de voiaj pe umăr, mergea prin terminal şi se îndrepta spre şirul de taxiuri care aşteptau.

Dar nu reuşi să ajungă la un taxi. Cu vederea ei periferică, observă umbra întunecată a unui bărbat care îi prinse braţul ca într-un cleşte. Îngheţă.

– Nu scoate nici o vorbă, domnişoară, îi comandă o voce groasă. Dacă vii cu mine fără să faci scandal, nu se va întîmpla nimic rău.

Nici nu mai putea respira, darmite să mai şi spună vreun cuvînt. Privi scurt spre ochii ascunşi pe după nişte ochelari de soare şi simţi un gol în stomac. Reuşi să scoată slab numai un: „Dar..." înainte ca vocea familiară să devină mai dură. Era aproape de urechea ei şi ascunsă bine de lume.

– Fără nici un „dar", domniță. Ai de dat niște răspunsuri.

Tremurînd toată, Rachel se dispreţui pentru slăbiciunea ei, dar nu prea avu timp să se întrebe unde era dusă. Totul părea să se întîmple foarte repede. Nici nu dădură bine colțul, că răpitorul ei privi rapid în dreapta şi în stînga, după care o împinse într-o încăpere de serviciu, o rezemă de un zid şi savură rapid din plăcerea aşteptată.

Buzele lui erau nespus de dulci, închizîndu-i-le pe ale ei, gustînd şi tachinînd, convingînd-o să-i răspundă la sărut. Pînă la urmă ea nu se putu abține să nu-i răspundă. Cel puțin trupul ei se înțelese pe sine, chiar dacă mintea încă mai şovăia, şi gura ei se lipi toată de a lui.

Fără să dea importanță faptului, lăsă să-i cadă sacul greu de voiaj pe podea, urmat curînd şi de agendă. Eliberate de povară, brațele se ridicară deasupra căngilor care îi strîngeau spatele şi găsiră adăpost la gîtul lui. În rapiditatea acestei violențe, Rachel uită totul, cu excepția acestei forme minunate, intense şi splendide de comunicare. Luată prin surprindere, era descoperită, expusă şi vulnerabilă. Îi dădu toate răspunsurile pe care le voia el.

Cînd îşi recăpătă răsuflarea, avea fața îngropată la gîtul lui. Mirosul lui îi amintea de acasă, aşa cum s-ar fi întîmplat şi cu iarba de curînd cosită, într-o dimineață umedă, sau cu niște brioşe proaspăt coapte puse pe pervaz. Stătea cu greu pe vîrfuri şi corpul îi mai tremura încă, dar avea o puternică senzație că era în siguranță.

– Jim, spuse ea în cele din urmă, eşti un năzdrăvan!

Geamătul lui fu înăbuşit de părul ei mătăsos.

– Sînt doar un bărbat disperat, care nu avea chef să facă o conversaţie galantă cu o doamnă frumoasă.

Degetele ei se jucau cu cîrlionţii de pe gulerul lui. Lăsă capul pe spate ca să-l privească. Ridicînd mîna liberă, îi scoase apoi ochelarii şi îi ţinu în aer peste umărul lui. Nici ea nu voia să-i dea drumul din îmbrăţişare.

– Şi dacă aş fi strigat după ajutor? Un zîmbet maliţios apăru pe buzele ei. Ce-ai fi făcut atunci?

Ochii lui străluceau jucăuşi.

– Cred că te-aş fi sărutat în linişte, acolo, în faţa tuturor. Vocea i se înmuiase, privirea i se îndreptase spre buzele ei. Oricum, sper că mi-ai recunoscut sărutul.

– Oriunde, admise ea. Apoi rămase liniştită o clipă, familiarizîndu-se din nou cu chipul lui. El arăta bine-sănătos, poate doar puţin obosit. Vrei să spui că nu te deranjează să-i urmăreşti *pe alţii* cum zboară cu avionul? îl tachină ea, amintindu-i de temerile lui.

El o strînse tare de talie, dar apăsarea trupurilor lor nu reprezenta o pedeapsă pentru nici unul dintre ei.

– Eu sînt cel care pune întrebările.

– Bine... întreabă-mă.

Apoi fu rîndul lui să se familiarizeze din nou cu faţa ei şi o privi intens, după care îi atinse pe rînd fiecare trăsătură.

– Ce faci, Rachel? Vocea lui era deodată mai puţin dură.

Mulţumită să ştie că putea să-l tulbure, îi zîmbi.

– Bine. Apoi îi pieri zîmbetul. Cel puţin... aşa cred.

Sesizînd că fiinţa din faţa lui se mai încăpăţîna încă şi îl mai tachina, Jim ridică mîinile şi îi cuprinse faţa sărutîndu-i fiecare trăsătură pe care o studiase cu cîteva clipe mai înainte. Apoi, luînd-o în braţe, o strînse puternic. Îşi lipi obrazul de creştetul ei şi închise ochi pentru o clipă, simţindu-se ca în paradis.

– O să fie bine, şopti el în cele din urmă, apoi coborî mîinile pe spatele ei şi o mîngîie.

La rîndul ei, îi cuprinse gîtul cu degetele. Îşi trase capul înapoi ca să îl poată vedea mai bine. Faţa lui inspira încredere şi grijă pentru ea, un amestec extrem de mulţumitor pentru Rachel.

– Sper şi eu, şopti ea. Aş fi preferat să vin acasă din cu totul alte motive.

– Ştiu. Dar o să fie bine. El este bine. Se simte bine şi în putere. Doctorii şi-au găsit un pacient foarte bun.

– Ce să faci, oftă ea, punîndu-şi mîinile pe pieptul lui, iar el o eliberă din strînsoare. Palmele ei se mai delectară puţin cu forţa pe care o emana el, după care se depărtară unul de celălalt. Cred că ar fi bine să mergem.

Cînd ea lăsă bărbia în piept, el i-o ridică din nou. În ochii lui se putea citi un ultim mesaj, promisiunea făcută că totul va fi bine. Apoi, apucîndu-i sacul de voiaj, îl ridică pe umărul lui, iar ea îşi luă agenda de jos.

Se duseră direct la spital, unde Rachel petrecu ceva timp împreună cu tatăl ei. Dacă Tom Busek părea resemnat era de înțeles. În fața lui, Rachel abordă o expresie plină de încredere. Totuși, de cum ieși din camera lui, încrederea ei începu să se clatine.

Jim îi respectă nevoia de a fi lăsată în pace și, deși se afla în fața salonului lui Tom, așteptînd să o ducă acasă pentru cîteva ore, pentru a reveni la vizita de seară, el păstră o distanță decentă. Lucrurile se desfășuraseră bine la aeroport, chiar cu mult mai bine decît sperase Jîm. Se temuse că va trebui să-i dea tot felul de explicații. Vai, acum el avea acele explicații. În cele trei zile cît fusese departe de Rachel avusese timpul necesar ca să-și pună gîndurile în ordine, să privească lucrurile în perspectivă, să facă un plan de acțiune. Îi va spune și ei, hotărîse el. O să fie cît se poate de sincer și o să-i explice exact de ce plecase din dormitorul ei într-o asemenea grabă. Făcuse un lucru rușinos. La naiba, dacă vreo femeie ar fi îndrăznit vreodată să-l ducă într-o asemenea stare și apoi să-l respingă, ar fi trebuit să facă mari eforturi ca să nu o violeze.

Nu, Rachel merita o explicație. Doar că trebuia să găsească momentul potrivit ca să-i vorbească.

La căderea întunericului, totuși, Rachel era extenuată. Jim o conduse acasă, parcă mașina pe marginea aleii pietruite și o luă de mînă.

– Vrei să ne plimbăm puțin? o întrebă el blînd.

După ce ea încuviință dînd din cap, o conduse pe

pajiştea din faţă, pe după casă, către livada de piersici. Mergeau încet. Nu vorbeau. Rachel respira cu nesaţ aerul cald al serii şi încerca să se relaxeze. O ajuta şi faptul că Jim era alături de ea, ca şi totala lui resemnare. Cînd, după o jumătate de oră, se întorceau spre casă, ea nu comentă nimic. La uşa principală, Jim o întoarse cu faţa spre el şi o cuprinse de mijloc.

– Ar fi bine să te duci în casă şi să încerci să dormi puţin. Să vin să te iau pe la ora opt? Operaţia era programată pentru ora nouă.

– Nu e nevoie...

– La opt?

– Jim, tu ai treabă...

– Sau la şapte şi jumătate?

Ea ceda recunoscătoare:

– La opt e foarte bine.

Zîmbetul lui era ca o recompensă pentru faptul că ea cedase.

– Bine. Îi duse degetul la buze. Atunci la opt.

Dînd din cap, îl privi coborînd scările şi dînd ocol maşinii. În faţa portierei din stînga, se opri şi aşteptă. Deschizînd uşa din faţă, Rachel intră în casă. Doar atunci urcă şi el în maşină şi plecă.

Mult timp după ce luminile de poziţie ale maşinii lui dispăruseră pe stradă, Rachel închise uşa şi se îndreptă spre scară. „Încearcă să dormi puţin", spusese el. Încearcă. Cît de

multe sensuri în cuvintele lui, gîndea ea după cîteva ore. Nu putea oricum să se liniştească, nici mintal, nici fizic. E drept că era îngrijorată pentru tatăl ei. Dar mai era ceva. Se gîndea la Jim – la felul în care o aşteptase la aeroport, luînd-o prin surprindere, aşa încît nu-i putuse rezista, la felul în care se manifestase el după aceea, cînd o lăsase să fie conştientă de prezenţa lui fără să forţeze nota. Dumnezeule, dar el era ca Pete în privinţa asta. După ce ea şi cu Pete eşuaseră în încercarea de a forma un cuplu, ei deveniseră cei mai buni prieteni. De atunci, el îi era ca un frate. El fusese acela care, în zilele petrecute la Indianapolis şi St. Louis, se ţinuse de ea ca să nu cedeze nervos.

Dar Jim... îi era şi el ca un frate? Nu, nu aşa ceva voia, la naiba! Dacă cu Pete i se părea un lucru foarte normal şi într-adevăr era bine aşa, nu i se părea la fel de natural în privinţa lui Jim. Exista o atracţie fizică; ea ştia că există. Într-adevăr, atracţia aceea era acum şi mai puternică decît atunci cînd plecase, joi. Şi, în cazul în care scena de la aeroport, din dimineaţa aceea, fusese un semn, şi Jim simţea la fel ca ea.

Rachel se tot întreba ce anume stătea între ei. Iar şi iar, nu găsea răspunsul... Şi se simţea singură. Mai mult ca orice pe lume i-ar fi plăcut ca Jim să fie acum alături de ea.

Dar acolo unde trupul ei continua să o trădeze cu dorinţa lui sălbatică, mîndria ei rămînea de neclintit. Nu se va ruga de el.

Şi nici nu s-a rugat. El rămase cu ea pe toată durata dimineaţii de luni, aşteptînd încordaţi; îi tot adusese ceai fierbinte şi uneori şi cîte o îmbucătură dintr-un sandviş. Tot el îi intuise uşurarea atunci cînd doctorul îi spusese că totul decursese normal. O dusese atunci la masă, apoi aşteptaseră în salonul lui Tom pînă cînd pacientul fusese adus pe cărucior, mai tîrziu. Şi în tot acest timp nici o clipă ea nu-l atinsese. Nici o clipă nu trădase altceva – decît că îi era recunoscătoare pentru faptul că el era alături de ea – pînă mai tîrziu, seara.

6

Era aproape opt seara cînd Jim se întorcea împreună cu Rachel la Pine Manor. Orele de aşteptare se sfîrşiseră cu o discuţie purtată de Rachel cu un Tom Busek încă ameţit de anestezie; era bucuroasă că îi auzea din nou vocea şi că tatăl ei era în curs de restabilire. Cel mai mare pericol fusese operaţia în sine; dat fiind că îi supravieţuise, avea multe şanse de însănătoşire.

Jim intră în casă numai după ce îl invită Rachel. Acolo, în birou, el pregăti ceva de băut. După ce luă o înghiţitură de whisky cu sifon, Rachel dădu capul pe spate şi oftă. În următoarea clipă în care încă fu conştientă, Jim îi luă paharul dintre degetele inerte, apoi o ridică în picioare.

– Haide, iubito. Ce-ar fi să mergi sus, la culcare, spuse el, punîndu-i un braţ pe după umeri şi conducînd-o pînă la capătul scărilor. A fost o zi grea.

Într-adevăr fusese o zi grea, mai ales că nu dormise deloc în noaptea precedentă, aşa că nu comentă. Zîmbetul ei conţinea mulţumiri din tot sufletul. Şi pentru Jim fusese o zi grea, şi totuşi nu se dezlipise de lîngă ea de dimineaţă pînă seara.

– Te rog să mai stai dacă vrei. Termină de băut.

– Cred că am să stau, spuse el gînditor. Într-adevăr, am nişte hîrtii în birou prin care aş vrea să mă uit... Dacă nu te deranjează...

– Nu mă deranjează, şopti ea, dovedindu-i astfel că avea încredere în el.

Se întoarse şi, sprijinindu-se de balustradă, reuşi să ajungă în camera ei, unde se dezbrăcă de fusta şi bluza pe care i se părea că le îmbrăcase cu un secol în urmă, după care scoase o cămaşă de noapte curată din comodă şi dispăru în baie. Baia fierbinte îi făcu bine. Prosopul gros şi pufos în care se înfăşură era la fel de plăcut, lăsîndu-i pe piele o senzaţie de prospeţime, după care Rachel îşi puse cămaşa de noapte. Nu se mai obosi să-şi perie părul, ci îşi trecu doar degetele printre şuviţele ude. Apoi se îndreptă în picioarele goale spre dulap, scoase o casetă neagră, o deschise şi montă cele trei piese strălucitoare, argintii.

Niciodată nu-şi găsise un loc mai bun ca să cînte la flaut decît pe scaunul de la fereastra din dormitorul ei, într-o seară caldă de primăvară. Lipindu-şi spatele de spătarul gros de stejar, se aşeză turceşte pe perna moale şi duse flautul la buze.

Briza intra pe fereastra deschisă aproape tot atît de lin ca şi primele sunete dulci ale flautului. Închizînd ochii şi rezemîndu-şi capul de spătar, Rachel îşi alegea melodîa după starea de moment în care se afla, de la evlavioasa *Finlandia* a lui Sibelius la *Minute Waltz* al lui Chopin, apoi la o sonată de Händel, uşoară şi plină de speranţe.

Tatăl ei trecuse cu bine de operaţie. Se simţea eliberată. Pentru prima dată după aproape o săptămînă în care trăise cu un nor deasupra capului, socotea că viitorul avea să-i aducă numai lucruri bune lui Tom Busek.

După Händel, alese jucăuşul *Rondo* al lui Mozart, pe care îl cîntă în întregime, apoi se trezi fără să-şi dea seama interpretînd acel cîntec mai contemporan şi mai plin de sensuri: *Bridge Over Troubled Waters*.

Dar ea? Ce-i rezerva ei viitorul? Ultima săptămînă îi deschisese ochii din multe puncte de vedere. Era mai întîi gîndul că oamenii nu sînt nemuritori. Tatăl ei nu putea trăi cît lumea. Fusese ea oare oarbă atunci cînd crezuse că viaţa ei, aşa cum era atunci, îi era de-ajuns? Cînd va veni vremea şi va rămîne singură pe lume, îi va fi oare de-ajuns flautul?

Şi pe urmă... exista Jim.

Jos, în birou, el stătea la fereastră, în întuneric, cu cămaşa scoasă din pantaloni şi cu mînecile suflecate pînă la coate. Ţinea în mînă paharul pe care încă nu-l terminase; aburii condensaţi pe pahar căzeau în picături neauzite pe

carpeta groasă. Pe birou, în spatele lui, erau răspîndite hîrtiile pe care tocmai le studia, cînd primele note scoase de Rachel la flaut se auziră în noaptea liniştită.

Dumnezeule, ce frumoasă era ea – trupul ei, sufletul ei, muzica divină care nu era decît o continuare a fiinţei sale. Dacă ar fi încercat să-şi amintească numele pieselor pe care le cînta ea, i-ar fi fost imposibil. Dar sunetul acela – sunetul, ca şi fiorul lui – răsuna tare şi clar. Sunetele scoase de ea erau strălucitoare, minunat de plăcute. Era liniştită pentru tatăl ei... slavă Domnului. Fusese o zi grea, iar ea îi făcuse faţă cu brio.

Rachel Busek era o femeie puternică. În ciuda înfăţişării ei delicate, era al naibii de luptătoare. Se resemnase... şi cu boala tatălui ei, şi cu operaţia, şi cu faptul că el, Jim, o respinsese. Acceptase... şi supravieţuise. El era aproape sigur că Rachel ar fi putut face orice şi-ar fi pus în gînd.

Nu era de mirare că Jim se îndrăgostise de ea... Era încă uluit. Un celibatar de treizeci şi nouă de ani şi numai într-o singură săptămînă... – ba nu, totul se întîmplase chiar din prima seară, era sigur de asta. Îl cuprinse panîca. Problema era că se simţea derutat, neştiind ce vrea el acum de fapt. Rachel era o fiinţă extraordinară, diferită de el din atîtea puncte de vedere. Putea el oare spera că ei doi ar putea avea într-o bună zi o viaţă împreună?

Muzica vrăjită care se auzea de sus îl predispuse la melancolie. Ea cînta acum melodii mai cunoscute, unele pe

care le ştia şi el – *Bridge Over Troubled Waters*, *The Sound of Silence* şi *Time in a Bottle*. Jim Croce fusese unul dintre cîntăreţii lui preferaţi, şi totuşi nu la Jim Croce se gîndea el acum, ci numai la Rachel, la Rachel care era sus, cîntînd o nouă melodie la flautul ei fermecat.

La un moment dat, sesiză în interpretarea ei o oarecare nesiguranţă, o căutare, o însingurare şi, da, un dor. Sau poate chiar el însuşi simţea aşa?

Deodată recunoscu *The Way We Were*. Îşi aminti de film şi îl asaltară amintiri mai recente, cu nişte zîmbete şi un sărut. *The First Time Ever I Saw Your Face*, cu frumuseţea lui stranie, îl făcu să înţeleagă că Rachel cînta pentru el.

Jim puse paharul pe un maldăr de hîrtii, îşi şterse degetele de jeanşi cu un gest mecanic, ieşi din birou şi, atras ca de o forţă magnetică pe care nu o mai putea struni, parcă în transă, urcă scara. Se opri pe ultima treaptă, profund tulburat de acordurile cumplit de triste ale lui *So Far Away*. Fără a fi rostite, cuvintele cîntecului păreau să se materializeze în mintea lui în acelaşi fel în care, de atîtea ori, ajunseseră la el prin intermediul radioului din maşină, cînd le ascultase fără să le dea atenţie. *Eşti atît de departe... să te mai ţin în braţe... atîtea vise...*

Picioarele îl conduseră automat pe coridor. Mîna deschise uşa fără zgomot. Apoi, o văzu pe Rachel pe locul ei de la fereastră, cu silueta conturată de lumina nopţii, razele lunii aruncînd o aureolă eterică în părul ei, în ochi, pe piele,

pe flaut. Inima i se strînse aproape dureros, apoi explodă într-un năvalnic sentiment de iubire.

Nu se mişca, neputînd face nimic altceva decît să o privească, să o asculte şi să o adore cu toată fiinţa lui. Flautul ei deveni mai dulce, mai timid. „Dar eşti atît de departe..." rosti flautul plînsul acela fără cuvinte, apoi un dureros şi stîşietor „...ar fi atît de bine să-ţi văd chipul în uşa mea"... Deodată, buzele ei tremurară, răsuflarea i se tăie, iar sunetele încetară. Cu un geamăt trist, lăsă capul pe genunchi şi flautul în poală.

Jim traversă covorul fără zgomot şi se adînci în scaunul de la fereastră, în faţa ei.

– Rachel, şopti el, mîngîindu-i părul, şi observă că nu era deloc fardată şi că era mai frumoasă ca oricînd. Ah, Rachel...

Chiar înainte de a ridica încet capul, ea îl luă de mînă. Ţinînd-o strîns şi ducîndu-şi-o la gît, Rachel ridică ochii spre Jim. Părea doborîtă.

– Nu ştiu... cum mi-a ieşit, şopti ea uimită. Stăteam aici şi cîntam şi pe urmă... asta e. De obicei mă pot controla. Dar acum nu m-am controlat. Nu m-am mai controlat.

Cuvintele ei îi făcură o nespusă plăcere. Aplecîndu-se, o sărută pe frunte. Apoi, atît de aproape, i se uită drept în ochi.

– Foarte bine, iubito. Ai cîntat exact ceea ce simţeam şi eu. Mi-aş dori grozav să mă pot exprima şi eu la fel ca tine.

Treptat, Rachel înţelese ce se întîmplase. Nu ar fi trebuit să se lase surprinsă. Flautul o ajutase întotdeauna să-şi exprime emoţiile. Totuşi, de data asta, nu ea hotărîse. Inima ei vorbise acum fără voia ei şi nu era sigură că îi plăcea ceea ce spusese. Strîngerea ei deveni deodată mai puternică şi Rachel se lipi înţepenită de spătarul de stejar al scaunului. Reacţia ei îl duru.

– Ce s-a întîmplat, iubito?

– Mi-e frică, şopti ea sinceră.

– De mine?

– De mine. De ce mi se va întîmpla dacă o să mai fugi şi de data asta. Nu cred că o să mai pot suporta, Jim.

Cu o mişcare hotărîtă, o trase spre el încă o dată. Genunchii ei îl ţineau oarecum la distanţă, iar muşchii gîtului erau încordaţi, dar nu se opuse.

– Iartă-mă că ţi-am făcut aşa ceva, Rachel.

Vocea lui era adîncă şi tulburată, sinceritatea indubitabilă.

– Dar lucrurile s-au întîmplat atît de repede, spuse el, sărutînd-o pe tîmplă. Mi-ai întins o capcană.

– Eu?

Jim îi întîlni privirea uimită.

– Da, tu. Îţi vorbisem despre lipsa mea de scrupule. Ţi-am spus clar că o să profit de tine chiar dacă eşti cu garda jos. Pe urmă, cînd a venit momentul, n-am putut să o fac. Pur şi simplu n-am putut. Glasul lui era la fel de vehement ca atunci.

– Dar de ce? întrebă ea, atît de covîrşită de suspiciunile ei cu privire la propria-i neputinţă, încît nici nu se opri să asculte, să asculte bine cuvintele lui. Eu am vrut. Dădu din cap. Am tot încercat încă de atunci să înţeleg ce s-a întîmplat şi n-am putut. De ce, Jim? Cu ce am greşit?

– Tu nu ai greşit cu nimic! Dumnezeule, Rachel! Asta ai crezut?

Lacrimile se adunaseră în colţurile ochilor ei.

– Ce altceva puteam să cred? Te-am dorit atît de mult... şi am crezut că şi tu... la fel... pe urmă, dintr-o dată, te-ai oprit...

O lacrimă alunecă pe obrazul fetei. Jim se aplecă şi i-o sorbi, apoi îi luă faţa în mîini şi îi mîngîie obrajii reci.

– M-am oprit, explică el, considerînd că venise momentul să o facă, pentru că nu am putut să te am în felul ăsta. Pentru că erai aşa de vulnerabilă. Şi pentru că aveai garda lăsată. Vocea lui era ca o mîngîiere dulce. M-am oprit pentru că, în acea unică minunată clipă cînd te-am privit, cînd în sfîrşit erai toată a mea, am înţeles că tu însemni pentru mine mult mai mult decît o dragoste consumată pe fugă. Cînd ea clipi la auzul cuvintelor dure, o sărută pe obraz. Şşşşt... Ascultă. În dimineaţa aceea m-am simţit ca un taur într-un magazin de porţelanuri fine. Cînd te-am văzut sub mine, atît de mică şi de delicată, m-am speriat. M-am speriat că te-aş putea răni rău... fizic şi emoţional. Dar – o luă cu braţele lui puternice pe după spate şi o trase spre el, cu tot cu genunchii

îndoiți – te doresc, Rachel. Sînt încă speriat. Speriat ca dracu'. Dar, Dumnezeule, te doresc atît de mult!

Auzindu-l, Rachel se simți de parcă ar fi răsărit soarele. Poate că, dacă n-a fost greșeala ei, poate că pînă la urmă, încă mai avea o șansă. Voia... voia... ah, cît de mult voia ca să o placă... Mai mult ca orice, acum voia să fie cu el. La urma urmelor poate că a avut un rost și eșecul ei cu Pete. Acum putea să-i ofere lui Jim ceea ce nu avusese nici un alt bărbat de pe pămînt.

– Vai, Jim, reuși să spună după ușurarea pe care o simțea. Îi trecu brațele pe după gît și, cu o mișcare foarte tandră, Jim o ridică în picioare în fața lui. Flautul alunecă pe covor, fără zgomot.

Prinzînd-o între coapsele lui, o luă de mijloc și ridică ochii la ea ca s-o privească. Vocea lui părea că vine din adîncuri.

– Ce am vrut eu în seara aceea – ceea ce vreau eu acum – este să fac dragoste cu tine. Dragoste adevărată. Încet, ușor, pînă cînd nici unul din noi nu va mai putea suporta. Crezi că... ai mai putea... avea încredere în mine acum, după tot ce s-a întîmplat data trecută?

Căldura respirației lui pe bărbia ei începuse să-i trimită fiori prin tot trupul.

– Nu cred că poate fi vorba de încredere, șopti ea, cu un sentiment de triumf. Știa că el avea dreptate, dar se mai întîmplau și multe alte lucruri în ființa ei, așa că încrederea

devenea foarte puțin importantă. Cînd mă strîngi tu în brațe, eu... mă pierd, chicoti ea. Un taur într-un magazin de porțelanuri, pe dracu'! Mai degrabă un sculptor cu lutul între mîini. Tu pari că ai putea să mă modelezi pe mine în ceva ce n-am mai fost vreodată.

– Și îți place... ce am modelat? șopti el.

Ea respiră ușor.

– Da.

– Atunci sărută-mă, îi șopti el. Sărută-mă ca și cum am modelat singurul lucru din lume pe care mi l-am dorit în viață și pe care n-am reușit să-l găsesc pînă acum.

Nu era greu, deoarece acel „ca și cum" avea două înțelesuri. Jim însuși putea fi singurul lucru pe care îl dorise Rachel în toată viața ei, dar nu-l găsise niciodată. Nu pentru că l-ar fi căutat sau că ar fi umblat după el, sau cel puțin... pînă acum, chiar dacă era conștientă de lipsa acelui lucru. Dar subconștientul îi spunea că viața n-ar mai fi fost la fel fără el și că el... avea dreptate.

Nu era un lucru greu de făcut; el era acolo și o ținea în brațe, în așteptare. Pentru o fracțiune de secundă, totuși, se întrebă dacă putea fi ea cu-adevărat acel unic lucru pe care și-l dorise el mereu. Ea nu avea experiență; el era un om umblat. Își simțea inima în gît, bătîndu-i nebunește.

Apoi, simți căldura mîinilor lui pe spate, mîini care o trăgeau tot mai spre el, tot mai aproape și mai simți febra trupului bărbătesc în așteptarea ei. Chiar și fără încurajare,

stîrnea în ea toate acele sentimente noi şi minunate, lăsînd loc inevitabilului.

Clipind des, înălţă capul şi buzele ei le atinseră uşor pe ale lui, găsindu-le ferme, dar umile, părînd că vor să se pună de acord cu dorinţele ei. Îl sărută uşor încă o dată, apoi din nou şi se dădu înapoi, dar nu din timiditate, ci din bucuria pură provocată de aceste prime senzaţii. Atingerea buzelor lor părea ireală. Îl sărută încă şi încă, iar şi iar, inevitabil atrasă de buzele lui, de-abia înţelegînd că Jim participa puţin, pînă cînd buzele lui se opriră pe ale ei. Uşor. Desfăcîndu-se uşor. Pînă cînd, la urmă, gurile lor erau larg deschise într-un sărut pătimaş.

Uluită, Rachel îi savura potopul de tandreţe, oftînd, minunîndu-se de acea simplă plăcere. Atrasă de forţa unei curiozităţi erotice, şi limba ei porni în căutarea lui. Jim respiră greu, de parcă ar fi fost şocat.

– Dumnezeule, Rachel! Mîinile îi umblau tot mai neliniştite pe spatele ei suplu. E atît de bine... dulce. Tu ştii exact de ce am eu nevoie.

Vorbele lui o stîrniră, ca şi senzualitatea atingerii lui catifelate. Sub degetele lui, era o femeie, modelată din cap pînă în picioare şi din străfunduri. Poate că greşit îl asemuise cu un sculptor. Trebuie că era un păpuşar ale cărui mîini îi dădeau ei viaţă. Pentru că numai la atingerea lui se trezea ea la viaţă în felul acesta.

Se trezise la viaţă cu adevărat. Toate simţurile ei erau

în alertă, fiecare nerv. Era de parcă trupul ei nu voia să piardă nimic din bărbatul de lîngă ea, nici puterea coapselor lui care o strîngeau atît de aproape de el, nici suplețea pieptului de care se atingea, nici forma sinuoasă a umerilor peste care brațele ei atîrnau lasciv, nici ușorul miros de whisky din respirația lui.

Buzele lui... erau altceva. Mai ușoare ca niciodată, acum păreau că puseseră stăpînire pe ale ei, zăbovind tot mai mult cu fiecare sărut miraculos făcîndu-l real și puternic, și proaspăt. Erau cuprinși de o dorință arzătoare, iar Rachel strînse brațele în jurul gîtului său într-o chemare tăcută.

– Ah, Jim...

– Îți place?

– Mmmmm. Dar... ție?

– Ah... da... șopti el, apoi o sărută lung, exprimînd o mulțumire profundă și o stimulare fără egal. Rachel simți mici puncte fierbinți în colțuri uitate ale trupului ei. Fără să-și dea seama, se încolăci și mai mult, căutînd din instinct singura eliberare posibilă.

Dar fierbințeala avea să devină și mai amarnică înainte de a deveni plăcută și, fiind mai amarnică, era și mai excitantă. Cînd își trecu degetele pe spinarea ei, ea vibră. Cînd el îi mîngîie carnea catifelată de pe șold, mîna lui făcînd să foșnească ușor mătasea cămășii ei de noapte, Rachel simți un tremur în stomac. Și, în tot acest timp, buzele lui se mișcau peste ale ei, într-un joc din ce în ce mai intens.

Apoi, Jim îşi dezlipi brusc gura şi îi luă faţa în palme. Era tandru, dar hotărît, iar ea îi simţea bătăile inimii în sînul ei.

– Ştii ce am de gînd să fac, Rachel? o întrebă el cu vocea răguşită de pasiune. De-abia putînd să mai respire, ea clătină din cap. Am să te sărut peste tot. Peste tot. Ea roşi, iar el spuse: Eşti atît de catifelată. Atît de caldă. Şi miroşi atît de bine.

Rachel nu putu decît să se atîrne de el, speriată şi aţîţată în acelaşi timp. Ştia că avea să-l lase să-i facă orice ar fi vrut el, ştia că nu putea să-i reziste. Jim era singurul gînd din mintea ei; părea născută să fie cu el.

– Te-am speriat? şopti el, simţind încordarea din braţele ei şi întrebîndu-se dacă nu cumva se răzgîndise.

Rachel răspunse dulce şi sincer:

– Puţin.

– De ce?

– Mi-ai trezit toate senzaţiile astea. N-am cunoscut niciodată ceva atît de puternic.

Peste măsură de încîntat, o strivi în braţele lui. Îşi îngropă faţa în scobitura gîtului ei, iar faţa ei se adînci în părul lui. Se minună de desimea lui, de mirosul curat. Apoi începu să-i mîngîie ceafa cu mîinile şi îi simţi gura pe gît. Sărutări umede, una după alta, buze arzînde care păreau să guste din ea aşa cum promisese. O trecu un fior, iar el simţi imediat acest lucru.

– Ți-e frig?

Părea foarte dornic să-i vorbească, de parcă toate cuvintele erau destinate să sporească și să îmbogățească frumusețea pasiunii lor. Rachel îi răspunse:

– Nu... sînt excitată. Mi-e bine.

– Mă bucur, iubito, murmură el. Și mie mi-e bine. Gura lui atinse vena de pe gît. Inima ta a luat-o la goană.

Ea zîmbi timid.

– Știu. Se pare că nu pot să mă împotrivesc.

– Bucură-te.

Buzele lui continuară traseul tulburător, de pe gît la piept, delectîndu-se cu căldura catifelată a pielii ei, și coborîră încet. Apoi degetele lui ajunseră la curbura spatelui, trimițînd săgeți de senzații care porneau din acel punct sensibil către milioanele de receptori în tot trupul ei.

Nu numai că nu mai simțise vreodată ceva asemănător, dar nici nu-și închipuise că poate exista așa ceva. Înțelese ulterior că ceea ce simțise ea într-un sărut, la o întîlnire cu vreun bărbat, că ceea ce crezuse ea că simțea în brațele lui Peter Mahoney era un joc de copii în comparație cu vîltoarea de senzații care o cuprinsese. Avea senzația că se află într-o barcă pe valuri, cîștigînd din ce în ce mai multă viteză, pînă la saltul final. Nu, gîndi ea. Era un bulgăraș de zăpadă în vîrful muntelui, cîștigînd putere și crescînd cu fiecare nou val de excitare.

Dar buzele lui, care coborau încet, dar sigur spre țesătura transparentă care îi acoperea sînii, nu erau deloc reci.

Nici pielea de sub țesătură nu era de fel rece și nici căldura care emana din profunzime.

Îi șoptea numele lui cu fiecare respirație, îl înăbușea în părul lui, iar mîinile îi țineau capul și mai aproape de ea. Voia și mai mult. Avea nevoie de mai mult. Da, ea voia cu adevărat ca el să o sărute peste tot. Trupul ei tînjea după sărutările astea. Cămașa de noapte... de ce și-o pusese oare?... Nu făcea decît să-i stea în cale, cînd ea voia de fapt ca el să o acopere...

Jim îi simți dorința din arcuirea instinctivă a trupului. Dîndu-și capul pe spate, îi căută ochii. La început închiși, se deschiseră apoi întrebători. Dar el zîmbi și înclină capul, invitînd-o să-l sărute. Ea acceptă imediat, pentru o clipă la fel de lacomă ca și el. Doar după ce se priviră iar, fără suflare, Jim o luă pe după mijloc, apoi ridică brațele încet, încet și își puse mîinile pe sîni ei mici și rotunzi. Rachel abia mai răsufla.

– Sînt perfecți, șopti el, explorînd cu degetele fiecare glob zvelt. Perfecți.

– Sînt mici, zise ea cu respirația accelerată, mușcîndu-și buza în agonia dulce care îi cuprinsese pîntecele.

– Mici și delicați și perfecți. Ca și tine.

Rachel gemu ușor cînd degetele lui trecură peste sfîrcurile tari ca niște mugurași și îi mîngîiară pînă cînd simți că explodează.

– Jim... rosti ea cu greu, știind ce vrea, dar neavînd încă curajul să-i ceară.

El părea să ştie însă. Ori încleştarea mîinilor ei pe umerii lui, ori respiraţia grea, ori încordarea sînilor în căuşul palmelor lui îi spuneau parcă ce să facă. Îndepărtîndu-se puţin, îi scoase cămaşa. Apoi, îşi trecu mîinile pe carnea ei, vrăjit ca şi prima oară.

– Ah, iubito, gemu el, cu simţurile biciuite la vederea goliciunii ei. Acum, trupul ei de argint în lumina lunii îl aprinse şi mai tare. De parcă ar fi vrut să o asigure că de data asta nu va mai fugi, o mîngîie îndelung dinspre şolduri spre axile, apoi mai departe, revenind spre pîntece, sîni. Cînd Rachel crezu că o să ţipe de tulburare, el o strînse în braţe, desfăcu coapsele şi o lipi uşor de el. Fata simţi tremurul care trecu prin trupul bărbatului, dar clara duritate încordată lipită acum de trupul ei era cea mai convingătoare mărturie cu privire la starea lui de excitare.

– Şi toate astea sînt ale mele? şopti el, cu veneraţie. Din nou, de parcă încă nu-i venea să creadă, îi exploră trupul, în sus şi în jos, strivind-o de el.

Pe Rachel o străbătu acelaşi gînd. Era oare al ei acest bărbat atît de viril? Din nou, pentru o clipă doar, simţi un fior de spaimă. Ea era virgină, iar el un bărbat cu experienţă în ale dragostei. Desigur cunoştea teoretic actul iubirii, realitatea practică... ah, putea fi atît de diferită.

– Dacă... le vrei... şopti ea, tremurînd puternic.

Vocea lui Jim sună aproape cavernos.

– Le vreau. Te vreau. Aplecîndu-se puţin, îi atinse sînii cu buzele.

Rachel îşi înghiţi răsuflarea, privind fascinată cum îi atinge sfîrcul cu vîrful limbii, apoi, cînd acesta se întări, cum îl apucă cu toată gura. Simţi o zvîcnitură în pîntece uluită de senzaţia de cutremurare înnebunitoare. Cu ochii închişi, oftă, mirată că se bucură atît de intens de această furtună pătimaşă. Nici o clipă nu îşi puse problema dacă este moral că i se oferise lui Jim; nici nu avea remuşcări în privinţa iminentei pierderi a virginităţii ei. Aceste clipe petrecute acum, cu el, erau prea frumoase ca să fie imorale.

– Jim?... strigă ea în cele din urmă.

– Îmmmmm?

– Nu mai pot... nu mai pot sta în picioare... nu mai pot, Jim. Picioarele mele... parcă sînt din cauciuc.

Cînd el înălţă capul, faţa lui era luminată de un zîmbet larg. Luînd-o în braţe, o duse pînă lîngă pat, unde o lăsă uşor în picioare, făcînd să-i alunece trupul pe lîngă al lui. În picioarele goale şi pe jumătate dezbrăcată, Rachel îl privi, încîntată de înfăţişarea lui mîndră. Apoi el se aplecă şi dădu deoparte cuvertura, iar ea fu străbătută de un fior de excitare, gîndindu-se la ce urmează. O clipă i se păru că simte o oarecare nesiguranţă în atingerea lui, dar gîndi că era probabil ecoul propriului ei trup.

Trecîndu-şi o mînă pe după spatele ei şi cealaltă pe sub genunchi, Jim o ridică şi o puse uşor pe pat. Părul ei blond se împrăştie bogat pe pernă şi el admiră imaginea cîteva clipe bune.

– Vezi, şopti el tandru, luînd-o pe după şolduri. Am rezolvat şi cu picioarele de cauciuc... Ce urmează acum?

Ea se luptă o clipă cu ruşinea.

– Hainele tale, şopti ea.

– Îîîî? Vrusese să audă rostind cuvintele.

Deşi abia şoptit, Rachel spuse:

– Dezbracă-te. Cînd el zîmbi şi dădu mirat din cap, ea înţelese greşit.

– Nu vrei? strigă disperată.

El o linişti repede.

– Sigur că o să mă dezbrac. Nu asta am vrut să spun. Doar că sînt... uimit.

– Uimit?

– Îhî. Ochii lui negri se plimbau nesăţios peste trupul ei. Cînd Rachel făcu o mişcare ca să se acopere, o opri cu un gest tandru.

– Nu, iubito. Nu face asta. Eşti o minune, şi aş putea să stau să te privesc toată ziua. Dar ştiam deja asta. Nu asta m-a uimit.

– Atunci ce? întrebă ea repede.

– Tu, cuvintele tale. Gîndeşti atît de liber. Îşi trecu palmele pe trupul zvelt şi continuă: Nu ştiam prea bine, Rachel. N-am cunoscut o femeie ca tine pînă acum. Nu ştiam cum o să reacţionezi... Vreau să spun că uneori pari atît de nevinovată, ca în prima seară la Chicago, îmbrăcată în alb. Ai un aer mult mai intelectual decît mine. Şi totuşi, aşa cum

stai acum goală în faţa mea, eşti foarte naturală. Onestă, fără să fii agresivă. Feminină, fără să fii pasivă. Îndeajuns de timidă ca să mă înnebuneşti şi mai mult. Se opri, iar ea ar fi putut să jure că observase pe faţa lui o uşoară îmbujorare. Dar camera era prea întunecată ca să poată fi sigură. Vreau să spun, continuă el, mai încurcat ca niciodată, că nu ştiam cum o să fii atunci cînd o să faci dragoste. Dar îmi place, Rachel. Eşti mult mai plină de viaţă decît m-am aşteptat de la o femeie care nu este nici măritată şi nici nu are vreo legătură. Se opri, apoi şopti: Am mers prea departe? Chiar şi prin întuneric, îi văzu sprîncenele ridicîndu-se sub părul care îi căzuse pe frunte.

Rachel zîmbi, flatată şi impresionată în acelaşi timp de spusele lui.

– Nu, Jim. Apoi, conştientă de vibraţia din trupul ei, şopti: Dar tot îmbrăcat eşti. Şi, după modesta mea părere, ar trebui să-ţi scoţi odată hainele astea.

Zîmbind poznaş, ridică o mînă spre butoniera din mijloc. Erau ochi în ochi, gluma dispărea cu repeziciune, în timp ce, unul după altul, el îşi descheie toţi nasturii şi îşi scoase cămaşa. Rachel întinse mîna şi îi atinse pieptul puternic. Pielea lui ardea sub mîinile ei.

– Eşti atît de frumos, şopti ea fără măcar să-şi dea seama că dăduse glas gîndului.

Jim se rezema în pumni, de o parte şi de alta a şoldurilor ei, şi ar fi arătat nonşalant, dacă nu i-ar fi tremurat braţele.

Dorea să încetinească ritmul, dar tensiunea atît de mult stăpînită începuse să-şi spună cuvîntul. Stătea cu pumnii încleştaţi şi ca să se poată abţine, şi ca să se sprijine.

– Sînt aşa numai pentru tine, spuse el cu voce răguşită. Inspirînd zgomotos, se aplecă şi îi ceru buzele.

Rachel părea că nu se mai satură să-l atingă. Parcă voia să se convingă că el este acolo, că nu era doar un vis care avea să se destrame.

– Aşteaptă, zise deodată, îngrozind-o pentru o secundă, cînd o lăsă pe spate şi se depărtă de pat. Dar luna era aliatul ei acum, luminînd mîinile lui care desfăceau catarama curelei. Aruncîndu-şi pantofii din picioare, îşi desfăcu fermoarul de la jeanşi, apoi, mişcîndu-se de pe un picior pe celălalt, îi aruncă cît colo, cu tot cu şosete.

Lui Rachel i se oprise răsuflarea în piept. Stînd în faţa ei, doar în chiloţii albi care, în strălucirea lunii, nu mai ascundeau decît cu greu efectul excitării lui, Jim întinse mîinile. Ea se aruncă în braţele lui de parcă s-ar fi întors acasă din cel mai lung turneu. Sînii se striviră de pieptul lui, dar durerea era o plăcere, ca şi contrastul încîntător între bronzul dur şi fildeşul lustruit, numai muşchi şi curburi.

– Eşti aici, iubito, şopti el, întorcînd-o de pe o parte pe cealaltă, apoi strîngînd-o în braţe cu o forţă care putea pune în pericol coastele ei. Eşti aici.

– Da, rosti ea gîfîind.

– Lasă-mă să te iubesc...

– Ah, da...

În acel moment, brațele și mîinile lui se aflau pretutindeni, producîndu-i senzații minunate. Încetul cu încetul se întinse gol lîngă ea.

Rachel nu mai trăise vreodată asemenea clipe, atît de pline de căldură și speranță. Mîinile ei erau pierdute în părul lui bogat și îi conduceau capul spre buze, spre gît, spre sîni. Nodul plin de zbucium pe care îl simțea adînc în pîntece nu era un secret pentru ea, deși era nou și minunat.

– Jim! strigă ea, în fracțiunea de secundă pe care i-o lăsase, ca să respire. Te rog, Jim! Dumnezeule... te rog...

Nu era nevoie să o întrebe ce anume dorea ea. Abandonul trupului ei vorbea de la sine. Și nici nu știa cît mai putea el însuși să rabde. Dar voia să o atingă... acolo... și acolo...

– Jim! Interiorul ei urla de dorința de împlinire, dorință pe care degetele lui nu făceau decît să o calmeze. Cum poți să-mi faci asta? strigă ea agonizînd.

– Vreau să-ți fie bine, atît de bine, iubito... răspunse el răgușit. Dar nu știu dacă mai pot să aștept...

Cu o hotărîre care friza disperarea, ea îl apucă chiar deasupra șoldurilor și îl trase spre ea în modul cel mai firesc.

– Acum... strigă ea, de parcă era gata să explodeze. Acum...

Pe punctul de a-și pierde controlul, Jim îi eliberă trupul, luîndu-i mîinile într-ale lui și ducîndu-le pe cearșaf, de o parte și de alta a capului ei.

– Uită-te în ochii mei, şopti el răguşit. Vreau să-ţi văd faţa atunci cînd...

Prin ceaţa pasiunii, Rachel i se uită drept în ochi. Acolo văzu justificarea iubirii lor, faptul că era cel mai corect lucru cu putinţă. Nu putea să exprime clar, nu putea să gîndească lucid, şi totuşi privire aceea a lui îi merse la suflet, întorcîndu-i fără să ştie o privire identică, plină de pasiune.

Apoi, simţi un fior între coapse. Sînii i se mişcau în sus şi în jos mai rapid, o dată cu bătaia inimii. Sprijinit peste ea, Jim se aplecă să o sărute. Apoi, prinzînd iar adîncimea privirii ei înceţoşate, el împinse. În clipa în care Jim simţi rezistenţă, ea îşi muşcă buza. Apoi, încercînd să intre mai adînc, el se opri... şi înţelese.

Cum el rămase brusc nemişcat, Rachel deschise larg ochii.

– ... Rachel? Inspirînd adînc de cîteva ori, dădu să se tragă înapoi, dar ea se încleştă de carnea lui tare şi îl ţinu în loc.

– Te rog, Jim! strigă ea, neştiind măcar ce spunea. Dumnezeule... iarăşi? Nu, de data asta nu, cînd eu... eu... Nu putea rosti. Cuvintele erau în inima, dar nu şi în mintea ei, şi cu atît mai puţin pe limbă.

Vocea ei trăda o panică sinceră, ochii ei – o groază cumplită. Jim văzu totul, simţindu-şi în acelaşi timp şi propria nevoie aproape de realizare.

– Linişteşte-te, iubito, spuse el, dîndu-i la o parte de pe faţă şuviţe umede de păr. Nu plec nicăieri. N-aş putea pleca, chiar dacă aş încerca. Îi sărută tîmpla umedă, apoi

scrîşni din dinţi, puternic cuprins de dorinţă. Te doresc prea mult. Te doresc prea mult... Ah, Dumnezeule, cît de mult te doresc!

Printr-o minunat de puternică şi senzuală mişcare, el se aruncă înainte, apoi se opri şi auzi geamătul speriat al lui Rachel, ţinînd-o strîns pînă cînd răsuflarea ei întretăiată se domoli, dar braţele lui nu o eliberară. Buzele lui nu se îndepărtară. Şi în tot acest timp, adîncit în ea, îi murmură cuvinte tandre de dragoste şi încurajare, ca să se simtă ocrotită şi în siguranţă.

Şi chiar aşa se şi întîmplă. Durerea în sine fusese o minune, avînd nu numai semnificaţia unui rit al devenirii ei femeieşti, dar şi al intrării ei în viaţa lui Jim, în fiinţa care era Jim. Cu braţele strînse în jurul lui ca să îl ţină aproape, ea triumfa în împlinirea trupurilor lor care erau acum unul singur, un cuplu, o pereche. Un fior de excitare grăbi dispariţia durerii, scuturîndu-i trupul cu un freamăt plin de speranţă.

– Jim? îi şopti ea la ureche, pentru că Jim încă nu se mişcase. Eşti... este totul în regulă?

Arcuindu-şi pieptul atît de uşor deasupra ei, bărbatul se sprijini în coate. Privind-o, gîndi că trăsăturile ei erau extraordinar de frumoase şi strălucitoare, iar impulsul pe care încercase atît de îndemînatic să-l reprime explodă din nou.

– Eu ar trebui să te întreb asta, şopti el cu un zîmbet. Cu muşchii tremurînd, se aplecă şi o sărută scurt şi profund. Cum te simţi?

Semicercul larg al dinților ei mici și regulați era alb ca neaua în lumina lunii.

– Mă simt bine. Atingea cu degetele stratul umed de transpirație de pe spatele lui. Eu mă simt bine. Dar... tu stai așa de nemișcat...

Ochii lui de chihlimbar purtau cunoașterea pe care ea, cu tot ceea ce citise de cînd ajunsese la maturitate, n-ar fi putut-o avea.

– Încerc să mă mișc, iubito, încerc. Dacă m-aș fi mișcat cumva, nu numai că te-ar fi durut cumplit, exageră el, dar și eu aș fi fost deja terminat. Chiar și acum, încercă din răsputeri să se gîndească la cele mai recente partide de hochey, sau la următorul meci de box la categoria grea, dar totul era fără folos. Rachel îi poseda și trupul, și sufletul. Faptul că știa acum că ea îi dăruise virginitatea ei era de-ajuns ca să-l facă să se inflameze și mai mult. Și nu vreau să termin încă, spuse el mai blînd, coborînd capul și luîndu-i buza de jos între dinți cu cel mai erotic gest. Trecîndu-și întreaga greutate pe un singur cot, el își plimbă cealaltă mînă pe gîtul ei, în jos, pe valea umedă dintre sîni, apoi trecu de buric și ajunse la matcă, unde zăbovi în final.

Ei i se opri răsuflarea; simțurile o furnicau.

– E bine? o întrebă el. Degetele lui o mîngîiau ușor și tandru.

– Mmmmm. Era ceva ca o afirmație, dar nu se putea gîndi să rostească cuvinte mai inteligibile. Jim o mai tortură

o vreme, apoi duse iar mîna în sus peste pielea ei ca mătasea, îi tachină buricul, apoi coastele, şi sînii, într-un joc de-a v-aţi ascunselea, pînă cînd, într-un tîrziu, ea strigă pentru îndurare.

Doar atunci îl simţi cum se mişcă înlăuntrul ei, la început mai încet şi uşor, pentru a-i obişnui carnea rănită, apoi cu mai mare îndrăzneală, în timp ce respiraţiile lor se amestecară din ce în ce mai grăbite. Conştient acum de situaţia ei de începătoare, el îi dădea îndrumări şoptite, din cînd în cînd:

– Încolăceşte-ţi picioarele în jurul meu, iubito... ahhh, aşa...Apoi: Ritmul... găseşte ritmul... aşa... Bine... atinge-mă... Oh, Dumnezeule!...

Pentru Rachel, durerea era de domeniul trecutului. Începuse să treacă prin stări despre care nici o persoană castă nu putea citi sau pe care nu le-ar fi putut înţelege cu adevărat. Sîngele îi curgea repede prin vene, în trupul care avea acum o altă viaţă. Şi arsura uşoară din vintrele ei, care îi arcuise trupul, răspundea foamei lui, într-o stranie împlinire, veche de cînd lumea. Şi senzaţia extraordinară de plăcere, bucuria de a se şti împreună cu singurul bărbat din lume care reprezenta salvarea ei. Pentru că numai el era salvarea ei, ştia ea asta. Ei fuseseră sortiţi să se întîlnească în seara aceea la Chicago, aşa cum fuseseră sortiţi să facă dragoste acum. Era predestinat să se întîmple aşa.

Pe măsură ce linul vîrtej care o cuprinsese era din ce

în ce mai puternic, nu se mai putea gîndi la nimic. Fiecare libră din trupul ei se concentra asupra tensiunii în creştere, care devenise un foc imens în locul în care bărbatul şi femeia erau sortiţi să se întîlnească. Ea strigă, lăsînd să-i scape din gît mici suspine.

– Aşa... Rachel. Jim nu putu decît să scoată o şoaptă stridentă. Aşa, iubito... Nu te împotrivi...

Apoi ea se arcui, încordîndu-se lîngă trupul lui, de parcă acesta era o culme de care se agăţase. Fu o clipă de încremenire sublimă, apoi o explozie de senzaţii minunate care îi surprinse tot trupul, spasm după spasm, în extaz. Acum suspinele ei erau pline de plăcere uimită, urmate, la cîteva fracţiuni de secundă, de strigătul triumfător al lui Jim, al cărui trup înţepeni, apoi se scutură, ca, pînă la urmă, să cadă peste ea, răsuflînd nebuneşte.

– Rachel... Rachel... Vocea lui aspră conţinea un ocean de plăcere, care aduse un zîmbet pe faţa ei plină de pasiune. Ah, Rachel... Braţele lui o strîngeau atît de tare, încît o făcu să creadă că va exploda, apoi respiraţia lui se domoli lin, iar trupul lui părea obosit. Rachel... şopti el, iar ea se întrebă dacă nu cumva el avea să adoarmă acolo şi atunci.

Un zîmbet de satisfacţie pură îi plutea pe faţă în timp ce îi mîngîia pielea catifelată de pe spatele umed pînă spre muşchii feselor. Trupul lui greu era o povară minunată pe care ar mai fi vrut să o poarte, dar, într-o izbucnire de energie

care o surprinse, Jim se ridică şi se prăvăli lîngă ea, trăgînd-o şi pe ea cu faţa spre el. Degetele lui îi cercetau trăsăturile, una cîte una, cu atenţie. Apoi, nemulţumit doar cu atingerea şi nemaiajungîndu-i doar strălucirea lunii, el întinse mîna şi căută întrerupătorul.

– Ce faci? şopti ea, apoi închise ochii, orbită de lumină, dar şi din timiditate.

– Vreau să mă uit la tine, Rachel. Glasul lui era hotărît. Vreau să te văd ca să mă asigur că eşti cu adevărat aici. Parcă nu-mi vine să cred.

– Sînt aici, răspunse ea timidă, fascinată de uşorul zîmbet care îi lumina chipul bărbătesc.

– Eşti aici, rost el cu greu, de parcă de-abia atunci îşi dăduse seama. Aplecîndu-se, el sărută faţa pe care o atinsese cu cîteva clipe mai înainte. Apoi, cu un braţ proptit sub cap şi cu celălalt mîngîindu-i conturul fin al urechii o privi drept în ochi. A fost cu totul altceva. Aplecîndu-se din nou, îi atinse uşor buzele cu buzele lui calde, repetînd: Cu totul altceva.

Rachel se simţea împlinită şi valul de fericire îi aduse lacrimi în ochi.

– Aşa speram şi eu.

Îl privi, iar pe faţa lui apăru un aer de îngrijorare.

– Iartă-mă dacă te-a durut, Rachel.

– Nu m-a durut, adică, există durere... şi durere. Pentru ceea ce am simţit eu acum cîteva clipe, a meritat să sufăr puţin.

– Să suferi puțin, nu? Jim îi zîmbi ştrengăreşte.

– Îhî.

Ei continuară să se mai privească încă o clipă, spunîndu-şi astfel mult mai mult decît ar fi îndrăznit să rostească. Cînd ea simți că avea să explodeze sub puterea acelei priviri, Jim respiră puternic şi cutremurător, duse un braț pe sub umerii ei şi, rotindu-se pe spate, o luă sub brațul său ocrotitor. Ea stătea pe o parte; i se vedea coapsa lungă şi zveltă. Îşi ținea mîna pe pîntece şi urechea la pieptul lui. Se simțea bine, împlinită şi fericită.

Stătură aşa nemişcați un timp, fiecare gustînd pur şi simplu din prezența celuilalt. Departe de a fi obosită, Rachel simțea bine fiecare senzație, de la atingerea cîrlionțului lui pe obrazul ei, pînă la mirosul de piele bărbătească, încălzită de iubire, care îi ajungea în nări, de la forța latentă a piciorului lui dintre coapsele ei, pînă la sunetul puternic şi rar al inimii iubitului ei.

Iubit. Ceea ce se petrecuse adăuga o nouă dimensiune vieții ei, oferindu-i lui Rachel acel soi de profunzime care, înțelegea ea acum, îi lipsise. Buzele ei se lipiră de pielea lui într-un sărut spontan.

– Rachel?

– Îhî.

– Vorbeşte-mi.

– Despre ce? întrebă ea, deşi ştia despre ce anume.

El vorbi calm, alegîndu-şi cu grijă cuvintele ca ea să priceapă că dorea pur şi simplu să înțeleagă.

– Despre ce s-a întîmplat acum... de ce te-ai speriat cînd ai crezut că nu o să merg pînă la capăt... De ce erai virgină.

Ea îi aruncă o privire îngrijorată, apoi se uită repede la părul lui cîrlionțat de pe piept. După ceea ce trăiseră împreună, simțea că avea dreptul să afle și el. Și într-adevăr, acum cînd îi revenise încrederea prin simplul fapt că el se bucurase de ea, nu mai avea de ce să se teamă.

– Nu prea am avut prieteni atunci cînd eram mai tînără, începu ea calm. În timpul liceului și la colegiu eram mereu prea ocupată să învăț, să studiez. Respirînd puțin mai greu, continuă, contrazicîndu-se oarecum: De fapt, cred că mi-aș fi putut face timp. Doar Dumnezeu știe cît mă bătea tata la cap. Dar nu m-a interesat nimeni. Nu exista nimeni care să fi putut concura cu ceea ce obțineam eu de la flautul meu. Îl privi timidă. Pare a fi o perversiune?

– Nu. Înțeleg situația. El se opri, în așteptare, simțind că avea încă multe de spus.

Revenind cu privirea la pieptul lui, Rachel oftă. Chiar și mirosul masculin al pielii lui îi oferea o oarecare încurajare. Oricum, eram destul de mulțumită. Cred că m-am convins pe mine însămi că existau alte scopuri în viață... ca, de exemplu, conservatorul și o carieră profesională. Doar atunci cînd am început să fac turnee cu ansamblul Montage am început să mă întreb. Aveam aproape douăzeci și patru de ani. Mi-am spus că... nu era normal pentru o femeie de vîrsta

mea să nu fi... să nu fi făcut-o. Mîna care îi mîngîia suplețea mătăsoasă a spatelui era o puternică asigurare că se descurcase bine. Privind în jos, la trupul mlădios al lui Jim, știind ce făcuse el, ce făcuseră ei, se excită, oferindu-și astfel o dovadă în plus.

– Spune, iubito, o rugă el, necunoscîndu-i ezitările.

Rachel inspiră neauzit.

– A existat un bărbat care a fost... bun cu mine. Nu prea îi venea să-i spună numele; loialitatea și simțul protecției erau lucruri serioase. Ne-am apropiat, iar eu am crezut că poate așa trebuia. Poate asta așteptasem. Se opri, gîndindu-se la cît de corect fusese lucrul acela, la cum îi păruse ei că se realizase în viață.

– Și?...

– Nu a fost bine. Pur și simplu nu a mers. După ce m-am gîndit și m-am tot gîndit, m-am hotărît în cele din urmă să... mă culc cu el, dar pur și simplu nu a mers... el nu a putut...

– Nu a putut să aibă erecție?

– Dumnezeule, ce brutal ești! șopti ea.

– Dar asta era ideea.

– Mmmm. El îmi tot spunea că nu era vina mea. Că era din cauza lui. Dar eu m-am învinovățit pe mine. A fost îngrozitor. După cît mi-a trebuit ca să iau o asemenea hotărîre...

Atunci el înțelese de ce se panicase ea. Aproape că și el făcuse același lucru, și nu numai o dată, cînd o lăsase și

plecase, ci şi în seara asta, ea se speriase crezînd că iar va da înapoi. Braţele lui o cuprinseră într-o strîngere care îi luă răsuflarea, apoi o eliberă.

– Rachel?

– Da?

– În seara asta... ce te-a făcut să iei hotărîrea asta în seara asta?

Genele aurii coborîră în semn de uimire. Îl privi. Uluită de întrebare, nu răspunse imediat.

– Nu... nu a fost nimic... Privi într-o parte, apoi se uită iar la el. În seara asta, s-a întîmplat pur şi simplu.

– Fără să te gîndeşti? El ştia ce dorea să audă şi se mîndrea cu îndemînarea lui de detectiv. Cel mai uşor drum spre confesiune, învăţase el în ani de zile, era să jigneşti mîndria confesorului.

Şi într-adevăr, ea se simţi rănită.

– Bineînţeles că m-am gîndit...

– Te-ai gîndit că... pur şi simplu se întîmplă?

– M-am gîndit că era lucrul cel mai bun! Era inevitabil! Că nu mă puteam stăpîni, aşa cum nu puteam opri nici soarele să răsară! Glasul îi scăzuse, cuprins de o emoţie profundă. M-am gîndit că voiam acest lucru mai mult ca orice pe lumea asta.

Jim o trase spre el şi, strecurîndu-şi mîinile pe sub braţele ei, o aşeză peste el. Degetele lui puternice îi treceau prin păr dîndu-l pe spate.

– Am vrut să aud asta de la tine, şopti el răguşit, foarte aproape de gura ei. Aveam nevoie să aud asta de la tine. Buzele lor se întîlniră, iar el îi spuse fără cuvinte cît de mult avusese nevoie. Cînd o eliberă din strînsoare, Rachel nu mai avea nici o îndoială. Jignirea dispăruse, înlocuită de un tremurat minunat.

– Jim?... şopti ea uimită, înţelegînd imediat că şi el tremura.

– Ştiu, şopti el, strivind-o de el. Ştiu, şopti el, apoi o sărută din nou.

Era bine aşa. Inevitabil. Pasiunea era în ei, caldă şi puternică. O privire, o atingere, în cazul acesta cu o forţă puternică, emoţia şi dorinţa îi copleşiră din nou. Dacă înainte totul mersese încet, prelung şi fusese plin de noutatea explorării, de data asta evoluţia a fost mai rapidă, mai puternică, iar ei se lăsară conduşi de o dorinţă arzătoare pînă cînd, după clipe paroxistice de foc şi lumină, căzură pe pat, cu trupurile înlănţuite, plini de sudoare şi sleiţi de puteri.

De astă dată, cuvintele veniră mai încet, deşi mult mai tandre.

– Te iubesc, şopti Jim, simţind că nu mai putea ocoli nici o clipă adevărul. Degetul tandru îi ridică obrazul, ca să o privească cu adoraţie. Te iubesc.

– Şi eu pe tine, şopti Rachel fără să ezite.

Ezitarea avea să vină ceva mai tîrziu.

7

Mai spune o dată, porunci el într-o şoaptă abia rostită.

– Te iubesc!

Cuvintele îi ieşiseră pur şi simplu din gură. Merita să-i vezi faţa lui Rachel.

– Şi vorbeşti serios? o întrebă Jim, uitîndu-se în ochii ei plîni de îndoială.

– Dumnezeule! Un zîmbet îi apăru pe buze. Cred că da. Încă uimită, îşi trase capul dintre mîinile lui care o mai strîngeau încă. Ai tu maniera asta cu care mă iei pe nepregătite şi mă faci să spun cele mai ciudate lucruri. Numai că nu sînt ciudate, nu?

De data asta el fu cel care zîmbi.

– Nu, iubito. Nu sînt ciudate. Cred că tu eşti o fiinţă aşa de disciplinată încît va trebui să te surprind cu garda jos –

avu flerul să facă o strîmbătură – ca să cunosc femeia nemaipomenit de spontană care eşti tu.

Rachel se perefăcu îmbufnată ca să cîştige timp pentru a înţelege ce spusese el, ce spusese ea însăşi.

–Adică, în restul timpului – cînd nu sînt cu garda jos– sînt plictisitoare?

– În rest eşti o fiinţă iubitoare, fascinantă, inteligentă şi frumoasă... pe care o iubesc la fel de mult, dar care... mă cam intimidează puţin.

– Te intimidez? Eu? Se gîndi repede la cît de adevărată era şi reciproca, la faptul că exercitase o atracţie asupra ei, chiar de la bun început, care o înspăimîntase. Şi acum persista acea vagă spaimă, cuibărită undeva în mintea ei.

Parcă vrînd să-i dea un brînci, Jim continuă:

– Da, tu! Tu ai o viaţă aşa de – se uită în tavan, căutînd cuvîntul potrivit – superioară. Eşti atît de doamnă! O apariţie minunată în alb. Fragilă. Ridică o mînă cînd ea manifestă intenţia să protesteze şi o rugă: Lasă-mă să termin. Apoi continuă: Rafinată. Delicată. Eterică. Vocea lui era tandră şi caldă. Uneori am impresia că o să-mi scapi printre degete. Sau că o să te zdrobesc cînd încerc să te strîng în braţe. Sau că vreun alt individ, mai educat şi mai răsărit, o să se pună în faţa mea şi o să mi te fure.

– Nu se va întîmpla aşa ceva...

– Atunci căsătoreşte-te cu mine, Rachel.

Cuvintele răsunaseră suspendate în aer. Rachel făcu ochii mari, i se tăie răsuflarea.

– Vrei? spuse el.

– Nu... ştiu.

– Cum poţi să nu ştii?

– Pur şi simplu nu ştiu. Totul s-a întîmplat aşa de repede.

– Dar spui că mă iubeşti.

– Te iubesc cu adevărat. În clipa aceea, era singurul lucru de care nu se îndoia deloc. Senzaţia aceea de a dori să absoarbă şi de a fi absorbită, dorinţa de a dărui şi de a primi, dorinţa de a împărtăşi orice şi totul cu Jim era cu siguranţă dragoste. Dar viitorul... pur şi simplu nu şi-l putea imagina.

– Atunci căsătoreşte-te cu mine. Căsătoreşte-te cu mine acum. Azi. Sau peste trei zile. Cînd ne va permite legea.

– Nu... nu pot să fac asta...

– De ce nu?

– Pentru că eu... pentru că se întîmplă atîtea...

– Ca de exemplu?

– De exemplu... cu tata. Şi turneul. Trebuie totuşi să-l termin.

– În două săptămîni. Am putea să ne căsătorim atunci.

– Dar la anul... şi în anul următor? Şi tu ai munca ta. Se agăţa de orice îi venea în minte. Nu tu ai fost acela care ai spus că nu vom putea avea o viaţă împreună? Că îţi petreci vremea mai mult într-o maşină, în timp ce eu mi-o petrec pe drumuri? Cum ar putea supravieţui o astfel de căsnicie?

– La naiba, habar nu am! Dar nu pot să te las să pleci.

Expresia feţei ei se îndulci şi îl privi implorîndu-l.

– Nimeni nu spune că trebuie să mă laşi să plec, Jim. Nici eu n-aş vrea.

– Aşadar, tu nu vrei să ai decît o legătură? Ceva întunecat din privirea lui îi provocă un fior, făcînd-o să nege repede:

– O legătură sună cam urît. Dar am nevoie de... timp.

– Pentru ce?

Rachel ridică din umeri şi privi în jos.

– Ca să fim împreună. Să ne obişnuim cu ideea de dragoste. Poate, în ceea ce mă priveşte, ca să te cunosc şi în alte momente din viaţă, cînd lucrurile nu vor fi chiar atît de încurcate.

Acum înţelese ce voia ea. Fata avea dreptate. Se cunoşteau de mai puţin de o săptămînă şi toate porniseră de la sănătatea precară a lui Tom Busek. Fuseseră nişte clipe grele pentru Rachel, şi aveau să mai fie încă. Ea nu trebuia constrînsă acum. Era mai bine să-şi petreacă timpul iubindu-se şi nu certîndu-se, gîndi el, convins că, treptat, îşi va limpezi şi ea gîndurile.

Un oftat prelung îi umflă pieptul.

– Bine, iubito. Ai cîştigat... pentru moment. Dacă ai nevoie de timp, o să ai timp destul. Dar numai pentru moment. N-o să aştept prea mult. Apoi, oprindu-se, o privi şăgalnic. Un zîmbet îi flutură pe buze. Dacă sînt norocos, o să rămîi însărcinată. Şi atunci vei fi *nevoită* să te căsătoreşti cu mine.

Alt şoc. Rachel simţi un fel de descărcare electrică înlăuntrul ei, apoi se potoli. Nu va rămîne însărcinată. Ea nu era făcută să fie mamă... aşa cum nu fusese nici propria ei mamă.

– Nu va trebui să mă căsătoresc cu tine, îl necăji ea tandru, nu voi rămîne însărcinată.

– Eşti sigură? Zîmbetul lui nu dispăruse cu totul. Îi surîdea ideea ca Rachel să-i dăruiască un copil. Copilul lui.

Sprijinindu-se de pieptul lui, Rachel se ridică şi puse picioarele pe podea. Rămase cu spatele la el, cu mîinile proptite pe marginea patului.

– O să mă duc la doctor mîine.

– Şi dacă s-a întîmplat deja? Ea îl privi fix şi zîmbetul lui dispăru. Se poate întîmpla, ştii doar.

Refuzînd să recunoască faptul că exista această posibilitate, ea repetă :

– O să mă duc la doctor mîine.

Apoi dădu să se ridice.

Jim o apucă de încheietura mîinii.

– Unde te duci?

Bărbia îi căzu în piept. Ridică din umeri.

– Nu ştiu. La baie, cred.

Jim se ridică în capul oaselor, cu spatele sprijinit de tăblia patului, şi o luă în braţe. În ciuda încordării, trupul lui Rachel se lipi supus de al bărbatului.

El avea mai mult, mult mai mult de spus în legătură cu copiii, dar ştia că nu era momentul. Simţea şi el o teamă; nu

va face nimic din ceea ce ar putea pune în pericol comoara pe care o descoperise.

– Rămîi aici, iubito. Îi lipi capul de pieptul lui şi începu să o mîngîie uşor pe spate. Liniştește-te. O să ai tot timpul din lume... Bine?

Doar după cîteva clipe, care lui i se păruseră o veşnicie, el auzi şoapta:

– Bine, după care îşi permise şi el să se relaxeze. Mai mult decît acel „bine", felul în care se cuibărise la pieptul lui îi spunea că totul era în ordine. Continuă uşor să-i mîngîie spatele, apoi o auzi oftînd.

– Te iubesc, şopti el.

– Şi eu, răspunse Rachel, tot în şoaptă, cu respirația liniştită, gîndindu-se doar la deliciul de a sta în brațele lui. Era destul timp să se gîndească la căsătorie şi la... copii. Într-o bună zi...

Jim închise ochii, gîndindu-se că nimic nu era mai liniştitor decît să o țină în brațe pe Rachel. Cîteva minute mai tîrziu, trezindu-se din primele lui clipe de somn, înțelese de-a binelea cît de liniştitor era.

– Rachel?... şopti el, străduindu-se să vorbească, să gîndească, cînd tot ce-şi dorea de fapt era să se cufunde la nesfîrşit într-o uitare plină de fericire.

Şi ea era în aceeaşi stare.

– Îîîî? Sunetul era un murmurat slab pe pieptul lui.

– Să plec? şopti el. Vreau să spun că, dacă mai stau aşa un minut, o să adorm. Preferi să plec?

Buzele ei se mişcară într-un protest slab.

– Nu... nu... rămîi!

– Dar doamna Francis? N-o s-o indigneze faptul că am petrecut noaptea aici?

– Ai mai făcut-o o dată, veni replica somnoroasă.

– Atunci a fost cu totul altceva. El îi simţi zîmbetul pe piept.

– Ştiu.

– Rachel?...

– Nu-ţi face probleme, îl linişti ea somnoroasă. Sînt majoră. Apoi se cuibări şi mai bine la pieptul lui. Sînt atît de obosită. A fost... o zi... grea. Vorbea din ce în ce mai rar. Se uită la părul ei răsfirat pe pernă, apoi auzi răsuflarea uşoară. Adormise.

Lăsîndu-se în jos pînă cînd ajunse cu capul pe pernă, o aşeză mai bine pe Rachel şi trase un cearşaf peste ei. Aveau timp destul să mai discute şi a doua zi.

Şi a doua zi, marţi, se dovedi la fel de obositoare. Luat de treburi, Jim nu reuşi să stea cu Rachel la spital decît spre seară. După ce îl înştiinţă pe Tom, burduşit cu medicamente contra durerii, că sosise şi că dorea să o ducă pe Rachel la masă, apoi acasă pentru a se odihni bine peste noapte, o scoase pe fată în hol şi o strînse în braţe.

– Ce faci, iubito? o întrebă el, după ce o sărutase, continuînd să o ţină strîns lipită de el.

– Sînt obosită. Zîmbea. Dar acum mă simt mai bine... Mergem la cină, apoi ne culcăm şi tragem un somn bun.

O privi şăgalnic.

– Doar dacă te simţi în stare... zise el insinuant.

– Mă simt în stare, spuse ea tandru, mîngîindu-l pe cămaşă. Jim o luă pe după umeri şi porniră la drum.

– Mergem să mîncăm ceva.

O privi o clipă, timp în care ea îi simţi apropierea ca pe un stimulent puternic. Erau aşa de preocupaţi unul de celălalt, încît de-abia observară cuplul de vîrstnici care mergea atît de încet în faţa lor că erau cît pe ce să dea peste el. Jim mai adăugă:

– Cinăm... Ştiu exact unde.

La jumătatea drumului între Durham şi Raleigh era un restaurant. Mîncarea era bună, iar vinul şi conversaţia simplă erau chiar relaxantele de care avea nevoie Rachel. La întrebările ei, Jim îi povesti mai multe despre el.

– Şi zici că ai lucrat pentru FBI? întrebă ea interesată şi foarte impresionată, ştiind că agenţia respectivă era foarte exigentă în alegerea colaboratorilor.

– Doar timp de doi ani.

– Nu ţi-a plăcut acolo?

Jim roti repede paharul său cu vin din care scăpară cîteva picături.

– Era prea sever totul acolo pentru mine. Eu voiam să fiu mai aproape de acţiune, să fiu implicat cu adevărat în

relațiile cu oamenii. Mă simțeam oarecum constrîns lucrînd cu guvernul în felul ăsta. Ridică din umeri: Așa că am plecat de acolo.

– Și ți-ai deschis propriul birou?

– Da.

– Și de ce aici?

– De ce nu? Fusesem la colegiu aici și eram obișnuit cu zona. Părinții mei muriseră, frații și surorile mele erau răspîndiți prin toate colțurile țării. Nu mă lega nimic de New York. În plus, această zonă triunghiulară mi s-a părut promițătoare. Colțurile gurii lui se strînseră, cînd începu să vorbească cu un accent tipic din Brooklyn: Aveau nevoie de un detectiv particular bun.

– Da? Rachel zîmbi gîndindu-se la lipsa lui de modestie plină de umor, găsind-o la fel de atrăgătoare ca întreaga lui persoană.

– Da, răspunse el, ca un ecou, dar era serios. Succesul constă în a fi la locul potrivit, în momentul potrivit. Eu am fost aici la timpul potrivit și eram și liber.

– Și clienții... au venit pur și simplu?

Jim chicoti, amintindu-și de zilele debutului.

– Nu prea. La început a mers greu. Am hoinărit pe străzi, am tot intrat în baruri și în tribunal, m-am făcut foarte văzut. Apoi am reușit să preiau un caz sau două pe care, cu puțin noroc, le-am rezolvat. Erau cazuri grele, mi-am pierdut mult timp. Schiță un zîmbet. Cînd ești la început și lipsit de

experiență, dai peste cazurile cele mai grele, care nu te ajută deloc. Așa cum spune și clientul, ce dracu', oricum o să pierd.

– Dar n-ai pierdut.

– Nu, continuă el, tot atît de surprinzător de modest pe cît fusese de lipsit de modestie cu cîteva clipe mai înainte. Și cînd ai succes, vorba zboară.

– Deci așa obții tu majoritatea clienților – merge vorba de la unii la alții?

– Da, printre avocați. Reușești să-ți faci un nume, în sensul că tu ești acela care a rezolvat cutare sau cutare caz pentru cineva, așa că te mai sună și altcineva. Cei ce sînt de partea legii și cei din lumea interlopă îți răspîndesc numele. Dar majoritatea altor cazuri – ca de exemplu persoane dispărute sau probleme de familie – vin prin anunțuri în „Pagini aurii".

Rachel se rezemă de scaun.

– Glumești.

– Nu. Și nici nu este chiar așa de ciudat dacă stai bine să te gîndești. Vreau să spun că asta înseamnă că un tip care m-a angajat ca să-i urmăresc nevasta necredincioasă nu o să înceapă să se laude cu asta la el la serviciu. Iar în cazul persoanelor dispărute, de obicei te ocupi de familii care n-au avut niciodată nevoie de un avocat și cu atît mai puțin de un detectiv.

– Interesant... O să mă lași o dată să te văd cum lucrezi?

El ridică din umeri, în semn de incertitudine.

– Nu știu. Probabil că o să te plictisești.

– Ei, hai. Şi tu m-ai ascultat pe mine cum cînt, aş fi putut să spun şi eu acelaşi lucru. Te-ai plictisit?

– Sigur că nu. Asta pentru că tu erai cea care cînta. A fost frumos.

– Deci?...

Dar Jim nu era gata să cedeze. Şi nu din cauză că realmente s-ar fi temut că ea avea să se plictisească. Mai degrabă se gîndea la desele discuţii nu prea academice, la fotografiile indecente, la locurile mizere. Şi nu i-ar fi plăcut s-o expună la aşa ceva.

– O să mai vedem, spuse el, vrînd să încheie subiectul. Că veni vorba despre cîntatul tău, spune-mi ce trebuie să faci în Des Moines...

După cum îi promisese Jim, cina fu urmată de un somn bun. Spre deliciul lui Rachel, el îşi adusese trusa de bărbierit şi haine de schimb în maşină... pentru cazul în care ar fi avut nevoie. Şi, cuibăriţi unul în celălalt, au dormit cu adevărat, trezindu-se tot unul lîngă celălalt, încet şi plăcut, într-o minunată dimineaţă.

Ziua de miercuri a fost, în felul ei, şi mai grea decît cea de marţi, deoarece Rachel a vrut să-şi petreacă tot timpul cu Tom şi să vorbească cu Ray Balkan înainte de a prinde zborul de după-amiază spre Des Moines. Jim o lăsă de dimineaţă la spital, apoi se întoarse la ora unu ca să o conducă la aeroport. După un sărut prelung, o urcă în avion.

– Ne vedem duminică, şopti el, strîngînd-o în braţe şi uitîndu-se cu drag la faţa care de-abia îi ajungea la umăr. Ochii ei rotunzi erau plini de dragoste, buzele dulci şi nerăbdătoare. Le sărută iar, şi încă o dată... pentru a treia oară.

– Ne vedem duminică, repetă ea, cu o privire plină de regrete. Nu îşi imaginase niciodată că despărţirea poate fi atît de grea. Se simţea de parcă s-ar rupe în două în clipa în care pleca de lîngă Jim. Ar fi avut multe să-i spună şi, totuşi, se abţinuse. Ar fi fost o nouă ocazie ca el să abordeze iar tema căsătoriei. Şi nu era pregătită să se gîndească la asta, cu atît mai puţin să o mai şi discute.

Reuşi să zîmbească. Apoi, ca să nu fie pusă în situaţia de a mai spune ceva, se întoarse brusc şi, privind drept înainte, întinse biletul stewardesei.

Patru zile lungi. Trei concerte plăcute, chiar dacă solicitante. Avuseseră parte şi de cîteva ore libere în care ea şi-ar fi dorit să fie acasă, acasă cu Jim.

– Rachel?

Vocea caldă din faţa ei, de peste masă, o trezi din reverie.

– Da? Ai spus ceva, Pete? Erau doar ei doi, zăbovind cîteva minute după cină. Ceilalţi plecaseră deja să se îmbrace pentru concertul de seară.

– S-a întîmplat ceva?

Ea îi zîmbi afectuos în semn de mulțumire pentru grija lui.

– Nu. Totul e în ordine... De ce întrebi?

– Pari copleșită de gînduri. Așa ești de cînd ai venit.

Rachel făcu un semn vag cu mîna, mimînd indiferența.

– A, știi și tu... sînt îngrijorată pentru tata.

Nu prea avea curajul să-i spună lui Pete despre Jim și se simți foarte lașă.

– Se simte bine, nu-i așa?

– Se simte bine. Se referea și la pacient, și la Jim. Doar că... știi tu... simt că sînt așa de departe... Uimită, schimbă privirea. „Așa de departe... ar fi atît de bine dacă ți-aș vedea fața la ușa mea, nu mi-e bine cînd tu ești așa de departe..."

– Pleci mîine înapoi, nu?

Ea dădu din cap, înghițind cu greu.

– O să fiu din nou cu voi marți. Vocea îi slăbi în intensitate și continuă aproape șoptit: Nici nu-mi vine să cred că s-a terminat sezonul ăsta. Apoi, rîse ca pentru sine: Mă retrag. Sînt terminată. Parcă am fi fost în turneu ani de zile, nu luni.

– Și... în vara asta... ce planuri ai? o întrebă el cu mare atenție.

Rachel îi întîlni privirea. Discutaseră de multe ori despre planurile lor de peste vară. Se întreba dacă nu cumva i se puteau citi gîndurile, apoi înțelese că, în ciuda nereușitei lor încercări, Pete Mahoney o cunoștea mai bine decît ceilalți. Într-un fel, el era cel mai bun prieten al ei.

– Nu ştiu. O să stau pe lîngă casă pînă se face bine tata. Pe urmă... nu ştiu.

– O să te vezi cu... el? Nu exista nici o îndoială la cine se referea Pete. Ea dădu din cap. Îţi place de el. Ea încuviinţă dînd din nou din cap, de data asta mai uşor. Se simţi oarecum uşurată cînd văzu zîmbetul de pe faţa lui Pete. Mă bucur. Îl meriţi, Rachel.

– De unde ştii tu cum e el? îl tachină ea. Nu l-ai văzut decît vreo treizeci de secunde.

Ridicarea din umeri a lui Pete era foarte diferită de gestul similar al lui Jim, dar tot atît de plină de înţelesuri.

– Poate că aşa simt eu. Poate că o să crezi că sînt nebun, dar voi doi arătaţi bine împreună.

– Da, asta da o bază solidă pentru o relaţie, glumi ea.

El ridică din nou din umeri, de data asta ceva mai timid.

– Mai vorbim noi, spuse el cu un aer atotştiutor, apoi arătă cu capul spre uşă. Haide. Ar trebui să ne pregătim. Cînd Rachel ajunse lîngă el, în holul hotelului, el vorbi iar: Ai venit mereu direct la hotel după concerte. Atunci te sună el ?

Ea clătină din cap, cu ochii în pămînt.

– Nu. Are de lucru.

– De lucru? La ora unsprezece seara?

– Este detectiv particular, spuse ea, privindu-l şi pregătindu-se să îl apere pe Jim de cinismul din vocea lui Pete. În marea majoritate, munca lui de supraveghere se desfăşoară noaptea.

– Nu prea e o viață pentru tine.

– Eu am viața mea.

La invitația lui Pete, ea intră în lift.

– Dar dacă se întîmplă ceva cu Guthrie, tu ce ai să faci?

– Nu se va întîmpla nimic cu Guthrie, îl imită ea, sperînd să se convingă pe sine însăși. Noi doi avem mintea limpede. Știm că este imposibil pentru noi să ne trăim viața împreună din cauza carierelor noastre. Jim spusese că puteau să găsească ei o cale. Nu știa în ce fel, dar vor găsi ei calea.

– Sper să nu suferi din cauza asta.

– O să fie bine, spuse ea, dar își tot punea întrebări după ce intră în camera ei ca să se îmbrace pentru concertul de seară. Gîndindu-se la Jim, se duse la fereastră.

Apelurile lui Jim sosiseră în fiecare dimineață, trezind-o în modul cel mai plăcut. Chiar și acum roși amintindu-și de convorbirea din dimineața aceea.

– Cu ce ești îmbrăcată? o întrebase el tandru.

– Ce întrebare mai e și asta? Sînt încă în pat!

– Tocmai de asta vreau să știu. Spune-mi. Este albastră? Verde? Cu guler strîns? Cu mîneci lungi?

– Este galbenă, foarte transparentă și foarte scurtă. Numai prima afirmație era adevărată.

– Ești rea, Rachel, spusese el disperat în spatele afirmației. Îți trece prin cap măcar o clipă cît de nefericit mă

faci să mă simt? Amîndoi ştiau că acea nefericire era foarte personală şi foarte fizică.

Ea ridicase din umeri.

– Tu ai vrut-o... Mai ai şi alte întrebări de genul ăsta?

– Ţi-e dor de mine?

Aerul întîrzie în plămînii lui Rachel.

– Da, şoptise ea. Dar ţie?

– Tu ce crezi?

– Tu cu ce eşti îmbrăcat?

– Cu nimic.

– Aşa dormi tu mereu?

– Cu tine n-am dormit mereu aşa?

– Nu s-a întîmplat decît de două ori... şi asta pentru că...

– Pentru că ce?

Ea simţise zîmbetul din glasul lui şi roşise. Dar îi răspunsese cu aceeaşi monedă.

– Pentru că am făcut dragoste, o dragoste tandră şi pasionată, gîngurise ea, încîntată să-l audă cum înghiţea în sec, la celălt capăt al firului.

– Dumnezeule, Rachel! Ce îmi faci tu mie?

– Tu ai provocat totul, ciripise ea în continuare, cu faţa luminată de un zîmbet. Dimineţile erau momente deosebite, cînd erau odihniţi şi senini şi priveau lumea cu ochi plini de dragoste. Era într-adevăr momentul perfect cînd trebuia să o sune Jim.

Cu un suspin, Rachel se întoarse de la fereastră şi termină de îmbrăcat. Era sîmbătă seară. Încă o zi. Douăsprezece ore. Şi avea să se întîlnească din nou cu el.

Zborul de duminică dimineaţă păruse să nu se mai sfîrşească. De data asta, ea era printre primii care ieşiseră din avion şi, cu capul sus, îl căută din ochi chiar din clipa în care intră în terminal.

Nu trebui să privească prea departe. Jim era acolo, sprijinit de un zid, în apropierea porţii. Rachel se opri o clipă, cu răsuflarea tăiată la vederea lui. Cu jeanşii lui binecunoscuţi şi o cămaşă cu mîneci scurte cu epoleţi. Jim era numai picioare, era suplu şi zvelt. Bărbat în toată puterea cuvîntului.

Uşorul zîmbet care se întinse pe faţa lui bronzată o impulsionă să-şi pună picioarele în mişcare. Pas cu pas, apoi mai repede cînd el se încordă, apoi în pas săltat cînd şi el începu să vină spre ea... şi deodată fu în braţele lui, parcă suptă de un vîrtej, strivită atît de tare, încît de-abia mai putea respira. Dar îi plăcea fiecare clipă din acea îmbrăţişare.

– Ah, Rachel, mormăi el răguşit. Ce bine că te-ai întors!

Lăsînd-o în sfîrşit jos, o privi atent din cap pînă în picioare. Ea se îmbrăcase cu nişte pantaloni foarte şic de in de culoarea prunei, o bluză cadrilată, cu mîneci scurte, şi o vestă tricotată asortată.

– Arăţi nemaipomenit, murmură el. Ca întotdeauna.

– Ca şi tine, şopti ea şi ridică buzele ca să le întîlnească pe ale lui.

*

Întîlnirea aceasta perfectă era numai începutul.

– Auzi, spuse Jim de cum ajunseră în intimitatea maşinii lui, cred că am dat de un fir.

– În cazul nostru? Ochii ei străluciră.

– S-ar putea. Un indiciu. Acelaşi nume scris pe nişte bilețele aruncate în coşul de gunoi al lui Renko... Landower. Îţi spune ceva?

– Landower. Rachel îşi scormoni memoria, dar numele îi era străin. Încruntată, clătină din cap. Dar de unde poţi şti dacă înseamnă ceva?

– Nu ştiu. Dar am verificat fiecare nume care are legătură cu omul, şi nu se potriveşte.

– Dar tata? A recunoscut numele?

Pentru prima dată, Jim ezită.

– Încă nu i-am spus. Nu s-a restabilit complet şi nu vreau să risc să-l tulbur. O să mai caut... Deocamdată, este ceva.

Rachel făcu o grimasă.

– Asta este!

Dar noutăţile fură repede uitate, încîntată că îl vede pe Jim. Urmau trei zile sublime pentru Rachel. Cînd Jim lucra, ea îşi vizita tatăl. Cînd Jim era liber, petreceau timpul împreună, doar ei doi, pe la Pine Manor, făcînd cumpărături la un magazin de lîngă Chapel Hill sau stînd cuminţi unul în braţele celuilalt pe veranda din spate a casei lui Jim, o cabană

foarte modernă cu vedere spre un lac înconjurat de pădure, chiar lîngă Raleigh.

Vorbeau despre tot felul de nimicuri, despre lucruri frumoase, depănau amintiri din copilărie, povesteau despre evenimente mai recente. Cînd se terminau cuvintele, se aşezau în pat cuminţi. Şi cînd şi cumineţenia se termina, făceau dragoste. Sau era invers? Rachel îşi puse întrebarea cînd se trezi în patul lui, miercuri dis-de-dimineaţă.

Jim mai dormea încă, cu un braţ peste mijlocul ei şi cu un picior lung şi zvelt peste coapsa ei. Întorcînd capul pe pernă, îl privi şi înţelese că nu-l iubise niciodată mai mult.

Observă zvîcnirea muşchiului, cînd îi mîngîie uşor maxilarul. Văzu cum strîmbă din nas, cînd, cu acelaşi deget, îi mîngîie pielea mai delicată de pe obraz. Văzu cum genele clipesc o dată cînd intră în acţiune şi degetul ei cel mare, cu care le atinse marginea lungă şi închisă la culoare. Jim deschise ochii şi întîlni chipul ei zîmbitor.

– Bună dimineaţa, şopti ea.

El închise iar ochii, apoi deschise doar unul ca să o privească somnoros şi îşi întoarse capul ca să se uite la ceasul de pe noptieră.

– Păi bine, frumoaso, mormăi el făcînd pe supăratul, dar ce s-a întîmplat? Nici nu-i şapte ceasul. Ar trebui să ai un motiv serios.

– Uite-l.

Ea zîmbi mefistofelic, răsucindu-se pînă cînd ajunse cu braţul pe după mijloc şi cu piciorul peste coapsa lui.

Împreunîndu-şi degetele deasupra capului său, îi căută gura şi îl sărută nesăţios.

– Virgină pînă nu de mult? o tachină el şi o sărută, apoi o depărtă puţin ca să se uite mai bine la bujorii din obrajii ei.

– Asta arată ce minuni poate face un bun profesor, răspunse ea inteligent şi clipi.

Privirea lui deveni tulbure.

– Nu prea arată.

– Regreţi cumva?

– Am eu aerul că aş avea regrete?

– Nu prea.

– Dar cum par?

– Simt multă tandreţe. Destul de greu. Să-ţi dau primul ajutor?

– S-ar putea, fu el de acord, cu vocea mai tensionată. Vrei?

...Trecu parcă o eternitate de răsuflări întretăiate şi suspine înainte ca ei să poată spune ceva. Cînd cu trupul sleit Jim se prăbuşi în cele din urmă alături de ea, îi dădu la o parte şuviţele de păr blond de pe obrajii umezi.

– Trebuie să te căsătoreşti cu mine, Rachel, şopti el brusc, surprinzînd-o cu această cerere în căsătorie ca şi prima dată. Mi-e atît de teamă să nu te pierd...

– Nu mă pierzi, răspunse ea blînd. N-ai putea să mă pierzi. Nu plec nicăieri.

– Dar acum te-ai descoperit pe tine însăți. Ai devenit o adevărată femeie. Pasionată. Ştiutoare. Te vei întîlni cu bărbați ale căror priviri pline de apreciere la adresa ta îți vor părea poate mai semnificative.

– Am mai întîlnit bărbați şi înainte. Nu m-a interesat nici unul.

– Dar atunci nu ai ştiut ce pierzi.

– Vrei să spui că tu crezi că ai dat drumul în lume unei pisici dornice de sex?

– S-ar putea.

– Nu e adevărat.

– De unde ştii tu aşa de bine?

– Pentru că te iubesc. Pe tine. Pentru că am întîlnit mulți bărbați de-a lungul anilor şi nici unul nu a avut puterea să mă pună pe jar... pînă ai apărut tu. Nu înțelegi, Jim? spuse ea rugător, referindu-se la cererea lui în căsătorie. Nu ai nevoie de o bucată de hîrtie ca să mă legi de tine. Eu sînt cu tine. Sînt a ta. Pentru totdeauna.

– Dar dacă tu mă iubeşti şi spui că nu mă vei părăsi niciodată, de ce nu vrei să te căsătoreşti cu mine?

Pentru prima dată, Rachel se neliniști.

– De ce să ne căsătorim? De ce este nevoie de aşa ceva?

El o privi drept în ochi fără să clipească.

– Vreau ca oamenii să ştie. Vreau ca tu să ştii. Vreau să ştie orice afurisit de bărbat care vine lîngă tine cu un pahar de şampanie în mînă şi cu un zîmbet pofticios pe buze...

– Asta e gelozie. Şi nu e nevoie de aşa ceva.

– Ştiu. Dar nu pot să mă stăpînesc... aşa cum nu pot să nu vreau să ştiu că tu eşti în grija mea din punct de vedere legal, că sînt răspunzător pentru tine.

– Dar nu sînt neajutorată... sau dependentă! replică ea, încordarea crescîndu-i o dată cu deznădejdea. Vorbeşti de parcă aş fi o fetiţă părăsită care are nevoie de un cavaler în armură.

– Dar tu nu ai nevoie de mine, nu? întrebă el, şi ceva în vocea lui sugera înfrîngerea. Tu ai succes, eşti independentă. Se opri o clipă, apoi continuă îngîndurat: Poate de asta am nevoie de căsătorie, Rachel. Poate că mă simt atît de nesigur încît am nevoie de bucata aceea de hîrtie, pentru propria mea linişte.

Rachel îl privi drăgăstos cînd răspunse cu voce limpede:

– Ah, Jim, te înşeli amarnic.Îi atinse micile adîncituri de lîngă gură pe care nu le mai văzuse pînă atunci. Dar nici nu-l văzuse niciodată simţindu-se înfrînt, şi asta era dureros. Te doresc cum n-am mai dorit pe nimeni vreodată. Succesul şi independenţa sînt relative. Îţi trece oare prin cap cît de mult mi s-a schîmbat viaţa de cînd te-am întîlnit pe tine?

– Da. Tatăl tău a suferit o operaţie de triplu by-pass, iar tu ţi-ai pierdut virginitatea. Cu buzele strînse adăugă: Două răni. Oportune.

– Eşti îngrozitor, spuse ea, suferind pentru durerea lui. Apoi furia se amestecă cu durerea, iar emoţiile o puseră

în mişcare: Şi dacă nu înţelegi ce-am vrut să spun cînd am afirmat că viaţa mea s-a schimbat, poate de aceea nu vreau să mă căsătoresc cu tine. Încercă să se dea jos din pat, dar degetele lui lungi o apucară de mijloc şi o traseră înapoi. Jim era din nou deasupra ei.

– Nu fugi de mine, Rachel. Vorbeşte cu mine! Spune-mi că viaţa ta a devenit mai plină, mai bogată. Că nopţile petrecute de una singură sînt mai înspăimîntătoare, dar nu mai sînt nici pe departe atît de însingurate ca pînă acum, pentru că ştii că a doua, sau a treia zi, noi doi vom fi iar împreună. Spune-mi că este pentru prima dată în viaţă cînd întrevezi viitorul, că îndrăzneşti să te gîndeşti la el şi că acel viitor e ceva plăcut şi minunat. În felul ăsta mi s-a schimbat mie viaţa, Rachel. Spune-mi că aşa ţi s-a întîmplat şi ţie.

Lacrimile curgeau şuvoi pe obrajii feteî, stîrnite de durerea pentru iubirea din inima ei.

– Da, Jim. La naiba, aşa este! recunoscu ea în silă, cu o voce ridicată, spartă şi înspăimîntată. Şi nu ştiu ce să fac, mai strigă ea, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji. Pentru că mă sperie. Intensitatea schimbării mă sperie. Gîndul că te-aş putea pierde mă sperie. Dar... căsătoria mă sperie cel mai mult! Dădu din cap, hohotind înăbuşit. Nu... ştiu... ce să fac!

Din sensul exprimat de cuvintele ei, dar şi din expresia de profundă nefericire de pe chipul ei, Jim înţelese că se ascundea ceva mai grav în spatele rezistenţei la ideea de

căsătorie, în afara noutății și a rapidității cu care se succedau evenimentele pe care le invoca ea. Era ceva mai puternic, ceva ce el nu putea înțelege încă. Și bănuia că nici ea nu înțelegea prea clar.

– Șșșș, șopti el, lăsînd la o parte propria anxietate ca s-o liniștească. Pentru că asta voia. Să o liniștească. Să fie alături de ea. Să o iubească. Stai cuminte! Luînd-o pe după umeri, se ridicară amîndoi în șezut, apoi Jim o întoarse ușor spre el și o ținu în brațe, pînă cînd ea încetă să mai plîngă. Liniștește-te, iubito. Se va rezolva totul.

– Tu... spui așa, hohoti ea, dar n-ai spus... cum o să rezolvăm totul. Nu vreau... să pierd totul. Începu iar să plîngă. Și... trebuie... să plec în după-amiaza asta... și n-am nici un chef!

Suna aproape ca o promisiune. Simțind acest lucru, Jim o strînse și mai tare în brațe.

– Nu voi pierde nimic. Nu vom pierde nimic. Nu se poate așa ceva. Fir-ar să fie, e prea bine.

Cuvintele lui au însoțit-o pe tot parcursul zborului pînă la Omaha. Îi dădeau speranța înlăturării puzderiei de enigme care se părea că îi umpluse mintea. Se putea gîndi la ea însăși ca prietenă și iubită a lui Jim pentru toată viața. Dar soție? Și mama copiilor lui? Fiindcă era sigură că își dorea copii. Era un bărbat care putea dărui mult prea multă dragoste, ca să-i poată fi refuzată. Și își amintea foarte bine satisfacția sinceră

din privirea lui, atunci cînd, după ce făcuseră dragoste prima dată, îi sugerase că ar putea rămîne însărcinată. A, nu, nu i-ar fi păsat. Dar putea ea oare să facă față acestei situații?

Și acum, mai mult decît ar fi vrut, se gîndi la mama ei și se întrebă dacă știuse vreodată adevărul. Așa cum Jim ezitase să-i spună lui Tom despre un anume Landower, și ea ezitase să-i vorbească despre mama ei. Și, totuși, această incertitudine o chinuia, întunecîndu-i speranțele de a-și vedea viitorul alături de Jim și, drept urmare, întristînd-o peste măsură.

Din nou, Pete fu singurul care observă strădaniile ei de a brava la ultimele concerte din Omaha, joi și vineri, apoi în Oklahoma City, sîmbătă și duminică. Se organizase o cină festivă pentru sărbătorirea sfîrșitului de turneu. La sfîrșitul cinei, Pete se apropie de ea.

– Pleci mîine dimineață?

– De fapt mă gîndeam să plec chiar astă seară. Este un avion la ora opt, pe care încerc să-l prind.

– Probabil că de-abia aștepți să ajungi acasă. Afirmația lui blîndă conținea multă înțelegere.

Ea dădu din cap, simțind tot felul de împunsături în măruntaie, din diverse motive.

– Mîine dimineață se întoarce tata acasă de la spital. Va fi grozav să stau acasă cu el.

– Și Jim?

Ea ezită o clipă.

– Şi cu el.

Punîndu-i un braţ prietenesc pe după umeri, el o conduse de la restaurant şi făcură o mică plimbare pînă la hotel.

– O să te căsătoreşti cu el?

– Să mă căsătoresc cu el? Cine ţi-a băgat asta în cap? Ridicase vocea, iar cuvintele erau mult prea răstite ca să fie nepăsătoare.

– Tu. Expresia ta cînd crezi că nu se uită nimeni la tine. O privi o clipă, continuînd să meargă. Îl iubeşti, nu?

O fracţiune de secundă, intenţiona să nege. Dar să-l mintă pe Pete după toate cîte trăiseră împreună?

– Da, şopti ea, îl iubesc cu adevărat.

– El te iubeşte?

– Da.

– Ţi-a cerut să te căsătoreşti cu el?

– A, da, spuse ea nonşalantă. Mi-a cerut.

– Şi tu ce ai răspuns ?

– Nu. Nu vreau să mă căsătoresc.

După ce dădură un colţ, el insistă:

– Şi asta pentru că te frămîntă gîndul că o să-l aştepţi singură acasă nopţile?

– Nu. Am putea rezolva şi asta. În sufletul ei, ştia că puteau rezolva. Fiind sigură de dragostea lui, putea aştepta ore în şir dacă era nevoie, cu gîndul la minunatele ore pe care le-ar petrece apoi împreună.

– Atunci de ce l-ai refuzat? Pete încerca s-o facă să-şi limpezească gîndurile. Vreau să spun că mi-ar plăcea să te văd împreună cu un tip care să fie lîngă tine tot timpul. Dar, dacă nu te deranjează cînd munceşte, ce anume te deranjează?

Ea se uită în jos, numărînd pietrele din pavaj.

– Nu ştiu, şopti în cele din urmă. Poate că munca mea o să fie mai greu de suportat. Dat fiind că sînt pe drumuri atîtea luni pe an, s-ar putea ca relaţia noastră să sufere.

Mai merseră tăcuţi o vreme, după care Pete vorbi cu o voce ezitantă:

– Ai putea oricînd să-ţi găseşti un loc într-o orchestră sau într-un grup care cîntă muzică de cameră şi să fii mai aproape de casă.

– Şi să plec din trupa Montage?

– Dacă vrei să fii cu Jim?

Ea dădu din cap.

– Nu ştiu, Pete. Trupa Montage a fost grozavă pentru mine. Nu ştiu dacă sînt pregătită să plec.

– Din punct de vedere muzical eşti pregătită, Rachel. Eşti o flautistă care se poate descurca de una singură, oriunde. Şi fii atentă, insistă el din nou, nu că mi-ar plăcea în mod special să te văd că pleci. Dar... îmi este greu să te văd atît de nefericită.

– Nu sînt nefericită.

– Atunci, mai bine spus, poate te simţi singură. Te gîndeşti mai mult la el decît la noi. Şi chiar aşa ar trebui să

fie dacă îl iubeşti. Pete respiră adînc şi oftă. Ei, ai toată vara acum în faţă ca să te hotărăşti. Mai gîndeşte-te. Uită-te în jurul tău şi la posibilităţile pe care le ai acasă.

– Peter Mahoney, îl privi ea insistent, dacă nu aş şti eu mai bine, aş putea spune că eşti obosit de atîta duelat la banjos cu mine.

– A, nu, Rachel. Niciodată nu sînt obosit. Eşti cel mai bun exemplar de la Montage. O să fim în mare belea dacă o să pleci. Dar eu nu sînt Ron, şi grija mea pentru tine este şi personală, nu numai profesională. Se opri şi o întoarse cu faţa spre el. Vreau să fii fericită. Vreau să-ţi îndeplineşti toate visele. Unul dintre ele a fost Montage. Şi l-ai văzut deja împlinit. Zîmbi, amintindu-şi cu tandreţe: Mai ţii minte cît de speriată erai, cît de straniu ţi se părea totul cînd ai venit prima oară? Dar ai dorit atît de mult să faci faţă încît ai reuşit. Ei, poate că la fel se întîmplă şi cu Guthrie acum. Tot ce trebuie să faci este să hotărăşti ce vrei... şi cît de mult vrei.

Rachel îl privi tristă, apoi îl cuprinse pe după umeri.

– Te iubesc, Pete, reuşi ea să spună înainte de a se îneca cu vorbele, apoi rămase în braţele lui.

– Atunci fă-mi un serviciu.

Retrăgîndu-se, îl privi printre genele umede.

– Care anume?

– Mută-ţi fundul de aici în avionul ăla şi du-te la el. Poate îţi bagă el minţile în cap.

*

Asta o îngrijora. Şi o incita. Pe cînd taxiul se apropia de Pine Manor, seara tîrziu, lăsă primul personaj undeva în mintea ei şi îl invită pe al doilea să o umple de zîmbete şi de fiori de nerăbdare. Ştia că era posibil ca el să lucreze în seara aceea, aşa că plănuise să-i facă o surpriză pentru a doua zi dimineaţă. Plăti taxiul şi intră în hol cu valizele. Apoi, foarte încet, ca să nu o trezească pe doamna Francis, îşi luă bagajul de mînă şi urcă scările.

Era întuneric beznă. Ajunse pe coridor şi văzu uşa întredeschisă de la camera ei. Se strecură înăuntru şi traversă încăperea ca să aprindă lumina.

– Nu... face... asta... veni un mormăit slab de undeva, dintr-un colţ al camerei.

Rachel îngheţă.

8

Declicul inconfundabil al percutorului unei arme de foc se auzi în locul țăcănitului comutatorului. Un fior străbătu corpul lui Rachel și ea inspiră adînc, pregătindu-se să vorbească, dar răsuflarea i se tăie cînd auzi mormăitul poruncitor din colțul încăperii.

– Foarte, foarte încet, șopti poruncitor vocea, lasă-ți bagajul pe podea. Nu... face... vreun zgomot...

Foarte, foarte încet se conformă și ea, trăgînd cureaua sacului de voiaj de pe umăr și lăsîndu-l jos, cu grijă. Nu făcu nici un zgomot...

– Și poșeta.

Aceasta alunecă de pe celălalt umăr și ajunse lîngă sac. Rachel își simțea genunchii moi și s-ar fi sprijinit de orice dacă i s-ar fi oferit ceva. Dar nu exista nimic.

– Acum, rosti vocea, foarte slab, dar hotărît, scoate-ți cordonul.

Rachel se cutremură, înțelegînd imediat ce va urma. Ezită o clipă și privi din nou spre punctul întunecat în care era lampa. Dîndu-și seama că soarta ei nu s-ar schimba cu nimic dacă lumina era aprinsă sau stinsă, hotărî să nu opună nici cea mai mică rezistență. Aplecînd capul, desfăcu catarama și cordonul căzu fără zgomot pe podea.

– Acum fusta. Încet și ușor.

Degetele păreau că n-o mai ascultă, umblînd tremurătoare în căutarea fermoarului.

Bărbatul repetă ordinul, de data asta pe un ton mai gros și cu o nuanță de ușoară nerăbdare:

– Fusta.

– Încerc...

– Atunci fă-o... Bărbatul coborî din nou vocea: Și fără vorbe. Eu vorbesc. Fiind cu spatele la el, acesta nu-i putea vedea surîsul dispreţuitor și răzvrătit, în timp ce degetele ei continuau să bîjbîie. Haide, trebui el să o grăbească înainte ca fusta să cadă în cele din urmă cu un fîșîit. Acum pantofii. Scoate-ți-i încet... așa.

Rachel își ținea respirația, iar inima îi bătea nebunește. Știa ce va urma. Stînd acolo numai în bluză și combinezon, se simțea încă acoperită. Dar după aceea...

El nu avea pic de milă.

– Descheie bluza... Și nu mai trage de timp. Vocea era mai groasă și avu un efect corespunzător asupra lui Rachel. În aer plutea un fel de senzualitate. Luptîndu-se cu

tulburarea pe care i-o provoca, reuşi să-şi desfacă nasturii. Curînd, bluza fu descheiată. Rachel stătea dreaptă şi aştepta. Scoate-o! strigă el.

Seara era liniştită, cu excepţia ordinelor lui rostite în şoaptă, a respiraţiei ei uşoare şi a zgomotului abia auzit al fiecărui obiect de îmbrăcăminte care cădea pe podea. Un umăr rămase descoperit privirii lui, apoi celălalt. Deşi era cald, Rachel se înfioră cînd lăsă şi bluza să cadă pe podea.

– Acum combinezonul, se auzi mormăitul slab din întuneric. Peste cap.

Avu nevoie de cîteva clipe ca să înţeleagă ce provocator era să-şi scoată combinezonul ridicîndu-şi braţele, în loc să-şi dea jos bretelele şi să treacă mătasea peste şolduri. El dorea această plăcere. Nu putea decît să se conformeze ordinelor lui, în timp ce în minte îi treceau tot felul de gînduri de răzbunare.

Strîngînd ţesătura subţire în sus, peste şolduri, o ridică mai sus de mijloc. Cînd mătasea fu trecută peste sîni şi peste umeri, apoi cînd fu dată peste cap, ea avea braţele întinse în sus. Îngăduindu-i doar o scurtă privire spre înfăţişarea ei seducătoare, lăsă combinezonul să cadă pe podea.

Rachel avu impresia că aude respiraţia celuilalt, după care vocea lui se auzi clar:

– Ciorapii. Scoate-i!

Îmboldită de o izbucnire de plăcere perversă, ea zăbovi mult cînd îşi trecu degetele sub elastic şi cînd îşi trase dresul

subțire peste șolduri, peste coapse, apoi de pe fiecare picior, pe rînd. Cînd într-un tîrziu termină, se întrebă dacă nu cumva mersese prea departe.

– Tu ai vrut-o, se auzi mormăitul sălbatic, apoi interveni o lungă pauză, în care ea nu făcu altceva decît să se roage să-și poată controla tremurul trupului. Păstra încă amintirea momentului în care fusese goală în fața unui bărbat, păstra amintirea trupului său, atît de frumos, de zvelt și de atletic. Apoi simți că se înăbușă. Acum, stînd acolo, doar cu sutienul și cu slipul pe ea, se simțea descoperită, expusă și neajutorată.

Lui nu-i mai rămîneau acum decît două variante.

– Scoate sutienul.

Cînd ea ezită, vocea tulburătoare reveni imperativ:

– Scoate-l... Acum.

Rachel cochetase cu ideea ca și el să aibă partea lui de chin, dar duritatea din vocea lui îi sugeră să nu-l excite și mai mult. Degetele tremurînde se adunară la spate, la singura copcă pe care o desfăcu.

– Dă-l jos.

Sutienul avu aceeași soartă ca și celelalte obiecte de îmbrăcăminte, după care interveni o lungă pauză. Rachel scrîșni din dinți. Răzbunare. O să plătească el pentru asta!

Vocea era mai moale, mai puțin imperioasă de data asta, și oarecum încordată:

– Scoate-ți slipul. Încet.

Încet? O să-l învețe minte, își jură ea, mușcîndu-și

buzele. Se mişcă alene, îşi trase elasticul bucăţelei de mătase şi, fără nici o grabă, unduindu-şi şoldurile dintr-o parte în alta, lăsă să-i cadă slipul. Acum nu mai avea nimic pe ea şi trupul îi strălucea în lumina palidă a lunii. Rachel îşi îndreptă spatele şi înălţă capul. Toate simţurile ei erau vii şi pulsau intens, ca răspuns la privirea pe care o simţea înfiptă în carnea ei.

Auzi un uşor foşnet şi îşi dădu seama că el se ridica, înţelegînd doar în momentul acela că el admirase spectacolul şezînd pe scaunul ei preferat de rafie. Ah, o să vadă el! Într-o bună zi...

Vocea lui se auzi mai de aproape – şoapte sugrumate ieşite din fundul gîtlejului.

– Părul. Lasă-l în jos. Scoate toate acele.

– Te rog... încercă ea să protesteze.

– Desfă-ţi... părul...

Ea lăsă bărbia în piept şi cu degete tremurînde scoase acele care fuseseră fixate cu multă grijă în după-amiaza aceea. Unul cîte unul, căzură peste hainele de pe podea. Şi pletele ei blonde se desfăcură în neorînduială peste umeri. Dădu o dată din cap, ca să-şi elibereze părul, apoi se străduí să rămînă nemişcată, aşteptînd următorul ordin.

– Foarte încet – veni vocea din spatele ei – întoarce-te.

Rachel înghiţi cu greu, inspiră adînc, apoi se întoarse. Uitîndu-se în sus, îi întîlni ochii care o cercetau din cap pînă în picioare. Nici măcar întunericul nu putea ascunde

strălucirea privirii care îi străpungea trupul în fiecare punct sensibil.

– Așa te visez eu pe tine, spuse el cu o voce înăbușită. Goală în lumina lunii.

Răsuflarea ei se acceleră, dîndu-le mai multă viață sînilor la care el se uita acum, pofticios. Cînd ochii lui se uitară din nou în ai ei, Rachel nu se mai putu stăpîni.

– Dumnezeule, Jim, scoase ea o șoaptă chinuită, dacă nu mă atingi în următoarea secundă, cred că o să mor!

O lumină albă trecu pe fața lui.

– Nu cred că ești singura în situația asta, gemu el, deschizînd brațele și prinzînd-o: Rachel, Rachel. Parcă a trecut o veșnicie.

Probabil că ar fi fost mulțumită să mai stea liniștită în brațele lui încă o altă veșnicie, dacă el nu și-ar fi imaginat o asemenea scenă erotică. Dar acum era prea excitată ca să se mulțumească doar cu o simplă strîngere în brațe.

– Și tu tot îmbrăcat ești! spuse ea nerăbdătoare, depărtîndu-se doar atît cît să-i poată descheia nasturii de la cămașă. Este uimitor cît de eficiente pot fi cîteodată degetele, gîndi ea cu un zîmbet secret. Trăgîndu-i cămașa, adăugă: Mi-ai stricat toată surpriza. Voiam să te trezesc eu mîine dimineață pe neașteptate. De unde ai știut că sosesc în seara asta?

– N-am știut, spuse el, cu vocea extrem de încordată la atingerea mîinilor ei. Dacă aș fi știut, aș fi venit la aeroport.

S-a întîmplat că am lucrat în birou. Şi cînd am terminat acolo, am stins lumina şi am venit să stau puţin aici. Pare să fie singurul loc unde mă pot concentra. O lăsă să-i scoată cămaşa pe după umeri, încă mai excitat de agresivitatea ei.

– Vrei să spui că instinctul tău de detectiv nu mi-a simţit nevoia de a ajunge cît mai repede acasă? întrebă ea, continuînd să-l dezbrace.

În cele din urmă, aşa cum făcuse şi el, Rachel se depărtă puţin ca să-l privească. Era minunat!

– Vino aici, Rachel, mormăi el, luînd-o de braţe şi punîndu-i-le pe după gîtul lui, apoi îşi duse mîinile spre fesele ei şi o ridică. De parcă nu aveau de ales, picioarele ei se încolăciră firesc în jurul şoldurilor lui. Şi acolo şi atunci, el o pătrunse. Suspinele lor de satisfacţie se auziră la unison.

– Dumnezeule, ce dor mi-a fost de tine, îi şopti el în păr. Nu cred că o să mă satur vreodată.

Rachel era atîrnată de el, cu ochii închişi, savurînd senzaţia de a fi invadată de el în tot trupul.

– Nici eu, şopti ea, nespus de fericită. Vezi ce-ai făcut din mine? Să ajung să mă dezbrac cu neruşinare în faţa unui bărbat cu un revolver... Revolverul... unde este?

– Era o cutie de bere, murmură el, continuînd să rămînă adînc ascuns în ea.

O lăsă jos, pe pat. Cînd ea ajunse cu spatele pe cuvertură, buzele lui o apăsară şi mai mult.

–Doar nu crezi că aş putea să îndrept vreo armă împotriva ta?

– Nu cred că mi-ar păsa, şopti ea, atîta vreme cît pe trăgaci este degetul tău. Un suspin scîncit de plăcere îi scăpă de pe buze, în timp ce mîinile lui pricepute o mîngîiau în sus pe trup, zăbovind în final pe sîni. Mîinile astea fac minuni... începu ea, apoi ajunse într-o stare de bucurie mai puţin înclinată spre vorbe, cînd el îşi încordă spatele şi se aruncă înainte. Un geamăt de plăcere umplu atmosfera.

Mîinile lui Jim rămaseră încleştate de Rachel multă vreme după ce trupul lui se relaxase.

– Te iubesc... şopti el în final.

Ea întoarse buzele spre obrazul lui umed de sudoare şi, o dată cu restabilirea respiraţiei, îl sărută.

– Sînt bucuroasă.

Nici unul dintre ei nu îşi dădu seama cît timp rămaseră aşa, cu membrele încolăcite. Rachel ştia doar că fericirea pe care o simţea nu mai semăna cu nimic din ceea ce trăise ea pînă atunci. Da, iubirea lor era frumoasă, din ce în ce mai frumoasă. Parcă nici nu-i venea să creadă, dar iubirea lor era chiar din ce în ce mai puternică. Mai puternică şi mai frumoasă, solicitîndu-i fiecare bucăţică din trup. Se simţea de parcă ar fi fost înghiţită de vie... şi îi plăcea.

– Eşti a mea acum, să ştii, îi spuse Jim. Ea deschise ochii şi, cînd se uită la el, văzu că şi el o privea. Pentru toată vara. Pentru totdeauna. S-ar putea să ai nevoie de timp ca să ajungi să înţelegi, dar tu vei fi nevasta mea. Zău, Rachel, vei fi nevasta mea.

Observînd hotărîrea de pe fața lui și știind cum trăise ea pînă atunci, chiar îl crezu. Era... plăcut să îl audă spunînd asta. Tulburător de plăcut.

– Hai să nu mai vorbim despre asta acum, șopti ea, nevrînd să pună în pericol plăcerea clipei.

Dar, ori Jim nu era un sentimental, ori nevoia lui de a rezolva problema asta era pur și simplu imperioasă.

– Atunci cînd? După cum știi, tatăl tău o să vină acasă mîine dimineață. Și o să întrebe.

– Ce să întrebe?

– Cînd ne vom căsători.

– Și de ce ne-ar întreba așa ceva?

– Ei, poate că n-o să ne întrebe chiar așa, dar cu siguranță își va pune niște întrebări. Vreau să spun că, atunci cînd un tată o vede pe fiica lui iubită că are o legătură chiar sub nasul lui ...

– Nu este o legătură!

Zîmbetul care curbă buzele lui Jim era foarte bărbătesc și foarte cunoscător.

– Și cum ai numi tu asta?

– Sîntem îndrăgostiți unul de celălalt!

– Și îi vei spune lui Tom așa ceva?

– Dacă întreabă.

– Și în caz că va întreba, și cu siguranță va întreba, cînd ne vom căsători, ce ai să-i spui? Ajunseseră într-un cerc vicios. Rachel era încolțită.

Lăsă ochii în jos şi şopti:

– Nu ştiu...

– De ce nu spui, pur şi simplu, săptămîna viitoare... Sau luna viitoare... Glasul deveni o şoaptă, o rugăminte iubitoare: Ce e atît de îngrozitor în asta?

– Nu e nimic îngrozitor, spuse ea, imitîndu-l. Doar că nu sînt... pregătită. Căsătoria este un pas important.

– Ca şi faptul că ţi-ai oferit virginitatea unui bărbat de-abia la vîrsta de douăzeci şi nouă de ani. Nu ţi-a trebuit prea mult, nu?

Era o întrebare retorică, pe care Rachel o ignoră. Era preocupată să-şi pună gîndurile în ordine. De asta se temea ea atunci cînd venise acasă. Ştiuse că Jim o să încerce să o prindă. Dar cum nu putea nega iubirea lui, tot aşa nu se putea dedica unui viitor ca soţie. Să fie soţie... şi mamă... era ceva străin de existenţa ei. Se simţea ameninţată şi nesigură.

– Mai ai răbdare, Jim, îl rugă ea. Te rog.

– Şi ce-o să facem cînd vine tatăl tău acasă? O să ne luăm rămas-bun în uşă? mormăi răguşit. Ştii şi tu prea bine că va fi imposibil.

Amintindu-şi o altă discuţie pe care o avuseseră, Rachel se agăţa de diverse pretexte.

– Nu tu ai fost acela care a spus că tatălui meu nu o să-i pese?

– Dar ţie nu-ţi pasă? Nu-ţi va păsa să-ţi petreci noaptea cu mine ştiindu-l pe Tom în apropiere, pe palier?

Era într-adevăr o întorsătură în viaţa ei.

– Nu... nu ştiu.

– Ei bine, mie îmi pasă. Te cunosc, Rachel. Cu doamna Francis mai treacă-meargă, dar cu tatăl tău este cu totul altceva. N-o să mă mîngîi prin spatele lui, sînt sigur. Dădu din cap şi inspiră adînc. Nu, singura speranţă ca noi să fim împreună este ca tu să-i spui despre noi doi. S-ar putea să nu fie prea încîntat de faptul că în săptămînile cît a fost spitalizat eu am reuşit să mă strecor în patul fiicei sale. Dar el pare deschis la minte şi mai ştiu şi că te iubeşte foarte mult. Cu siguranţă că nu te va obliga să te căsătoreşti dacă te împotriveşti.

Din vocea lui se simţea că este jignit. Şi Rachel simţi la fel. Mîngîindu-i faţa, îl privi rugător:

– Nu aşa stau lucrurile, Jim. Sînt înfricoşată. Asta-i tot. Cînd mă gîndesc la căsătorie – cu oricine ar fi – încep să tremur.

– Dar nu te căsătoreşti cu oricine, Rachel. Te căsătoreşti cu mine.

Cu un oftat deznădăjduit, întoarse capul.

– Ştiu, şopti ea, apoi adăugă, apărîndu-se: Dar am nevoie de timp.

În tăcerea care urmă, o cuprinse incertitudinea. Dacă ea însăşi nu se putea înţelege pe sine, cum ar fi putut să-şi exprime sentimentele faţă de Jim? Şi se înţelegea pe sine din ce în ce mai puţin. Dacă îl iubea cu-adevărat pe Jim, de

ce oare nu voia să se căsătorească cu el? Doar pentru că nu avusese un model în viață nu însemna că ea nu putea face față situației. Multe femei ale căror mame au murit foarte de tinere au devenit soții și mame minunate. De ce nu și ea?

Îi reveneau în minte fragmente din ceea ce vorbea tatăl ei prin somn. Din nou apărură nelămuririle în legătură cu mama ei. Să îndrăznească să-l întrebe direct pe tatăl ei? Acum nu se putea – era încă prea slăbit. Ultimul lucru pe care îl dorea era să-l întristeze, concluzionă ea pentru a nu știu cîta oară. Nu, își jură ea, dacă tot aşteptase atîta vreme, putea să mai aştepte puțin.

– Știi, începu Jim, trecîndu-și mîna pe sub umărul ei, dacă nu te-aș fi iubit așa de mult, ți-aș fi spus eu ce anume poți să faci cu rugăminte ta de a mai avea ceva timp...

– Dar mă iubești.

–... Atît de mult! Și, ca să sublinieze afirmația, o sărută apăsat.

Îi oferise un răgaz temporar.

Tom Busek se întoarse acasă în dimineața următoare, însoțit de o infirmieră care avea să rămînă acasă la ei timp de o săptămînă. Deși Jim insistase să-i ia de la spital, el plecă la scurtă vreme după ce își văzu prietenul așezat confortabil în pat, însă nu înainte de a-i pomeni numele de Landower, cu o prefăcută indiferență.

– Landower? repetă Tom, părînd brusc obosit, amintindu-și de problemele de la SCT.

O clipă, Jim regretă că-i amintise acel nume. Dar el fusese angajat pentru o treabă şi instinctul lui de detectiv îi spunea că nu mai putea aştepta prea mult.

– Îţi spune ceva numele ăsta?

Tom dădu din cap, cu buzele strînse.

– Nu, oftă el şi închise ochii.

Fără să-i mai spună altceva, Jim îşi luă rămas-bun de la Tom. Rachel îl conduse pînă la uşă.

– Vii diseară la cină? îl invită ea, întrebîndu-se dacă nu cumva avea de lucru peste noapte. Adică, sînt sigură că tata nu va lua masa cu noi, dar doamna Francis va găti ceva nemaipomenit.

Cu braţul pe după mijlocul ei, Jim alungă alte gînduri negre şi rînji:

– Cum aş putea să refuz o masă gătită în casă?

– Vasăzică asta este, îl tachină ea. Doar aşa pot să te iau de la lucru.

– De fapt, probabil că va trebui să mănînc şi apoi să şi fug. Dar... o să mă întorc. O sărută pe vîrful nasului şi plecă, lăsînd-o să se întrebe dacă sentimentul acela cald va face parte din despărţirile lor de fiecare zi. Dînd din cap ca să-şi alunge gîndul, Rachel se întoarse să se schimbe şi să vadă ce mai avea de făcut pentru tatăl ei.

Era puţin de făcut. Infirmiera se ocupa permanent de el, incercînd să-i limiteze şi telefoanele şi vizitatorii,

impunînd un regim de odihnă şi mişcare potrivit cu starea lui.

Lui Rachel îi plăcea să-şi petreacă timpul cu el; făceau adesea plimbări scurte pe lîngă casă, dar în cea mai mare parte a zilei avea vreme să despacheteze, să doarmă mai mult ca să recupereze, să cînte la flaut, să-l aştepte cu nerăbdare pe Jim. Cît despre viitor, despre propria carieră şi a lui Jim, evita acest gînd ca pe ciumă.

În prima săptămînă lucrurile decurseră firesc. În primul rînd, Jim era foarte ocupat cu un nou caz, o investigaţie criminală care îi lua mult timp. În nopţile în care putea să treacă pe la Rachel, avea parte de cele mai multe ori de cîteva ore dumnezeieşti. Folosind cheia lui ca să intre fără să facă zgomot, o găsea de obicei pe Rachel pe jumătate adormită pe canapea, în aşteptarea lui, şi o ducea sus cu grijă ca să nu dea de ştire cuiva. El se trezea şi pleca de fiecare dată înainte ca ceilalţi să se trezească, cu excepţia lui Rachel, care îi mai simţea apropierea mult timp după ce maşina lui ieşea pe alee.

În a doua săptămînă, după ce plecase infirmiera şi cînd tatăl ei se restabilise suficient, secretul lor ieşi la iveală. Jim reuşise să treacă pe la ei şi rămăsese la masa de prînz, în încăperea din spate. După ce plecă el, Tom se întoarse către Rachel:

– Bun băiat Jimbo ăsta!

Rachel era în toane bune. Nu numai că era plăcut să simtă soarele cald de iunie pe pielea ei, dar Jim tocmai le

spusese că mai angajase încă un asistent. Vor avea toată seara numai pentru ei doi.

Ea ridică din sprîncene...

– Mi-ai mai spus asta.

Tom miji ochii, încercînd să înţeleagă. Nu-i scăpase expresia de tandreţe de pe chipul fiicei lui de fiecare dată cînd aceasta se uita la Jim, şi nici felul în care o privea el.

– Se pare că şi tu gîndeşti aşa.

– Da, spuse ea mai blînd. Îl iubesc.

Tatăl ei zîmbi larg.

– Asta şi speram. Şi Jim? Ce zice el?

– Are aceleaşi sentimente.

– Bine!

Tom îşi împreună mîinile într-un gest de mulţumire, apoi vorbi încîntat:

– Şi-atunci ce aveţi de gînd?

Jim o avertizase. Era caracteristic pentru Tom Busek.

– Avem de gînd să ne petrecem tot timpul împreună. Ne vom bucura unul de celălalt... şi de dragostea noastră.

– Şi căsătoria? Cînd o veţi face?

Rachel ridică din umeri, nefiind în stare să se uite în ochii lui.

– Poate o facem. O să vedem.

– Cum adică „o să vedem"?

– Şşşş! Se presupune că trebuie să stai liniştit.

El coborî vocea şi vorbi printre dinţii încleştaţi:

– Cînd vă căsătoriți, Rachel? Te-a cerut, nu?

– Da.

Tom o privi fără să-i vină a crede.

– Și l-ai amînat?

– Pentru un timp, răspunse ea calmă, uimită de reacția tatălui său. Părea cu adevărat... furios.

– Pentru numele lui Dumnezeu, de ce, fato? Este un bărbat bun și spui că vă iubiți. Logic, nu căsătoria este pasul următor?

– Poate, dar acum nu e momentul.

– Aștepți să te tratezi de o gripă? mormăi el cu un sarcasm de-abia ascuns. Unde îți este mintea, Rachel? Pune mîna pe el! Leagă-l! Nu risca să pierzi ce ai găsit!

Față de vehemența tatălui său,Rachel nu avu răspuns pe moment. Se așteptase să se bucure... nu la așa ceva. Nu-l prea înțelegea. Părea că aproape o sileşte, ca și cum s-ar teme.

– Vorbești de parcă n-aș mai avea o altă ocazie, murmură ea în final, neputînd să-și ascundă jignirea. Ai crezut că sînt pierdută pentru omenire și că trebuie să mă cramponez de primul bărbat care se apropie de mine?

– Nici vorbă, draga mea, spuse el, muind brusc vocea. Aplecîndu-se, îi luă mîna: Doar că, ei bine, iubirea este uneori un lucru fragil. Credem că o ținem aici, în palmă, și pe urmă... se întîmplă ceva și o pierdem.

– Vorbești de... mama. Cuvîntul nu-i venise niciodată ușor pe limbă. Chiar și acum făcuse un efort.

Fu rîndul lui Tom să ridice din umeri.

– Poate.

Gîndindu-se pe moment că mama ei murise pur şi simplu cînd o născuse pe ea, Rachel continuă:

– Dar a fost cu totul altceva. Astfel de lucruri nu se întîmplă atît de des în prezent. Cred că Jim şi cu mine vom face o mare greşeală dacă ne vom grăbi fără să fim siguri sută la sută.

În ochii tatălui ei apăru o nuanţă defensivă. El vorbi mai încet:

– De ce să nu fie un lucru sigur, dacă vă iubiţi?

– E vorba de carierele noastre, pe de o parte. Trebuie să facem cîteva schimbări ca să putem fi împreună.

Brusc, îşi dădu seama că Jim tocmai aşa ceva făcuse. Cu Pat şi noul său asistent, va fi mult mai liber seara.

– Aţi putea rezolva asta.

– Cred că da.

– Atunci... rezolvaţi-o!

Rachel îl privi uşor iritată:

– Este un ordin?

Tom scutură din capul lui cărunt şi oftă:

– Nu, draga mea. Eşti mult prea matură ca să primeşti ordine de la mine. Era doar o sugestie, spusă cu grija unui tată. Îmi place de Jim. Am încredere în el. Cred că va fi un soţ bun şi un tată bun. Şi vă şi iubiţi. Ridică o mînă în întîmpinarea protestului iminent al fiicei sale. Ştiu că sună

cam demodat. Dar eu nu sînt chiar aşa de demodat – îşi arcui el o sprînceană – încît să nu-mi dau seama ce faceţi voi doi cînd sînteţi singuri. Cînd obrajii lui Rachel se înroşiră puternic, el zîmbi. Era un zîmbet cald, melancolic, sugerînd multe amintiri încă vii. La dracu', dar este demodat. Şi mama ta şi cu mine am făcut acelaşi lucru cîndva. Uşor, zîmbetul lui păli. Dar cel mai natural rezultat al acestui lucru sînt copiii şi copiii voştri trebuie protejaţi.

– Dar eu sînt protejată, izbucni ea, apoi roşi din ce în ce mai tare şi şi-ar fi muşcat limba dacă nu ar fi înţeles că ea dorea ca tatăl ei să fie liniştit în legătură cu felul în care îşi petreceau ei doi, ea şi Jim, timpul. Dacă el şi-ar face griji că ar putea rămîne însărcinată, liniştea lui ar fi tulburată. Vreau să spun că trebuie mai întîi să ne hotărîm în privinţa căsătoriei şi de-abia după aceea să ne gîndim la eventualitatea de a avea copii.

Tom dădu din cap gînditor, privind spre livada de piersici.

– Ei, oftă el, nu pot să mă cert pentru lucrul ăsta. Dar nu întîrzia prea mult. Nu întinereşti.

– Dumnezeule, tată, rîse ea, simţindu-se brusc uşurată, vorbeşti de parcă aş fi deja bătrînă.

– Mai aşteaptă cîţiva ani... Vocea lui era tărăgănată, apoi deveni mai tandră şi spuse cu o nuanţă de şăgălnicie: Rachel?

– Ei?

– Spune-i să doarmă mai mult dimineața. Tom dădu din cap. Vreau să spun că se scoală prea devreme. Dumnezeule, cred că sărmanul om este epuizat!

– A spus el *asta*? întrebă Jim uimit cînd, după cină, rămăsese singur cu Rachel în încăperea din spate. Apoi dădu capul pe spate și rîse sincer: Vulpea bătrînă! Așadar, a știut toată săptămîna asta?

– Nu credeam că este așa de amuzant, îl certă Rachel, apoi, mai tandru: Nu atunci, oricum. Se ridică de pe canapea ca să dea drumul casetofonului.

– Și ce-a mai spus?

– Cam tot ce-ai spus și tu, șopti ea, cu spatele la el.

– Despre căsătorie?

– Îhî.

Jim zîmbi larg.

– Știam că pot să contez pe el! Și-a ținut tirada, nu?

Rachel se întoarse cu mîinile în șolduri, cu o expresie exasperată.

– Nu i-a făcut prea bine nici lui, cum nu ți-a făcut nici ție. I-am spus că nu intenționez să mă grăbesc.

– Rușine, Rachel... să răpești unui om bătrîn o elementară bucurie.

Rachel făcu ochii mari, amuzată.

– Aha! Deci acum vrei să spui că eu ar trebui să mă căsătoresc cu tine ca să-i fac pe plac tatălui meu? Un nou mod de abordare a triunghiului dragostei.

– S-a mai întîmplat. Întinse mîna şi o invită să i se alăture. Rachel se strecură lîngă el, se aşeză confortabil, după care se uită la el, curioasă.

– Nu te-ar deranja dacă aş fi de acord să mă căsătoresc cu tine de dragul tatălui meu?

– Deloc.

– Jim! Dar asta este îngrozitor.

– Nu chiar. Ştiu că ne iubim şi că faptul că tu nu vrei să ne căsătorim acum este singurul lucru care ne ţine departe unul de celălalt. Căsătoria noastră ar fi un lucru bun. Ştiind toate astea, aş putea să fac pasul ăsta chiar folosind nişte pretexte.

– N-ai pic de conştiinţă.

– Nu. Sînt doar sincer. Privi spre casetofon, de unde începuseră să se audă sunetele, şi se încordă. Ce e asta?

– *Simfonia fantastică* de Berlioz. Ce s-a întîmplat? îl tachină ea. Nu-ţi place? Vezi, cum am putea trăi laolaltă, cînd ţie nu-ţi place tot ce-mi place mie?

– N-am spus că nu-mi place. Am vrut doar să ştiu ce este.

– Atunci ce-a fost cu mutra aia? Haide, unde ţi-e acum sinceritatea? Nu-ţi place deloc, nu?

El se încruntă şi lăsă capul pe umăr.

– Nu-i adevărat că nu-mi place. Doar că mi se pare... cam incoerentă. Orîce muzică clasică mi se pare aşa.

– Asta pentru că nu o înţelegi.

– Atunci... explică-mi.

Sub privirea lui arzătoare, ea îşi ţinu respiraţia.

– Vorbeşti serios.

– Foarte serios! Spune-mi ce ascult.

Rachel îl mai privi cîteva clipe, convingîndu-se că vorbea cu adevărat serios, apoi îşi puse capul în încheietura braţului său şi începu să vorbească cu răbdare:

– Cînd Berlioz a scris simfonia, în anii 1830, era îndrăgostit nebuneşte de o actriţă, care habar nu avea de existenţa lui. El a scris asta mai mult pentru ea, ca să-i atragă atenţia. În sensul ăsta, este autobiografică. Făcu o pauză, ascultînd muzica pentru o clipă, apoi continuă: Potrivit însemnărilor compozitorului, simfonia povesteşte despre un tînăr, un muzician îndrăgostit, instabil din punct de vedere emoţional, care încearcă să se sinucidă. Sub efectul opiului, el are halucinaţii puternice, în fiecare dintre ele apărînd iubita lui. Rachel întoarse capul şi se lipi de pieptul lui Jim pînă reuşi să-l privească în ochi. Ascultă. Asta este prima mişcare. Muzicianul are tot felul de visuri în legătură cu viaţa lui dinainte de a o întîlni pe femeia aceea care ajunsese să-l obsedeze. Ascultă!

Şedeau liniştiţi şi ascultau. Jim o ţinea în braţe, încercînd în acelaşi timp să se concentreze asupra muzicii.

– Ce auzi tu? şopti ea.

El nu răspunse imediat, încercînd cu disperare să găsească ceva inteligent de spus.

– Ce ar trebui să aud? întrebă el în cele din urmă, neştiind ce să spună şi simţindu-se frustrat pe nedrept.

– Se presupune că faci asociaţii de idei. Spune-mi ce-ţi trezeşte muzica asta.

El ascultă din nou.

– Diverse lucruri. Tristeţe. Fericire. Confuzie. Aruncă o mînă în sus: La dracu', Rachel, nu ştiu!

– Dar ai dreptate! răspunse ea entuziasmată. Asta era exact ceea ce simţea tînărul muzician. Sub influenţa drogurilor, el îşi vedea viaţa derulîndu-i-se prin faţa ochilor. Tristeţe. Fericire. Confuzie. A trăit toate aceste lucruri. Acum... ascultă. Îşi ţinu respiraţia. Vezi, spuse ea. Aici. Ochii ei deveniră mai luminoşi. Auzi melodia asta?

Jim mormăi:

– Ar fi pentru prima oară în viaţa mea cînd aş socoti aşa ceva drept o melodie.

– Asta este *l'idée fixe*. Ideea fixă. Este tema iubitei sale. Ascult-o acum. Pe urmă o să ai ocazia să o auzi în fiecare altă mişcare muzicală.

Ascultară împreună, Jim cu un scepticism diminuat doar de plăcerea lui Rachel. Cînd începu a doua mişcare, ea mai făcu o scurtă descriere:

– Muzicianul visează acum că este la un bal. Ascultă. Dansul. Ritmul de vals. Plăcerea de a se roti pe podea. Tăcu cîteva minute. Acum... auzi?

– Iubita? Era destul de sigur că auzise bine. Cel puţin melodia îi suna uşor familiară.

– Îhî. Se pare că nu poate scăpa de ea.

– Săracul, murmură el, frecîndu-şi nasul de fruntea ei. Cunosc sentimentul.

Rachel se întoarse spre el, punînd un picior peste al lui şi luîndu-l de mijloc. Cu capul dat pe spate, îi zîmbi.

– N-aş zice că tu eşti instabil din punct de vedere emoţional.

– Da, asta mă şi sperie pe mine. N-am nevoie de halucinaţii ca să-mi amintesc de tine. Se aplecă apoi, căutîndu-i buzele şi trăgînd-o mai aproape de el.

– Sînt aici, şopti ea, cînd îi eliberă buzele. Nu trebuie să faci eforturi ca să-ţi aminteşti de mine.

– Lucrul ăsta mi se pare greu de crezut uneori, şopti el, sărutînd-o din nou, cutremurîndu-se tot în timp ce o strîngea tare în braţe, apoi o aşeză mai confortabil lîngă el. Uneori mi se pare că este o halucinaţie. Că mă voi trezi din vis, iar tu nu vei mai fi lîngă mine.

– Niciodată nu se va întîmpla asta.

– Atunci căsătoreşte-te cu mine.

Rachel îşi frecă obrazul de obrazul lui.

– Nu face asta, Jim. Nu în seara asta. Nu acum cînd avem în sfîrşit timp să ne bucurăm de ceea ce avem noi.

O apucă de bărbie şi i-o ridică.

– Te bucuri?

– Ştii prea bine că mă bucur.

– Spune-mi, îi ceru el cu o şoaptă mai răguşită, apoi o privi intens în ochi: Spune-mi de ce anume te bucuri.

N-ar fi putut să privească în altă parte chiar dacă ar fi vrut, atît de intensă era privirea lui.

– Mă bucur de faptul că sînt aici cu tine, acasă, şi pentru că ştiu că nu mai trebuie să mă urc în următorul avion ca să plec. Mă bucur să-ţi povestesc despre muzica mea, să-ţi împărtăşesc ceva ce face parte din viaţa mea de atîta vreme.

Cînd ea ezită, el şopti:

– Spune mai departe...

– Mă bucur că pot să stau încolăcită aşa lîngă tine. Să mă simt în siguranţă. Apărată. Îi puse mîna pe piept şi îşi strecură degetele printre nasturii cămăşii. Îmi place să te ating. Eşti atît de cald şi puternic. Îşi îngropă faţa la gîtul lui. Şi îmi place cum miroşi. Inspiră adînc, expirînd apoi cu un suspin de plăcere.

– Spune mai departe...

Privirile li se întîlniră din nou şi ea citi în ochii lui un fel de îngîmfare masculină care nu făcea decît să-i sporească atracţia.

– Îţi place, nu?

– Îhî. Făcu un efort ca să-şi reţină un zîmbet. Te rog, continuă.

Exista doar o singură cale de a lupta împotriva focului...

– Îmi place cînd transpiri tot, cînd te exciţi. E ceva animalic... în asta.

Un geamăt profund se auzi din gîtlejul lui.

– Că tot vorbeşti de animalitate, o să ajung să fac dragoste cu tine aici pe podea într-o clipă, dacă nu te opreşti.

– Nu-ți place? îl întrebă ea drăgăstos, simțind o forță crescîndă, în timp ce continua să-l mîngîie.

– Dacă-mi place? Ah, bineînțeles că-mi place. Dar... te și... doresc... chiar în clipa asta. El ridică privirea, distras pentru o clipă: Iar a apărut!

Rachel îl privi confuză, înțelegînd că respirația lui excitată reflecta și pasiune și... triumf.

– Ce anume?

– Iubita! Ideea fixă!

Bineînțeles că apăruse. Rachel gemu, tot atît de excitată, precum gîndea că era și el.

– Nu-mi vine să cred că ai auzit asta, îl acuză ea, care nu mai dăduse atenție muzicii aflate la originea asaltului ei senzual. Probabil că îmi pierd din îndemînare.

– Nu-ți pierzi din îndemînare, Rachel, spuse Jim, devenit deodată serios. Nu s-ar putea întîmpla niciodată acest lucru, ai ceva înnăscut. Doar că aș dori ca tu să știi că eu vreau să învăț. O sărută tandru, după care adăugă: Mai învață-mă, șopti și o sărută iar.

Rachel era și ea în extaz. Vocea ei venea în șoapte dulci, printre sărutările cele mai tandre.

– Ideea fixă este ceva... ca o variațiune pe aceeași temă... Compozitorul își alege tema... apoi se folosește de ea, schimbîndu-i forma și nuanțele... în timp ce sensul rămîne același.

– Variațiune pe aceeași temă? respiră Jim pe buzele ei.

– Mmmmmm. Este... un fenomen fascinant...

Şi era doar primul fenomen fascinant pe care îl explorară amîndoi în seara aceea.

– Am veşti bune, familia Busek! izbucni Jim cînd îşi făcu apariţia în curtea interioară, a doua zi pe la prînz.

Rachel şi cu Tom tocmai se pregăteau să ia masa. Ea se ridică imediat şi alergă spre Jim, pe care îl luă pe după mijloc, privindu-l cu adoraţie.

– Spune, îi ceru ea.

Şi ochii lui conţineau aceeaşi adoraţie, în versiune masculină. Variaţiune pe aceeaşi temă.

– Dacă mă săruţi, şopti el, vă dau veştile.

– Ei, copii, îi întrerupse Tom bine dispus. Sărutaţi-vă şi terminaţi odată şi spuneţi-mi şi mie vestea. La urma urmei, sînt bolnav de inimă. Nu-mi face bine aşteptarea asta.

Se sărutară repede şi tandru, apoi Jim anunţă:

– Am stabilit legătura, zise el, trăgîndu-şi un scaun lîngă masă şi uitîndu-se la ceaiul cu gheaţă al lui Rachel, timp în care cei doi din familia Busek îl priveau în aşteptare.

– Legătura? rosti Tom cu calm.

– Legătura lui Renko. Pat, aseară, s-a ocupat de asta şi a reuşit să fotografieze întîlnirea lui Renko cu un alt bărbat, într-un restaurant aproape de casa lui Renko.

Rachel se aplecă spre el.

– Dar de unde ştii că asta era legătura?

– Şi-au transmis un pachet. Pe urmă, azi-dimineaţă, Renko a depus o sumă de cinci mii de dolari într-un cont. Tom deveni dintr-o dată straniu de tăcut, zîmbetul lui oferindu-i lui Jim o pauză, după care continuă: Tipul conducea o maşină închiriată, a petrecut noaptea la un motel, după care s-a întors la aeroport azi-dimineaţă şi a plecat. Chiria pe maşină a fost trecută în contul unei organizaţii cu sediul la New York, Fundaţia Landower. Omul cu sacoşa. Aruncă o privire spre Rachel şi îi explică: Bărbatul care a adus banii a fost înregistrat sub numele de Richard Landower.

Landower. Oare Jim bănuise?

– Un om aşa de sus-pus? rosti Rachel. De ce oare au trimis pe cineva atît de important?

Jim ridică din umeri.

– Asta e etapa următoare – să aflăm de ce a venit acest bărbat. El este vicepreşedinte şi este fiul preşedintelui acelei fundaţii. Nu e prea bătrîn – are spre treizeci de ani. E ciudat. Se uită la Tom. Eşti sigur că numele ăsta nu-ţi spune nimic?

Gîndindu-se o clipă, Tom se încruntă.

– Sînt sigur.

Rachel se uită spre Jim.

– Dacă ar fi un rival al SCT, am fi auzit de asta. Ai amănunte?

Jim îşi rotunji buzele.

– N-o să vă vină să credeţi. Fundaţia Landower este o organizaţie mamă a altor cîteva, ei, să le spunem organizaţii

mai mici. Ridică din sprîncene uimit. Există un departament care se ocupă exclusiv de activități caritabile. Un departament de afaceri imobiliare. Și... Landler Drum.

– Îmbrăcăminte? exclamă Rachel. Am intrat de multe ori în magazinele lor. Sînt peste tot în țară. Dar ce treabă ar avea o astfel de corporație cu microchipul pentru irigații al SCT?

– Asta este o întrebare de șaizeci și patru de mii de dolari, spuse Jim, în mod evident la fel de uimit ca și ea.

Nici Tom nu arăta altfel, cu toate că fața lui era lipsită de orice expresie. De parcă Rachel îi reprezenta interesele.

– Fundația Landower nu are aerul că ar dori ceva de la noi... Ești sigur că Richard Landower este acea legătură pe care o căutai? Poate că are altfel de legături cu Renko.

Jim oftă, dădu din cap și îl privi pe Tom aproape scuzîndu-se.

– S-a întîmplat ceva la uzină în urmă cu cîteva seri. Renko a lucrat pînă tîrziu în seara aceea.

Ridică o mînă cînd văzu că Tom devenise mai încordat. Nimic deosebit. Doar un vandalism minor. Ceva cu privire la niște documente. Îndeajuns ca să se piardă o muncă de cîteva zile, dar nu și date.

– O altă întîrziere, mormăi Tom. De ce nu mi-ai spus?

– N-avea nici un rost. S-a făcut deja ordine, iar tu tot nu puteai să faci nimic.

Rachel își spuse din nou părerea:

– Dar asta înseamnă că această coincidență este prea mare ca să ne mai îndoim. L-ai mai bănuit tu pe Renko. A fost acolo în seara cu pricina. Și are și nevoie de bani.

– Oarecum, îi dădu dreptate Jim. Sînt sigur că plata de aseară reprezintă doar o parte din suma totală. Este pentru prima oară cînd am putut să facem o legătură atît de exactă.

Tom se așeză mai bine pe scaun, întristat.

– Și acum ce facem?

– Acum plec la New York ca să aflu tot ce pot despre Richard Landower.

Rachel fu atît de îngrijorată în privința acestei călătorii cu avionul, de parcă ea ar fi trebuit să zboare și viața ei ar fi fost în mare pericol. Deși încercase să-l convingă pe Jim să o lase să-l însoțească, el fusese de neclintit, hotărît să se ducă de unul singur. Cele două nopți lungi și însingurate i-au dovedit că greșise. Cînd se întoarse din călătorie, în cea de-a treia zi, întîlnirea lor reuși totuși să compenseze tristețea despărțirii.

Tom Busek nu făcu nici un comentariu asupra prea lungii perioade de timp dintre momentul aterizării avionului cu care venise Jim și sosirea celor doi de la Pine Manor, nici asupra faptului că cei doi păreau să fi făcut de curînd un duș și nici cu privire la obrajii lui Rachel, de un roz foarte plăcut, și la buzele ei roșii. Tom se arăta, mai degrabă, foarte preocupat.

– Ce ai aflat?

Jim inspiră adînc. Nu fusese o călătorie foarte eficientă.

– Am aflat că Richard Landower are douăzeci şi şapte de ani, că locuieşte cu proaspăta lui soţie într-o aripă din marea clădire a părinţilor săi din Long Island, că este bogat de pe urma propriei sale activităţi şi că nu are nici un motiv evident să aibă de-a face cu omul nostru, Renko.

– Şi cu SCT? întrebă Tom curios.

Jim răspunse concomitent cu o ridicare din umeri:

– Nu-mi dau seama deloc. Am parcurs nişte arhive de la Fundaţia Landower. Nu există nimic în legătură cu microelectronica sau cu irigaţiile. Sînt într-un punct mort.

– Şi ce vei face în continuare? îl întrebă Rachel, în timp ce, ţinîndu-l de braţ, îl conducea spre uşă.

– Mă ocup în continuare de asta. De asemenea, Pat şi cu Wayne. Se încruntă, citindu-i-se nemulţumirea pe chip. Trebuie să fie ceva care să-i lege pe Renko şi Landower. Am sentimentul că schimbul de bani, în acest moment, nu este o simplă coincidenţă. Trebuie să fie ceva...

La uşa din faţă ei se opriră, iar Jim o trase pe Rachel lîngă el. Luîndu-l uşor pe după gît, ea îl privi:

– O să fii aici la cină?

El se uită la ceas.

– Nu ştiu. Trebuie să mă duc la birou. Am primit un nou caz cît am fost plecat şi s-ar putea să trebuiască să lucrez la el.

– Lasă-mă să vin şi eu.

– Nu.

– De ce nu, Jim?

– Pentru că poate fi periculos.

Rachel miji ochii.

– Eu cred că tu te dai mare. Nu vrei să fie femei prin apropiere.

– Ai dreptate, admise el şi o strînse în braţe. Este mult mai bine să te ştiu în siguranţă aici.

– Bine sănătoasă, plictisită pînă la lacrimi şi singură.

Îi atinse buzele:

– Cîntă la flaut.

– Am cîntat. În ultimele două zile şi două nopţi. Mai avusese o discuţie cu o prietenă de la secţia de muzică de la Duke, dar încă nu ajunsese la nici o concluzie. Aş prefera să fiu cu tine.

– Şi eu aş prefera, iubito, şopti el, dar m-ar emoţiona să te ştiu în apropiere. Ca să nu spun că m-ai distrage de la treabă. Şi dacă nu sînt atent la ceea ce urmăresc, nu numai că îmi neglijez clientul, dar te neglijez şi pe tine. Dacă se întîmplă ceva...

– Nu se va întîmpla nimic, niciodată, spuse ea, apoi schimbă discuţia, înţelegînd că era foarte hotărît. La fel şi ea. Nu intenţiona să mai petreacă o noapte singură. O să-mi telefonezi dacă vii sau nu la cină? întrebă ea, reuşind să pară destul de resemnată.

– Te sun, spuse el, sărutînd-o lung şi lacom. Te sun.

Jim sună şi trecu pe la ei pentru a lua o cină uşoară, după care se îndreptă spre maşina lui, în amurg. Rachel îi spusese noapte bună cînd Jim tocmai termina de discutat cu tatăl ei.

– De vreme ce nu vrei să rămîi şi nici nu vrei să vin şi eu, îl tachinase ea, te las cu visele tale singuratice. Sărutîndu-l răutăcios pe vîrful nasului, se întorsese şi ieşise maiestuoasă. Ochii celor doi bărbaţi priviseră în urma ei.

– Este o fată bună, gîndi Tom cu voce tare, amintindu-şi cît de bine părea ea să se fi adaptat la munca cu orar neregulat a lui Jim.

Totuşi, Jim nu era la fel de convins. Punea ea ceva la cale. Ieşea cumva de una singură? Avea vreo întîlnire? Dumnezeule, doar n-ar fi putut fi aşa de răzbunătoare. Şi-apoi îl iubea. Jim ştia că îl va aştepta pînă se va întoarce. Ştia el... sau numai spera aşa?

Ridicîndu-se brusc de pe scaun, ar fi fugit după ea dacă nu l-ar fi oprit Tom.

– O să treacă ea peste asta, Jim. Crede-mă pe cuvînt. Poate fi considerată o stoică în felul ei.

Sfîşiat între raţiune şi sentimente, Jim rămase o clipă nemişcat, cu mîinile în şolduri, cu ochii lipiţi de uşa goală. În final, ştiind că dacă s-ar duce după Rachel, n-ar face decît să reia controversa în legătură cu a-l însoţi sau nu, aşa că cedă. Mormăi un „noapte bună" către Tom, după care se îndreptă spre maşină.

Era aproape întuneric. Cum scosese din funcțiune lumina din tavan, care i-ar fi luminat fața când deschidea portiera, se strecură pe după volan și, luînd o lanternă din torpedo, se uită la însemnările dintr-un carnețel scos de sub scaun. Aruncă o privire rapidă peste notițe, apoi aruncă necăjit carnețelul. La naiba, ar fi vrut să fie cu Rachel. Ba chiar i se părea că-i simte mirosul. Vai de detașarea lui profesională! Urma o noapte nenorocită, lungă și fierbinte.

Pornind mașina cu un oftat înăbușit, se îndreptă spre Durham, oprindu-se doar ca să cumpere un pachet cu șase cutii de bere rece și o cutie nouă de tutun. Rulînd ușor, întoarse pe o stradă îngustă de la marginea campusului universitar, o stradă plină de case și de studenți. Știa unde merge. Cu o seară în urmă, Wayne dăduse de urma omului în chestiune; Pat îi urmărise și el sosirile și plecările pe tot parcursul zilei.

Acum, în timp ce Jim se apropia, Pat ieși la momentul potrivit dintr-un loc în care Jim intră imediat cu mașina lui Camaro. Paza se schimba fără o vorbă.

După ce opri motorul, Jim se lăsă să alunece puțin în scaunul lui, întinse mîna după o cutie cu bere și o deschise hotărît cu degetul mare. Lăsîndu-și capul pe spate, sorbi mult din lichidul rece... apoi mai că se înecă atunci cînd ceva lung și mortal i se înfipse în coaste.

9

Dacă nu-mi dai repede şi mie să beau ceva rece, o să dai de necaz, domnule.

– La dracu', împroşcă el cu bere, tuşind furios. Apoi, abia respirînd, reuşi să rostească răguşit un: „Rachel!", cînd se întinse şi prinse mîna care îl împingea în coaste. Ce dracu'...

Rachel izbuti să se aşeze ca lumea pe banchetă, după ce petrecuse o bună bucată de vreme ghemuită îngrozitor.

– Dumnezeule, Jim, dar mor de sete! Cred că e din cauza fripturii doamnei Francis. Tu ce bei? Mie mi s-a uscat gîtul!

Jim se întoarse în scaun ca să se uite la ea.

– Ce faci aici? Doar ţi-am spus...

– Ştiu, ştiu. Pericole şi toate alea. Se uită pe lîngă el şi întinse mîna ca să apuce cutia pe care o lăsase Jim pe bord, dar el o prinse de mijloc şi o trase printre scaune în faţă.

– Obrăznicătură! mormăi el, cînd izbuti să o treacă cu totul pe scaunul de lîngă el. Dar eu lucrez!

– Nu te cred, îi răspunse sarcastic. Nu mai făcuse niciodată aşa ceva. Din cîte văd eu, vei sta aici şi vei bea. Reuşi să pună mîna pe cutie şi luă cîteva înghiţituri. Ahhh, ce bună e.

Jim stătea pe jumătate întors în scaun, cu un braţ pe speteaza scaunului şi cu celălalt pe volan.

– Nu pot să cred!

Ea zîmbi maliţios.

– Aşa am crezut eu de cuviinţă.

– Rachel, tu îţi dai seama ce faci?

Neştiind dacă era supărat sau pur şi simplu îşi revenea din spaima prin care părea să fi trecut, era rezervată.

– Da, Jim. Vreau să fiu cu tine.

– Şi chestia aia... chestia aia pe care mi-ai băgat-o în coaste?

Ea se întoarse ca să ia obiectul în chestiune.

– Pieptenele meu. Este extraordinar. Vezi, jumătate este pieptene, jumătate este un mîner ascuţit. Ridică glasul rugîndu-se pentru înţelegere: E grozav ca să-ţi rezolvi unele treburi... Îi făcu o demonstraţie timidă, apoi se opri şi vorbi mai tandru: Nu fi supărat, Jim. Eu vreau doar să văd ce faci tu.

El o privi cîteva clipe cu o expresie impenetrabilă. Apoi, uitîndu-se înainte, clătină uşor din cap.

– Rachel – Rachel... ce-o să mă fac eu cu tine?

– Stai de vorbă cu mine. Spune-mi de ce eşti aici, pe strada asta, şi ce cauţi.

El o străfulgeră cu privirea.

– Tatăl tău o să se îmbolnăvească de grijă.

– Tata nu o să afle. În ultima vreme este foarte preocupat. Se încruntă, apoi ridică din umeri, parcă renunţînd să rezolve acest *puzzle*, printre altele. Oricum, i-am comunicat doamnei Francis că o să fiu cu tine şi, în caz că întreabă tata, o să-i spună că am plecat să mă plimb. Am mai făcut-o de multe ori, după care am stat în livadă. Nu va fi îngrijorat. În definitiv, adăugă ea ca o concluzie, ştie cît de îndrăgostită sînt. Privi spre casele de pe cele două părţi ale străzii. Ce cauţi tu aici?

Jim nu spuse nimic cîteva clipe, încă nevenindu-i să creadă. Cînd vorbi în sfîrşit, în glas i se citea hotărîrea de a accepta prezenţa ei acolo, chiar dacă împotriva voinţei lui.

– Nu caut acolo.

– Atunci unde?

– Aici. Arătă spre oglinda retrovizoare, care reflecta bine uşa principală a unei case din spatele maşinii.

Rachel dădu din cap.

– Foarte inteligent. Deşi e obositor pentru ochi, nu?

– Sînt obişnuit, şopti el, privind atent în oglindă, de parcă îşi amintise brusc de misiunea lui. Întinzînd mîna ca să ia cutia din mîinile ei, bău încet, cu ochii spre casă.

– Jim?

– Mmmm?

– Nu te-ai supărat, nu?

– Dacă m-am supărat? Ar trebui să fiu supărat!

– Şi eşti supărat?

Încercînd să-şi mascheze neplăcerea, se uită la ea, apoi în oglindă, apoi din nou la ea.

– Nu, nu sînt supărat.

– Bine. Atunci... spune-mi ce căutăm noi?

– Noi nu căutăm nimic. Îi puse o mînă pe creştetul capului şi o împinse în jos în scaun. Eu sînt singura persoană care caută ceva. Tu vei fi invizibilă şi vei rămîne invizibilă pînă cînd voi putea să văd ceea ce doresc.

– Şi ce anume doreşti să vezi? şopti ea, intrată în atmosfera de aventură pe care o asocia în mod automat cu munca lui.

– Trebuie să caut, oftă el uşor, o tînără fată ai cărei părinţi încearcă cu disperare să o regăsească.

– Şi cum au pierdut-o?

– Venea acasă de la un internat din Connecticut cînd a... dispărut.

– A dispărut?

– Se pare că a fugit.

Aşezîndu-se confortabil în scaun, cu privirea aţintită în oglindă, îi explică cu o voce îndeajuns de joasă ca să nu fie auzită dincolo de maşină:

– Am primit un telefon acum două zile de la părinții ei. Aveau necazuri cu ea de o bună bucată de vreme. De fapt, au trimis-o la școala aia ca s-o îndepărteze de tipul cu care se întîlnea aici. Rachel sesiză tonul aspru. Se pare că nu este chiar genul de bărbat pe care și-l doresc pentru fiica lor. Își drese glasul: Oricum, au crezut că distanța va rezolva totul. Cînd fiica lor nu a apărut cu avionul cu care ar fi trebuit să vină, ei au sunat la școală. Sub amenințarea exmatriculării, colega ei de cameră a mărturisit nu numai că fata i-a scris tipului pe tot parcursul anului, dar și că el venise să o vadă de cîteva ori.

– Cu ce se ocupă el?

– Este un student permanent. Destul de bătrîn față de fiica clienților mei. Genul de poet? Ridică din sprîncene, întrebarea lui fiind o invitație ca ea să tragă concluzia, lucru pe care Rachel îl și făcu.

– A, cu capul în nori.

– Probabil că da. Foarte arătos din cîte se pare. Și un tip fermecător. Și care nu a încercat niciodată în viață să cîștige vreun ban. Cel puțin așa pretind clienții mei și, dat fiind că fiica lor va primi la un moment dat niște bani, ei cred că tipul va profita de ea.

Rachel se întoarse în scaun ca să se uite la casă. Chiar lîngă ușa casei se afla un felinar.

– Așadar... tu ce faci?

– Aștept pînă ies cei doi. Sau, mai bine zis, aștept pînă iese ea. Întinse mîna și o împinse pe Rachel ca să nu fie

văzută. Mîinile lui zăboviră puțin pe brațele ei. La naiba, mormăi el, mi s-a părut mie că-ți simt mirosul. Am crezut că era doar în mintea mea, fiindcă doream să fiu cu tine.

– Mi-ai simțit mirosul?

– Mereu miroși a curat... a primăvară.

– A levănțică. Este o emulsie pentru corp. Și nu mi-am dat niciodată seama că ai remarcat.

– O, am remarcat... Emulsie de corp? Imaginîndu-și cum își aplica Rachel crema pe pielea ei catifelată, înghiți în sec. La naiba, Rachel, spuse el, îmi va fi foarte greu.

– De ce? șopti ea, presupunînd ce voia el să spună, dar dorind să o și audă. Era o plăcere să afle că Jim dorise să fie cu ea și că ea reușea să-i distragă atenția pînă într-atît.

– Pentru că vreau să te iau în brațe. Aplecîndu-se, îi atinse ușor buzele, apoi din ce în ce mai tare după fiecare atingere. Mîna lui îi prinse gîtul, iar degetul lui mare îi mîngîia obrazul. N-aș vrea să fiu aici acum și să lucrez, șopti el sărutînd-o. Trebuie să știi asta. Întotdeauna am lucrat cu multă răbdare la pîndele mele... pînă te-am întîlnit pe tine. Acum nu aștept decît să-mi termin treaba și să ajung cît mai repede acasă... sau, în cazul de față, să stau aici și să nu-mi iau privirea de la obiectiv.

Rachel întredeschise buzele și îl sărută cu toată dragostea invocată de el.

– Dar nu e de-ajuns să stai și să supraveghezi, spuse ea în cele din urmă. Și, mă crezi sau nu, o să mă simt vinovată dacă te deranjez. N-am venit aici ca să-ți fac greutăți.

– Nu?

– Ei bine, poate nu intenționat. Vreau să spun că sînt sigură că am sperat la cîte un sărut din cînd în cînd. Dar mă mulțumesc să stau aici cuminte și să fiu cu tine.

Jim se trase înapoi, rînjind.

– Și să nu te ating?

Ridicînd din umeri, Rachel privi în poală.

– Am putea să ne ținem de mînă. Asta nu te-ar deranja prea mult, nu?

El chicoti și dădu din cap, gîndindu-se la milioanele de lucruri neînsemnate și totuși atît de minunate pe care i le făcea femeia asta. Acum ea părea atît de nevinovată, atît de umilă încît era tentat să fie de acord cu propunerea ei.

– Cred că nu, se resemnă el, luînd-o de mînă. Dar trebuie să rămîi invizibilă. Ține minte acest lucru. Iar eu trebuie să fiu cu ochii pe casa aia, ceea ce depinde de tine.

– Sigur, șopti ea mulțumită. Afundîndu-se în scaunul ei, închise ochii. În timp ce supraveghezi casa, mai povestește-mi. De unde știi dacă asta e fata pe care o cauți?

– Am văzut niște fotografii. Este simpatică. Blondă ca și tine. Suplă și minionă pentru o fată de șaptesprezece ani.

– Și s-a pierdut undeva în zbor între Connecticut și Carolina de Nord?

– S-a urcat în avion în La Guardia. Avem un tichet de călătorie și cîțiva martori care atestă acest lucru.

– Atunci, probabil că și-a pus o perucă și niște ochelari de soare și a trecut pe lîngă părinții ei fără ca ei să o remarce.

Jim își luă privirea din oglindă și se uită la Rachel cu admirație.

– Nu e rău pentru un amator. Precis că asta a făcut. Avea un bagaj de mînă cu ea, restul le-a lăsat în grija părinților ei.

– Și crezi că o să o poți recunoaște, dacă este cumva deghizată, în caz că iese din casa aia?

– Nu va fi deghizată.

– De ce nu?

– Pentru că s-a săturat de ideea aia. Este o rebelă. Mai mult decît atît, am o presimțire că la un moment dat o să vrea să fie găsită de părinții ei.

– A?

– Este o fată obișnuită să trăiască în belșug. Părinții i-au blocat contul în bancă. Cînd o să-și dea seama de asta, s-ar putea să se răzgîndească.

– Deci vei aștepta pînă atunci?

– Nu eu. Treaba mea este să o găsesc. Am descoperit unde stă tipul. Trebuie să-l prind în cursă; a fost foarte prevăzător și nu și-a trecut nici o adresă pe scrisori, iar clienții mei n-au știut niciodată numele lui de familie și cu atît mai puțin unde locuiește. Dar fata este începătoare. M-am uitat puțin prin caietele ei și am cules toate informațiile de care aveam nevoie. Chicoti. Trebuie să recunosc că o admir. Probabil că urăște latina. Acolo am găsit tot ce era mai interesant.

– Ca de exemplu?...

– Numele lui întreg. Şi adresa. Chiar şi cîteva schiţe cu chipul lui. Desenează cu uşurinţă, trebuie să recunosc. Şi artiştii de la poliţie care fac portrete-robot ar trebui să fie la fel de buni.

Nelămurită, Rachel cîntări în minte ceea ce spusese el.

– Totul pare foarte simplu. Nu puteau chiar părinţii ei să rezolve situaţia?

– Părinţii ei erau prea implicaţi ca să le mai treacă prin cap să se uite şi prin caietele ei. Fiind destul de siguri că fata nu fusese răpită, nu doreau să meargă la poliţie de frica unui scandal. Sint destul de, îşi drese vocea, importanţi în comunitatea lor. În plus, eu nu sînt sigur dacă ei s-au hotărît deja ce să facă cu ea atunci cînd o vor găsi. Angajînd un detectiv, o pot descoperi în mod discret şi pe urmă au timp să se hotărască ce să facă.

– Şi treaba ta e terminată atunci cînd o să-i suni ca să le comunici adresa unde locuieşte ea acum? Nu poţi să faci deja lucrul ăsta?

– N-am văzut-o încă.

– Nu a ieşit deloc?

– Nu încă. S-ar putea să fie şi în altă parte. De asta l-am urmărit pe bărbatul cu care este ea în legătură. Dar el n-a făcut altceva decît să meargă la ore şi la băcănie. Nici urmă de fată. Pat şi Wayne au făcut chiar pază dublă azi, aşa încît unul să-l urmărească pe el, iar celălalt să stea pe lîngă casă. Şi tot nimic.

– Şi nu te simţi frustrat?

El îi aruncă o privire plină de înţelesuri şi îi conduse mîna pe coapsa lui lungă.

– Frustrat, mormăi el. Tu ce crezi?

– Nu la asta m-am referit, chicoti ea. Iar eu sînt cuminte. Mă refeream la munca ta. Ce faci cînd aştepţi şi tot aştepţi?

– Mă gîndesc şi mă tot gîndesc.

– La ce?

Deodată, Jim vorbi serios:

– Mă gîndesc în ce alt loc ar mai putea fi fata. Mă gîndesc la ce i s-ar fi putut întîmpla. La vreun indiciu pe care noi nu l-am interpretat corect. La vreun indiciu pe care l-am fi putut scăpa. La ce anume s-ar putea gîndi fata şi care ar fi următorul ei pas. La părinţii ei care, chiar dacă au făcut greşeli, trebuie să fie foarte îngrijoraţi. Se opri, mai gînditor. Tu cum te-ai simţi dacă ar fi fiica ta şi dacă ai avea impresia că se află pe punctul de a-şi irosi întreaga viaţă?

Luată pe nepregătite, Rachel rămase o clipă fără grai. Privind în întuneric, vorbi încet:

– Şi eu aş fi îngrijorată.

Atunci Jim o înfruntă. Rachel simţi acest lucru din siguranţa vocii lui cînd şopti:

– Tu vrei să ai copii, Rachel?

Ea înghiţi în sec.

– Nu m-am gîndit prea mult la asta. Nu era chiar adevărat.

– Ei bine, eu m-am gîndit, contră el plin de toată convingerea care îi lipsea ei. Vreau să am copii cu tine. Copiii noştri. Şi aş vrea să-i am lîngă mine tot atît de mult cît vreau să te am şi pe tine. Lovi volanul cu palma. Dumnezeule, Rachel, mă simt ca paralizat! Pot să rezolv aproape orice problemă, cu excepţia acesteia. Ce anume te reţine pe tine? Dacă mă iubeşti...

Degetele ei îl apăsară pe buze ca să-l facă să tacă.

– Te iubesc, Jim. Te iubesc.

– Atunci căsătoreşte-te cu mine! Şi fă-mi copii! Mîna lui plecă de pe volan şi alunecă pe pîntecele ei, acest gest intim trimiţînd fiori de dorinţă prin tot corpul lui Rachel. Oare nu vezi cît de frumos ar fi?

Privirile li se întîlniră în întuneric, ca şi degetele. Rachel îşi simţea gura uscată. Vorbi şovăitor:

– Parte din mine doreşte acest lucru, şopti ea neajutorată, cealaltă parte începe să tremure îngrozită la acest gînd. Nu m-am văzut niciodată în postură de nevastă sau de mamă. Nu cred că m-aş descurca.

– La dracu'! Ridică mîna şi o atinse în dreptul inimii. Totul se află aici, iubito! Ai sentimentele astea – tandreţe, răbdare, grijă, dragoste. Dacă ai dorinţa de a fi nevastă sau mamă, atunci totul este ca şi rezolvat. Şi să nu-mi spui tu mie că nu ştii să găteşti, pentru că ştiu eu să gătesc. Şi o să învăţăm împreună să schimbăm scutecele. Vreau să spun că este ridicol! Oricum relaţia noastră este completă, doar că nu sîntem căsătoriţi!

– Atunci de ce să mai schimbăm lucrurile?

Nu era cea mai potrivită remarcă în clipa aceea. Jim reveni cu o şi mai mare vehemenţă.

– Pentru că vreau ca tu să porţi verigheta mea pe deget. Pentru că am nevoie de bucăţica aia de siguranţă. Pentru că vreau ca şi copiii noştri să fie legitimi.

Cuvintele lui se loviră de ceva aspru din sufletul ei şi ea păli. Ştia ea, ştia ea că era un oarecare secret legat de mama ei. Printre multele gînduri triste care îi trecuseră prin minte fusese şi posibilitatea ca Tom Busek să nu fi fost niciodată căsătorit. Ceea ce putea să însemne că Rachel însăşi era un copil nelegitim. Era un gînd cumplit de dureros.

– Ah, Jim, şopti ea, iar ochii i se umplură de lacrimi. Ea auzise tonul lui imperativ, îi simţise jignirea şi dorea cu disperare să-i aline suferinţa. Dar şi sufletul ei era mistituit de durere. Rachel se simţea paralizată, incapabilă să-şi împartă cele mai cumplite temeri cu Jim, deoarece nu putea să-şi expună tatăl pericolului unor eventuale traume.

Ridicînd o mînă binevoitoare, mîngîie conturul încordat al gurii lui Jim, dorind să-l facă să se relaxeze. Mai mult ca orice pe lume, avea nevoie de sprijinul lui.

– Te iubesc şi, da, vreau să am copii cu tine. N-am crezut că voi rosti vreodată asemenea cuvinte, dar vreau într-adevăr. Lacrimile îi şiroiau pe obraji. Vreau să spun că probabil voi fi o nevastă îngrozitoare şi o mamă şi mai lamentabilă...

– Şşşş! Vîrîndu-şi degetele prin părul ei, Jim îi aduse capul la pieptul lui. Să nu mai vorbeşti aşa, îi porunci el în şoaptă.

– Dar... trebuie...

O mîngîie pe păr şi o strînse şi mai tare la piept.

– De ce?

– Pentru că... pentru că... propria mea mamă... nu a reuşit niciodată să fie o mamă bună! hohoti ea încet, dîndu-şi seama de ceea ce spusese doar după ce rostise cuvintele.

– Şşşş! o legănă el uşor. Nu a fost vina ei. Uneori se întîmplă să mori. N-ai de unde să ştii ce fel de mamă ar fi fost ea. Vorbi tandru, cu suflet. Şi sînt sigur că, atîta vreme cît a fost împreună cu el, i-a fost o soţie bună lui Tom.

Rachel ridică din umeri, încercînd cu disperare să-şi controleze lacrimile.

– Probabil că ţi-a vorbit despre ea.

Ea clătină din cap.

– Probabil că tu l-ai întrebat.

Rachel inspiră adînc şi tremură toată.

– Nu mai mult decît cîte un: „Cum arăta ea?", după care el avea o expresie atît de nefericită încît nu îndrăzneam să-i mai pun şi alte întrebări. Îi era destul de greu şi fără întrebările mele. El îmi este şi tată, şi mamă. Nu mai există un om ca el. Am evitat întotdeauna să-i pun întrebări. Detestam să-i pun întrebări, detestam să risc să-i produc durere, sugerîndu-i că nu eram mulţumită de faptul că eram

numai noi doi. Părea oarecum... necinstit din partea mea. Înțelegi ce vreau să spun?

Cu toată frustrarea lui în situația dată, Jim simți cum îi crește admirația pentru ea.

– Fiindcă te cunosc, înțeleg. Cu ambele mîini, Jim îi dădu la o parte părul care-i căzuse pe față. Asta am încercat să-ți spun și eu. Ești o femeie bună și cu capul pe umeri. Ești în stare să pui binele altuia înaintea propriului tău bine. O sărută ușor, încet, sorbind din ultimele ei lacrimi. După o vreme, înălță capul. Dar dacă tu crezi că mă ocrotești pe mine amînînd căsătoria noastră, comiți o greșeală. Eu nu am nici o îndoială că vei fi cea mai bună soție din lume. Și eu ar trebui să mă întreb dacă o să fac față. Cînd Rachel deschise gura ca să protesteze, el continuă repede: Dar asta-i altă poveste. Iar acum vorbim despre tine. Poate că te înspăimîntă gîndul de a te dărui pentru totdeauna ținînd cont de ceea ce s-a întîmplat cu mama ta. Dar, Rachel – vocea lui deveni rugătoare – *vreau să fii soția mea*. Nu pot să-mi fac griji în legătură cu cît vei trăi tu sau cît voi trăi eu. Dar te vreau atît cît va fi posibil!

Stînd în mașina lui Jim, adîncită în tăcerea nopții și în prezența lui minunat de ocrotitoare, Rachel simți că șovăie pentru prima oară. Ar fi vrut atît de mult să fie cu el pentru totdeauna...

Brusc, o voce de bărbat se auzi încet prin geamul deschis:

– Jim?

Încordîndu-se brusc, brațele lui Jim se strînseră protector în jurul lui Rachel. Întoarse capul.

– Pat! șopti el. Ce faci aici?

În întuneric, Rachel nu putea să vadă decît o formă întunecată aplecată spre mașină. Își ținea urechea lipită de pieptul lui Jim, fapt ce îi dădea o indicație precisă a stării lui de neliniște.

– Am ajuns acasă și am verificat mesajele de pe robot, șopti Pat. Era un apel de la doamna Francis.

Rachel sări în sus.

– Doamna Francis?

Brațul lui Jim o reținu și o trase înapoi.

– Ce s-a întîmplat, Pat?

De unde stătea ea, în brațele lui Jim, Rachel nu putea vedea expresia îngrijorată de pe fața lui Pat. Dar Jim putea vedea și brațul lui o strînse și mai tare.

Pat se străduí să-i dea vestea cît mai blînd.

– Cred că ar trebui să vă spun. Sînteți așteptați la spital. Domnul Busek nu s-a simțit bine, așa că l-au dus acolo.

– Dumnezeule! strigă Rachel. Ce s-a întîmplat?

Jim o lipise deja cu spatele de scaun și pornise motorul.

– O să vedem în cîteva minute, iubito. Se uită la Pat. Mulțumesc.

Jim nu mai spuse nimic pînă cînd nu porniră la drum, luîndu-i mîna rece într-a lui.

– Ajungem repede, Rachel. Încearcă să te liniștești.

– Dar credeam că se simte bine! Părea că se înzdrăvenește pe zi ce trece!

– Poate că nu este nimic grav. După operația pe care a avut-o, doctorii trebuie să fie precauți.

Rachel îi duse mîna la buze și i-o strînse tare într-a ei.

– Sper să fie așa, rosti ea. Dumnezeule, sper să fie așa.

Dar nu era așa. Cînd ajunseră la spital, aflară că Tom suferise un infarct grav și încă nu era conștient.

– A fost greșeala mea, șopti Rachel, încremenită și distrusă, stînd cu Jim și cu doamna Francis în sala de așteptare.

– Nu e adevărat, iubito. Jim puse un braț pe după umerii ei și o trase mai aproape de el în încercarea de a o liniști.

– Ba da. Dacă te-aș fi ascultat și aș fi rămas acasă... dacă aș fi fost acasă... era supărat... probabil că era îngrijorat...

Dar doamna Francis o liniști:

– Nu, nu era, draga mea, spuse ea blînd, întorcîndu-se de la fereastră către Rachel ca să o aline. Ședea în camera din spate și privea răsăritul de lună peste livadă. Era devreme. Sînt sigură că nici nu știa că ai plecat. M-am dus o dată să văd ce face și se simțea bine. După cincisprezece minute m-am dus iar. Își pierduse deja cunoștința. I se frînse vocea. Dacă cineva poartă vina, aceea sînt eu. Poate că dacă m-aș fi dus mai devreme...

Delicat, Jim o asigură:

– Nu este vina nimănui. Nici unul din noi nu avea cum să ştie că se va întîmpla aşa ceva. O privi pe Rachel, care părea atît de fragilă şi de palidă. Dacă ne învinuim pe noi nu vom rezolva nimic. Nu putem decît să aşteptăm să sosească doctorul Balkan. După ce îl vede el, o să ne spună ce s-a întîmplat.

Rachel îl privi o clipă cu ochii măriţi:

– O să vină repede?

– Este pe drum. Dar medicii de aici sînt foarte buni. Sînt sigur că fac tot posibilul.

Rachel dădu din cap, apoi închise ochii şi respiră adînc, cuprinsă de fiori, rezemîndu-se de speteaza canapelei. Era începutul unei nopţi lungi şi al unei zile şi mai lungi. Tom fusese dus într-un salon de terapie intensivă, starea lui fiind critică. Rachel refuză să plece de la spital, dorind să fie acolo atunci cînd pacientul şi-ar recăpăta cunoştinţa. Jim refuză să plece de lîngă ea; lipsi doar ca să dea un telefon sau să aducă ceva de mîncare. Nu că ar fi avut norocul să o vadă pe Rachel mîncînd. Descumpănită şi îngrijorată, Rachel se simţea prea rău ca să înghită ceva.

Prognosticul era sumbru. După douăzeci şi patru de ore, Tom de-abia mai era ţinut în viaţă. În cea de-a doua noapte Rachel fu de acord să meargă acasă ca să doarmă, doar cu condiţia ca asistenta medicală, pe care o angajase, să o sune la cea mai mică schimbare a stării lui.

Jim o conduse acasă, o duse la culcare şi o ţinu în braţe toată noaptea. Chiar şi adormită în braţele lui, Rachel părea tulburată. Iar îngrijorarea lui era acum dublă: şi pentru Rachel, şi pentru tatăl ei.

Următoarea zi promitea să fie asemănătoare cu precedenta – ore lungi de aşteptare, de întrebări, de îngrijorare. Doctorii îi permiseră lui Rachel să stea lîngă tatăl ei şi să-l ţină de mînă, gata să-i redea viaţă. Pe la prînz păru că Tom îşi revine. Rachel îşi ţinu răsuflarea cînd începu să clipească, deschise puţin ochii, îi închise, apoi îi redeschise.

– Rachel? şopti el, lipsindu-i forţa să-şi mişte corpul, în afară de buze şi ochi.

Inima ei bătu nebuneşte şi îl strînse de mînă, zîmbindu-i.

– Sînt aici, tată, şopti ea drăgălaş, odihneşte-te. Nu plec nicăieri.

Cînd el închise ochii peste cîteva clipe, ea îi aruncă o privire însufleţită asistentei, care dădu din cap şi ieşi încet din salon ca să-l anunţe pe doctorul de pe etaj că pacientul îşi recăpătase cunoştinţa.

Cînd îi studie trăsăturile palide, Rachel observă că Tom se încruntă. Apoi deschise iar ochii şi o privi cu o intensitate incompatibilă cu starea lui.

– Rachel...

– Şşşş. Stai liniştit.

– Nu. Am ceva... El se opri şi răsuflă greu, iar Rachel îşi simţi propria inimă bubuind în piept. Era evident că avea

dureri. Se ridică să apese pe butonul de alarmă, dar Tom o opri: Nu, şopti el. Să rămînem singuri... în ultimele clipe... aş vrea ca tu... Apoi tuşi puţin şi închise ochii.

Rachel era pe marginea patului, aplecată peste el, cu ochii larg deschişi şi plini de lacrimi.

– Odihneşte-te, tată, îl imploră ea cu inima frîntă. Te rog, odihneşte-te.

– Nu pot... pînă nu afli...

– Ce să aflu?

El făcu un efort să respire.

– Cred... că... ar fi trebuit... să-ţi fi spus... cu ani în urmă. Dar acum, cînd sînt pe moarte...

– Nu eşti pe moarte! Nu mai vorbi aşa! Lacrimile îi şiroiau pe obraji, dar nu-i mai păsa.

– Ba da, draga mea. N-am crezut... niciodată lucrul ăsta... pînă în clipa asta. Dar sînt obosit... Tuşi din nou, iar Rachel simţi o teamă cumplită. Îşi ţinu răsuflarea, luptînd să nu izbucnească în hohote de plîns. Ştia ce va urma, voia şi nu voia să audă. Dar tatăl ei era pe moarte. Ştia şi asta. Şi dacă el simţea nevoia să se elibereze de povară, nu avea de ales – trebuia să o preia.

– Ce este, tată? şopti ea, apropiindu-se mult de el.

Efortul lui ca să rostească cuvintele era cumplit. Mai întîi i se mişcară buzele, apoi sunetele ieşiră într-o şoaptă aspră. Ţinea ochii închişi, iar nările îi erau dilatate în efortul de a vorbi.

– Mama ta... du-te la ea... du-te la Ruth... eu am iubit-o...

Plîngînd încet, Rachel nu putea scoate o vorbă. Muşcîndu-şi buzele plîngea neajutorată. În momentul acela, nu se putea gîndi decît la omul care vreme de atîţia ani însemnase totul pentru ea.

– Nu muri, plîngea ea încet. Te rog... nu muri.

Tom Busek nu mai spuse nimic, căzînd într-o stare de inconştienţă tot atît de brusc precum ieşise din ea. Doar Rachel înţelesese scopul scurtei lui întoarceri. Doar Rachel ştia. Şi ţinu totul în ea, timp de alte două zile de veghe, pînă la ultimul şi inevitabilul telefon din miez de noapte, în cea de-a cincea zi, pînă la întreg serviciul funerar şi pînă la înmormîntare, pînă la vizitele prietenilor bine intenţionaţi şi ale colegilor lui de serviciu.

Rachel ţinu totul în ea... dar Jim simţise ceva. Îi văzuse faţa în după-amiaza aceea, cînd venise cu cîteva sandvişuri şi ceva de băut, şi ştia că nu o va uita toată viaţa lui. Ea tocmai vorbise cu Tom, care era din nou inconştient. Asistenta adusese medicul la chemarea lui Rachel şi cei doi găsiseră pacientul mult mai slăbit. Rachel rămăsese rezemată de zid, lîngă uşă, cu braţele strînse în jurul mijlocului, cu obrajii uzi de lacrimi. Chipul ei exprima neajutorare, frică, ceea ce îl zgudui.

Dar el nu îşi pierduse cumpătul. Rămăsese puternic pentru binele ei, rămăsese tot timpul în preajma ei, făcuse

tot ce putuse pentru ca ea să treacă mai uşor prin acele chinuri. Tot timpul fusese însă îngrijorat pentru sănătatea ei. Tot timpul se întrebase ce anume sporise durerea pricinuită de pierderea lui Tom.

Nu mai adusese vorba despre căsătorie, simţind că nu era momentul potrivit pentru aşa ceva, simţind nevoia lui Rachel de a accepta moartea tatălui său, înainte de a se confrunta din nou cu viitorul. Îşi aminti de nenumărate ori de ultimele clipe petrecute împreună în maşina lui – cînd fusese aproape sigur că Rachel va fi de acord să-i devină soţie. De nenumărate ori îşi dorise ca Pat să mai fi întîrziat un minut, cinci minute, zece minute, măcar să fi obţinut promisiunea ei... Acum nu mai avea altceva de făcut decît să-i stea alături, să-i arate dragostea lui prin cele mai neînsemnate gesturi sau vorbe, să o convingă, fără cuvinte, că ar fi cel mai fericit să se căsătorească cu ea.

Timp de cîteva zile, imediat după înmormîntare, Jim lucră numai sporadic, nespus de mulţumit că mai avea doi parteneri care să-i ţină locul. Cînd lucrurile se mai liniştiră la Pine Manor, nu mai putu să-şi neglijeze serviciul. Dar le ceru lui Pat şi lui Wayne să lucreze serile pentu ca el să poată sta cu Rachel.

– Îţi lipseşte? întrebă ea într-o seară, în timp ce stăteau în amurg în livada de piersici. Jim şedea rezemat cu spatele de un pom, iar Rachel alături. Deşi obosită, fata se simţea ceva mai liniştită faţă de ultimele două săptămîni.

– Ce să-mi lipsească? Serviciul de noapte?

– Mă simt oarecum vinovată că ţi-am răpit timpul în felul ăsta.

El îi zîmbi şi o tachină:

– Mă plîng eu oare?

– Nu. Ea îi trase braţul şi mai aproape în jurul mijlocului ei. Şi îmi place că eşti aici. Ştii asta. Doar că... mă întreb dacă nu cumva îi duci dorul?

– Nu.

– Dar ai petrecut atîtea nopţi în maşină, urmărindu-i pe oameni. Îţi place asta, nu?

– Atunci îmi plăcea. Dar nu aveam pe cineva la care să vin acasă. O sărută pe ureche, dorind să-i şoptească: „Mărită-te cu mine", dar nu avu curajul. Trecuse multă vreme de cînd ea nu mai stătuse atît de confortabil lîngă el. A, făcuseră dragoste. Mai mult chiar decît se aşteptase el, ţinînd seama de cele petrecute. Bănuia oarecum că ea avusese dorinţa să uite totul şi, în cazul ăsta, ştiind că îl iubea cu adevărat, nu avu deloc sentimentul că profita de el.

– E atît de plăcut să stau aici cu tine, Rachel, şopti el, apoi, mai îndrăzneţ: Cred că mi-e de-ajuns să fiu eu capul limpede pe timpul zilei şi să-i las pe alţii să facă treaba de noapte.

Rachel dădu capul pe spate ca să se uite la el. Trăsăturile lui, aurii în lumina soarelui care apunea, erau puternice, generoase şi hotărîte.

– Asta lăsînd modestia deoparte, îl tachină ea, apoi întrebă serios: Dar poţi fi mulţumit cu ceea ce faci acum?

– Este partea cea mai interesantă, răspunse el fără ezitare. Analiza enigmei, punerea informaţiilor culese cap la cap. Vor veni şi momente, o atenţionă el, cînd va trebui să lucrez şi noaptea, ca să vorbesc cu anumiţi martori care nu pot fi găsiţi ziua. Dar, nu, nu voi duce dorul muncii de supraveghere pe timp de noapte. Şi, da – îi zimbi vesel –, sînt mulţumit că lucrez cu creierul. Apropo, ţi-am spus că micuţa noastră studentă de la internat, aceea care fugise de-acasă, s-a întors?

– Nu! Rachel se îndreptă de spate ca să-l poată privi mai bine.

După cum bine intuise Jim, Wayne o descoperise pe fată, ieşind curajoasă din casa aceea chiar în după-amiaza în care se stinsese Tom. Avînd dovada prezenţei ei, Jim predase cazul părinţilor fetei, încheind astfel munca lui şi a partenerilor săi.

– Cînd asta?

– Chiar ieri, din cîte mi-a spus tatăl ei cînd m-a sunat în dimineaţa asta. Este mulţumit.

– Deci ţi-au urmat sfatul şi au lăsat-o în pace pentru o vreme?

– Ei, nu a fost doar sfatul meu. Au consultat şi un psihiatru şi un asistent social. Îi admir. Credeam că o să se repeadă acolo ca să o scoată cu forţa pe biata fată. Dar răbdarea a avut cîştig de cauză. Fata a venit acasă din proprie iniţiativă.

– Şi va rămîne?

Jim întinse braţul şi o lipi strîns cu spatele de corpul lui.

– Mă îndoiesc. Dar e posibil să fie mai puţin impulsivă în viitor. Şi mai este posibil ca răbdarea părinţilor ei să-i fi tăiat din avînt. Oricum, se află acum în grija lor. Adăugă apoi tulburat: Mi-aş fi dorit să mai fi găsit ceva în legătură cu Landower şi Renko.

– Încă n-ai găsit nimic în plus?

– Nimic. Nu au mai fost acte de vandalism. Nu s-au mai dat bani. E ciudat. Sprîncenele negre se încruntară peste ochii de chihlimbar, iar buzele se strînseră. De parcă moartea tatălui tău a pus capăt la toate. Vreau să spun că o perioadă de timp au fost necazuri aproape în fiecare săptămînă. Acum proiectul merge înainte cu toate motoarele şi nu se mai întîmplă nimic îngrijorător. Mă întreb dacă nu cumva, pînă la urmă, totul nu a fost decît o răzbunare personală. Să nu fi fost cineva din afară care s-a folosit de Renko numai ca să se răzbune pe Tom Busek. Clătină din cap. Landower. La naiba, nu are nici un sens!

La presupunerea lui Jim, lui Rachel i se strînse stomacul.

– Crezi că ar fi putut fi ceva personal? Vocea ei venea de undeva departe.

Simţind distanţa, Jim îi privi paloarea feţei.

– S-ar putea, spuse el mai degajat. O să aflăm noi mai curînd sau mai tîrziu. Dar... tu cum te simţi?

– Eu? Îl privi surprinsă. Bine.

– Pari încă obosită. Am înţeles că o să mai încerci să dormi şi în timpul zilei.

Ea ridică din umeri.

– Dorm destul de bine noaptea. Ştii doar.

– Trebuie să te cred pe cuvînt fiindcă nu prea ştiu ce se întîmplă atunci cînd dorm eu.

Rachel zîmbi uşor.

– Mă enervezi. Dorm foarte bine.

– Poate că bine este cam prea mult spus, remarcă el. Nici el nu dormea atît de adînc încît să nu-şi dea seama de cum se tot învîrtea ea în aşternut. Dar o să trec cu vederea treaba asta. Cîte kilograme ai?

– Ce vrei să spui?

Mîinile lui o mîngîiară pe pîntece şi ajunseră la şolduri.

– Cred că ai slăbit vreo două kilograme. Nu mănînci deloc în timpul zilei?

– Nu prea mi-a fost foame.

El se folosi de ocazie, încercînd totuşi să pară detaşat.

– Poate ar fi bine să te consulte un medic.

– Pentru ce? îl întrebă ea alarmată. Mă simt bine. Doar că... am trecut prin atîtea în ultimele săptămîni.

– Asta mă şi îngrijorează. Poate că ai nevoie de vitamine... Nu putea să-i impună să consulte un medic, cum nu putea să-i ceară să se mărite cu el sau să o determine să-i mărturisească ce o frămînta. Simţea el că era ceva care o rodea şi mai ştia şi că totul începuse după moartea tatălui ei.

Uneori, faţa ei lua o expresie stranie, distantă, gînditoare, plină de temeri, de neliniște. Şi dacă el observase asta atunci cînd era prin apropiere, îşi imagina lesne în ce măsură putea fi ea preocupată cînd era plecat cu treburi.

– Mă fac eu bine, şopti ea încet, căzînd într-o tăcere care îl spunea lui Jim că pierduse pentru moment. Dar nu era el omul care să suporte aşa ceva pentru multă vreme.

– Cîntă-mi, Rachel.

– La flaut?

– Îhî.

– Doar nu vrei chiar acum...

– Ba da. A trecut atîta timp de cînd n-ai mai cîntat deloc.

Ea rîse zgomotos.

– Cînt cîteva ore în timpul zilei. Este o uşurare. Cînd tu eşti cu mine seara, tu eşti eliberarea de care am nevoie.

– Dar tu cînţi aşa de frumos. Vrei să-mi cînţi? Ea vorbea prin flautul ei, iar el avea nevoie acum de nişte idei în legătură cu gîndurile ei, cu temerile ei.

– Chiar vrei să asculţi muzică?

– Da.

Rachel se gîndi o clipă, apoi dădu din cap şi întinse o mînă spre Jim care o ajută să se ridice. Se duseră în solariul din pod, iluminat frumos şi discret acum, în amurg. Acolo cîntă ea cum mai făcuse o dată, închizînd ochii şi lăsînd muzica să o conducă. Atunci îşi cîntase iubirea pentru Jim,

chiar înainte de a recunoaşte ea însăşi existenţa sentimentului. Acum avea nevoie de el la fel de mult, dar altfel.

În seara aceea, toate cîntecele erau lente, începînd prin a exprima iubirea ei pentru Jim. A cîntat *Songbird* şi *Long Long Time*, pe urmă *Cîntecul Larei* şi *Evergreen*. Cînta din tot sufletul, iar sunetele erau limpezi ca un cristal şi tulburător de frumoase. De unde stătea, în partea cealaltă a camerei, Jim era impresionat pînă în străfundul sufletului.

Apoi ritmul deveni şi mai lent şi mai melancolic, iar notele căpătară un sunet mai singuratic. El asculta, aştepta, încerca cu disperare să interpreteze mesajul unor cîntece pe care nu le ştia, apoi se rezemă în fotoliu şi încercă pur şi simplu să facă asociaţii de idei, aşa cum îl învăţase ea. Auzi tristeţe şi teamă, ceea ce văzuse şi în ochii ei. Dar şi mai mult auzi o tînjire, o nevoie, un strigăt după ceva care îl depăşea pe el.

Cînd buza ei tremură şi Rachel se opri, el avu o strîngere de inimă. Pentru prima oară, nu ştia ce anume dorea ea. O văzu lăsînd jos flautul şi îngropîndu-şi faţa în mîini şi dori să alerge spre ea. Auzi plînsetul ei uşor şi asta îl duru şi mai mult. Doar cînd, în cele din urmă, îl strigă, fu în stare să se mişte.

– Jim?... hohoti ea, apoi înălţă capul, în timp ce el traversă încăperea şi îngenunche în faţa ei. Îi luă faţa în mîini şi îi şterse uşor lacrimile de pe obraji.

– Ce e, iubito? şopti el, deja furios faţă de orice ar fi putut să îi producă o astfel de nefericire.

– Am nevoie de tine, Jim.

– Spune, Rachel. Spune-mi ce dorești.

Ea își mușcă buza ca să-i oprească tremurul, dar lacrimile stăruiau în ochii ei.

– Ia-mă în brațe, șopti ea, avînd nevoie de acest ultim gest de încurajare.

Jim o luă în brațe și o strînse. Lacrimile ei îi udară cămașa, degetele i se împlîntară în mușchii tari ai spatelui. Foarte, foarte tîrziu, încetă să mai plîngă. O clipă se temu că apropierea lui liniștitoare nu o va face decît să uite durerea aceea neștiută. Apoi ea ridică privirea și se uită în ochii lui, în timp ce el își ținea răsuflarea.

– Ajută-mă să-mi găsesc mama, Jim, spuse ea, cu vocea brusc întărită de hotărîre. Există pe undeva. Trebuie să o găsesc.

10

Mama? În glasul lui Jim se citea uimirea. O clipă se întrebă dacă nu cumva tensiunea datorată morţii lui Tom îi provocase halucinaţii lui Rachel. Dar mama ta a murit cînd te-ai născut tu.

– Aşa am crezut şi eu, continuă Rachel cu un calm de necrezut. De parcă luînd această decizie dobîndise o forţă interioară care se adăuga sentimentului de uşurare provocat de faptul că i se confesase lui Jim. Pe urmă, tata a început să vorbească prin somn.

– Cînd?

– Mai tot timpul în ultimul an. L-am auzit mai ales în ultimele luni, deşi eu nu eram prea des acasă. Nu erau decît fragmente pe care am putut să le desluşesc, dar au fost de-ajuns ca să-mi dau seama că lucrurile nu stăteau chiar aşa cum presupusesem eu.

Perplex, Jim întinse mîna şi o mîngîie pe păr, în timp ce mintea lui lucra febril, încercînd să priceapă.

– Ţi-a spus ceva la spital, nu? Atunci cînd şi-a recăpătat cunoştinţa pentru cîteva minute?

De data asta fu rîndul ei să rămînă perplexă.

– De unde ştii?

– Ţi-a văzut faţa după aceea. Ştiam eu că trebuie să fie ceva la mîjloc. Mi-am putut da seama din tot ce s-a întîmplat mai tîrziu. Şovăi. Nu... nu ştiam dacă o să-mi spui.

Ea coborî privirea în podea; apoi, regăsindu-şi siguranţa, îl privi iar în ochi.

– Nici eu nu ştiam. Parte din mine ar fi vrut să uite totul, să privesc în altă parte şi să sper că... totul va dispărea pur şi simplu de la sine. Oftă şi se ridică, apoi se duse la fereastra de mansardă ca să privească cerul în noapte. Dar sînt şi lucruri care... nu dispar pur şi simplu. Ca stelele. Ca iubirea. Se întoarse încet. Ştii, continuă ea timidă, ani şi ani de zile, cînd eram mică, visam mereu că ea o să se întoarcă. Îmi imaginam că fusese dusă undeva, într-un loc secret, ca să fie vindecată de ceea ce a omorît-o. Rîse uşor, doar pe jumătate conştient. Îmi imaginam ziua cînd tata avea să mi-o prezinte, iar ea era atît de frumoasă, atît de sănătoasă şi atît de plină de dragoste... Un lucru prostesc, nu?

Jim se ridică, traversă camera şi o luă de mînă.

– Nu. Este cel mai normal lucru pentru un copil, chiar şi pentru un adult, dacă şi el îşi doreşte acel lucru atît de mult cum probabil tu ţi-ai dorit mama.

– Da, mi-am dorit-o, şopti ea, privindu-l în ochi. Îmi doream o mamă.

– Şi ţi-o mai doreşti? De asta vrei să o găseşti?

Rachel se încruntă, sprîncenele blonde se uniră într-o linie, ochii ei se întunecară, iar buzele i se strînseră într-o grimasă.

– Nu. Apoi dădu hotărît din cap. Nu. Cînd ridică din nou privirea, ochii ei erau limpezi, culoarea aceea clară de mahon strălucind în direcţia lui. Am renunţat de mult la visele astea. Şi cu siguranţă că am învăţat să trăiesc fără o mamă. Mă îndoiesc că acum aş şti cum să mă port cu ea...

– Atunci ce rost are s-o mai cauţi? Jim simţi un gol în stomac, înfricoşat de ceea ce ar putea găsi.

Dar ea era hotărîtă şi avea un argument decisiv.

– Pentru că acum înţeleg ce anume mă împiedică pe mine să iau o hotărîre în legătură cu noi doi, Jim. Ridică mîinile şi le puse pe umerii lui, apoi i le încolăci în jurul gîtului. Nu numai că nu am avut un model de la care să învăţ. Poate că la început a fost asta. Poate pentru toţi aceşti ani este scuza perfectă. Pe urmă te-am întîlnit pe tine şi m-am îndrăgostit. Dar atunci îl auzisem deja pe tata vorbind în somn. Aveam deja îndoieli în privinţa mamei mele, bănuind că mai degrabă a plecat, nu că a murit. Şi am început să mă întreb de ce. Cu siguranţă că tata a iubit-o. A spus asta de multe ori în somn. Mi-a spus asta chiar şi atunci cînd şi-a recăpătat cunoştinţa pentru cîteva clipe. Vocea i se frînse,

dar se străduí să continue: Singura concluzie la care am ajuns a fost aceea că ea nu a vrut să fie mamă... sau soție. Pentru că nu era făcută pentru așa ceva.

Jim preluă el expunerea cu un glas drăgăstos, dar îndurerat:

– Și adăugînd toate astea primelor tale sentimente, ai reușit să te convingi singură că nici tu nu ești făcută pentru așa ceva. Cînd ea încuviință dînd din cap, el îi trecu degetele prin păr și o trase spre el. Dar nu este adevărat!

– Îmi tot repeți asta și aproape am ajuns să te cred.

– Aproape?

– De aceea vreau să-mi găsesc mama. Vreau să văd, o dată și pentru totdeauna, ce-a făcut ea cu viața ei. Poate că, dacă aș putea s-o găsesc, dacă aș putea sta de vorbă cu ea, am să pot înțelege pentru ce a făcut ea ceea ce a făcut. Tăcu și rămase privind drept în ochii lui. Expresia lui era impenetrabilă, iar ochii lui de chihlimbar străluceau. Cum el nu spunea nimic, Rachel șopti: Vrei să mă ajuți, Jim? Nu cred că m-aș descurca fără tine.

El continua să tacă, încercînd să-și pună sentimentele în ordine. Doar frica apărută brusc în ochii ei îl îmboldi:

– Te iubesc, Rachel. Vreau să fii soția mea și mama copiilor mei. O să continuu să doresc acest lucru, indiferent dacă vei afla că mama ta este o femeie rasată sau o gîsculiță. Cînd Rachel clipi, el o strînse și mai tare: Nu, ascultă-mă. Aș fi putut spune... tîrfă sau drogată. Vreau să spun că există

şi această posibilitate. Există şi posibilitatea ca, după ce o să te dai peste cap să o găseşti, ori să refuze să stea de vorbă cu tine, ori să te renege.

– De ce spui astfel de lucruri? Rachel respiră cu greu, iar în ochii ei se vedea că se simte jignită.

– Pentru că te iubesc. Sublinie afirmaţia, ţinînd-o ferm de umeri. Şi pentru că de lucruri din astea mă ocup eu. Am mai întîlnit asemenea poveşti. Am ajutat oameni să-şi găsească părinţii pierduţi de multă vreme şi ştiu că lucrurile pot să nu fie chiar aşa de frumoase pînă la urmă. Dacă tu eşti hotărîtă să îţi cauţi mama, trebuie să fii pregătită pentru tot ce ai putea găsi. Mie nu-mi pasă cum va fi mama ta, dar s-ar putea ca ţie să-ţi pese. Ce se va întîmpla atunci cu noi doi, Rachel? Dacă ea se dovedeşte a fi ceea ce bănuieşti tu de luni de zile? Mă vei mai iubi? Vei mai fi de acord să te căsătoreşti cu mine în cazul ăsta? Sau te vei convinge şi mai mult că nu e bine să te căsătoreşti cu mine?

Privirea lui Rachel se înceţoşă şi făcu un efort să înghită.

– Dar dacă este o femeie bună? contracară ea, replicînd tot atît de logic. Dacă ea are o altă poveste a vieţii ei? Indiferent de situaţie, eu voi reveni la tine întreagă. Nu vezi? Trebuie să ştiu, oricare ar fi situaţia. Am nevoie să ştiu. Îşi ţinu respiraţia şi aşteaptă o clipă, după care vorbi din nou: Vrei să mă ajuţi? Ţine de domeniul tău de activitate. Mi-ar lua mult timp să o fac singură. Şi nu cred că pot să aştept

atît. Rosti grăbit ultimele cuvinte, săgetîndu-i inima lui Jim.

Nu avea de ales. Era singurul lucru care le stătea în cale, care avea să le stea mereu în cale. Trebuia, într-adevăr, să afle de unde provenea ea. Acum înțelegea. Dacă o refuza, ea ar merge înainte de una singură. Nu credea că ar putea suporta atîta timp cît i-ar fi ei necesar, și cu atît mai puțin încordarea pe care urma să o suporte ea, ei amîndoi.

– Sigur că te ajut, iubito, spuse el, lăsînd la o parte orice teamă și împotrivire în scopul unic de a o ajuta. Știi doar că o să fac tot ce pot. Se aplecă și o sărută drăgăstos. Dar cu o singură condiție, adăugă.

– O condiție? întrebă ea, brusc neliniștită. Care anume?

El ar fi vrut să spună: „Să te căsătorești cu mine", dar se abținu și abordă o cale ceva mai ocolită.

– Să începi să mănînci ca lumea, să încerci să dormi mai mult. Să te odihnești și să mă lași pe mine să alerg.

– Credeam că tu ești creierul, glumi ea. Se simțea cu inima ușoară și plină de dragoste, cum nu se mai simțise dinainte de moartea tatălui ei.

– În cazul ăsta, mormăi el, o să mă ocup eu de tot.

– Cu o singură condiție, zise Rachel la rîndul ei, devenind serioasă.

– Care anume?

– Treaba ta este să o găsești. Eu o să fiu aceea care o va aborda.

Glasul lui Jim era o șoaptă slabă:

– Mi-am închipuit şi eu, iubito. Dar să începem cu începutul. Aruncă un braţ pe după umărul ei şi o trase lîngă el, după care se îndreptară spre uşă. Mai întîi trebuie să-mi spui tot ce ştii tu. Tot ce-ţi aminteşti că spunea tatăl tău. Orice ai fi putut afla de-a lungul anilor.

Nu erau prea multe.

– O cheamă Ruth.

– Nici un nume de familie? întrebă pe cînd coborau scările.

– Tata nu mi-a spus.

– Unde a întîlnit-o?

– Nu ştiu.

– Unde s-au căsătorit?

– Poate că nu au fost căsătoriţi.

– De ce spui asta?

– Nu ştiu. Pur şi simplu... simt. Tata n-a pomenit niciodată de divorţ. Şi dacă ea a trăit în toţi aceşti ani pe undeva...

– Tatăl tău a călătorit vreodată?

– Nu prea des. Cînd călătorea, era pentru afaceri.

– Îţi aminteşti pe unde a fost plecat?

– Atlanta, Washington, Philadelphia, New York... De obicei căuta fonduri pentru vreun proiect.

– Şi nu a spus niciodată că ar fi vizitat nişte prieteni pe-acolo pe unde a fost?

– Nu. Rachel se opri brusc în uşa dormitorului. Dacă nu o s-o putem găsi, Jim? Există şi posibilitatea asta, nu?

– Hei, nu uita că stai de vorbă cu cel mai mare detectiv din lume. O conduse înăuntru şi închise uşa cu picîorul. O s-o găsim. S-ar putea să dureze, dar o s-o găsim.

În serile următoare, ei parcurseră toate hîrtiile, toate dosarele şi toate scrisorile din biroul lui Tom Busek şi din debaraua de la subsol. Deşi Jim hotărîse ca Rachel să nu facă nimic, ea părea animată de simţul de răspundere care se ivise o dată cu hotărîrea de a-şi căuta mama. Înduplecîndu-se, el îi lăsa în fiecare dimineaţă cîte ceva de făcut, ceva care să o preocupe suficient o parte din zi fără să o obosească.

Existau cutii mari cu corespondenţă datînd încă din primele zile ale SCT, înregistrări personale ale lui Tom, scrisori şi caiete ale lui Rachel din copilărie, şi toate trebuia răsfoite. Erau interesante, fără să conţină însă vreo referire la identitatea mamei, sau la locul unde se putea afla ea.

– Probabil că a aruncat totul! exclamă Rachel descurajată după ce parcurseseră ultimele cutii cu hîrtii. Nu e cinstit, nu? Ca un bărbat care a fost atît de îndrăgostit să şteargă orice urmă de identitate a iubitei lui. Te-ai fi aşteptat să fi păstrat cîte ceva... o mică amintire... un bilețel sau un suvenir...

– Nu cunoaştem circumstanţele, iubito... Tu nu-ţi mai aminteşti nimic?

Ea închise ochii strîns.

– Am încercat şi am tot încercat să-mi aduc aminte cîte ceva. Dar el nu a spus nimic. Vreau să spun că trebuie să

fi fost implicată şi altă persoană. În somn, tata spunea lucruri ca: „Se va rezolva totul... El se înşală în privinţa asta". Dar habar nu am cine ar putea fi a treia persoană. Sau în legătură cu ce se înşela el.

– Nu a mai spus vreun alt nume?

– În somn? Nu. Doar Ruth.

Jim îşi frecă falca, se încruntă în faţa ultimului pachet de hîrtii din mîna lui, apoi răsturnă hîrtiile pe birou şi se întoarse ca să se aşeze pe colţul acestuia. Rachel veni şi se aşeză între coapsele lui.

– Ce facem acum, Jim? întrebă ea cu o voce atît de slabă şi de şovăielnică încît el se reculese imediat.

– Acum o să încep să mă uit peste arhivele oficiale. Trebuie să fie pe undeva vreun certificat de căsătorie.

– În caz că erau căsătoriţi...

– Pornim de la această premisă. Clătină din cap. Păcat că certificatul tău de naştere nu ne poate spune mai mult. Se încruntă puţin. Retractez. O să încep chiar cu certificatul tău de naştere. Este o copie. Spui că tatăl tău a făcut-o atunci cînd ai depus prima dată cerere de paşaport? Ea încuviinţă din cap şi el continuă: Ruth D. Busek. E posibil ca D să fie detaliat în original, iar tatăl tău să-l fi prescurtat în copie. De obicei este nevoie de numele întreg al mamei. Fiind un spital mic din vestul statului, poate că cei de acolo au scăpat ceva... merită să cercetăm în direct asta. O să dau nişte telefoane şi vedem ce găsim.

Era primul indiciu concret. Bineînțeles, pe originalul certificatului de naştere a lui Rachel era scris clar: Ruth *Drummond* Busek.

Din nefericire, nu s-a putut găsi nici un certificat de căsătorie. Jim a căutat pe la arhivele din tot statul, apoi la arhivele din oraşele unde ştia Rachel că fusese tatăl ei. Nimic. Iar numele de Drummond era destul de comun ca să foloseşti în neştire cartea de telefon, iar fără să ştii un anume oraş, era ceva imposibil.

Însă Jim nu se lăsa uşor descurajat. Într-adevăr, Rachel începu să bănuiască cum că ancheta ajunsese să-l pasioneze pe Jim.

– Îți place cazul ăsta, îl acuză ea într-o seară, în timp ce stăteau în pat şi discutau despre ultimele nereuşite, după căutarea vechilor prieteni ai lui Tom şi după chestionarea acestora.

– Cred că da. Nu că mi-aş fi dorit să nu rezolv cazul mai repede pentru binele tău, al nostru, dar există cazuri de genul ăsta care îți pun mintea la încercare. Şi acum chiar că sînt pus la încercare.

Vorbi şi despre alte lucruri cu care Rachel se obişnuise în ultimele săptămîni. Şi atunci cînd el o mîngîia în fiecare seară şi tensiunea lui creştea pînă la apogeu, ea ştia că frustrarea lui personală, căreia ea îi rezista întruna, era cererea ei în căsătorie rămasă fără răspuns.

Trecuse şi prima săptămînă din iulie, după care Jim reuşi să obțină rezultate remarcabile în ancheta lui.

– Cred că am găsit ceva, iubito, spuse el plin de entuziasm cînd o sună la telefon într-o dimineață. Ce-ar fi să vin să te iau peste o oră și să mergem undeva ca să mîncăm?

– Spune-mi acum, Jim!

– Peste o oră.

Cînd el apăru în sfîrșit, Rachel era gata îmbrăcată și îl aștepta nerăbdătoare de o jumătate de oră.

– Ce ai aflat? întrebă ea în timp ce el îi deschidea portiera. Vînduse automobilul Camaro, cel de un albastru metalizat, și își cumpărase un automobil Mazda, mai sport; se asigură că își pusese bine centura, după care apăsă pe accelerator.

– În legătură cu una din primele relații de afaceri. De fapt, în afara orașului Boston. El conducea cu grijă, atent cu prețioasa lui încărcătură. Un tip care l-a cunoscut pe Tom la începuturile lui. Se pare că aveau ceva în comun – Hans era și el imigrant. El și cu Tom au colaborat de la distanță la mai multe proiecte de început ale SCT. Hans era reprezentantul furnizorului de materiale de care avea nevoie Tom.

– Și ce legătură are asta cu mama mea? întrebă Rachel din ce în ce mai nerăbdătoare. A cunoscut-o?

– Nu a cunoscut-o. Iar el susține că Tom era foarte rezervat în legătură cu viața lui personală.

– Atunci cum a...

– Un lucru inevitabil. Tendonul lui Ahile: o seară petrecută în oraș.

– Au mers să bea ceva împreună.

– Așa se pare. Ieșind de pe drumul principal, Jim o luă spre vest. Ți-e frig? Deși ea dădu din cap, el micșoră debitul aerului condiționat.

– Bun, și ce-i cu ea, Jim?

– O să ajung și acolo. Din cîte am înțeles, tatăl tău nu a fost un băutor. Probabil că se simțea apropiat de Hans și așa a fost de acord să meargă cu el la cină, sau poate că singurătatea departe de casă l-a determinat. Oricum, ei au mers împreună la masă, au băut, au stat de vorbă, au mîncat și lui Tom i s-a dezlegat limba pe la sfîrșitul serii.

– Și ce a spus?

– Atunci cînd Hans l-a întrebat dacă se gîndea cumva să se stabilească în Noua Anglie, el a dat din cap și a devenit melancolic. Părea că se îndrăgostise de o femeie din New York, că relația nu mersese și că el nu mai putea suporta să aibă acea relație fără nici o finalitate.

– Unde anume în New York? A spus?

Jim întoarse în parcarea unui mic rerstaurant și opri lin mașina.

– Nu. Hans își amintește că Tom i-a spus că ea era elegantă și rafinată. Atunci el credea că dragostea îl făcea să vorbească așa. Nici el, nici Tom nu se considerau prea rafinați, deși se pare că au reușit să recupereze în ultimii ani.

– Și altceva? Știe unde se întîlneau ei?

– Nu.

– Sau dacă au fost vreodată căsătoriți.

– Nu știe.

Rachel făcu o pauză, apoi vorbi ceva mai ezitant:

– Hans știa despre mine?

– Foarte bine. Erai foarte mică pe atunci. Tom se tot lăuda cu tine.

– Și totuși el n-a vorbit nimic despre o soție?

– Lui Hans? Nu.

Neștiind dacă să se simtă încurajată sau descurajată, Rachel făcu o grimasă dureroasă. Dar Jim ridică repede mîna și mîngîie durerea de pe fața ei cu degetele lui lungi și calde. Privirea lui de chihlimbar o întîlni pe a ei, mai întunecată.

– Capul sus, iubito. Vestea este bună. Acum știm că este din New York și că era probabil bine educată. Este ceva de unde putem continua.

– Cred că da. Oftă adînc. Și ce facem acum?

Jim arătă cu fața spre restaurant.

– Intrăm acolo.

– Mă îndoiesc că o să găsești alte indicii acolo.

– Știu. Dar vreau să fiu sigur că tu o să mănînci. Pe urmă o să vedem ce facem mai departe.

Avea cîteva idei în cap. Mai tîrziu, în aceeași noapte, după ce Rachel adormise, Jim rămase treaz ore în șir gîndindu-se bine la toate, una cîte una, punînd piesele cap la cap, sucindu-le și răsucindu-le ca să vadă cum se potriveau.

Datele erau puține. O femeie pe nume Ruth Drummond, în vîrstă de douăzeci de ani pe atunci, dăduse naștere unei fetițe într-un mic spital oarecare dintr-o zonă rurală din Carolina de Nord, în urmă cu douăzeci și nouă de ani.

Datele personale erau și mai puține. Se părea că Ruth Drummond locuia în New York și provenea dintr-o familie bună care se împotrivise căsătoriei cu Tom Busek.

De aici, bănuielile mergeau mai departe. Lucrurile erau cu totul altfel în urmă cu douăzeci și nouă de ani. O tînără femeie necăsătorită însărcinată prefera să fugă și să nască copilul în secret decît să se grăbească să facă un avort ilegal într-o clinică, în tura de noapte. Era foarte probabil că părinții ei să fi fost supărați și jenați. Era foarte posibil ca acel „el" din coșmarurile lui Tom Busek să fi fost tatăl tinerei și capricioasei domnișoare.

Tot gîndind, Jim își construia imaginea unei Ruth Drummond ale cărei origini sociale și financiare erau diferite de cele ale proaspătului naturalizat Tom Busek și a cărei familie se împotrivise unei căsătorii cu un imigrant... sau unui copil nelegitim, pe care ei îl considerau ca fiind conceput din neglijență.

Erau mai multe căi pe care le putea urma Jim. Se gîndi să caute în arhivele hotelurilor, motelurilor și pensiunilor aflate în vecinătatea spitalului unde se născuse Rachel, luînd în calcul posibilitatea ca mama ei să fi petrecut acolo o

perioadă de timp, înainte de naşterea care trebuia ascunsă. Totuşi, pentru moment, el evita această cale, bănuind că, date fiind circumstanţele pe care le adunase el, Ruth Drummond nu se înregistrase sub numele real într-o astfel de ascunzătoare. Era însă posibil ca vreun funcţionar sau proprietar de pensiune să-şi aducă aminte, din întîmplare, că avusese de-a face cu o tînără gravidă în perioada aceea. Putea să-şi încerce norocul.

Apoi mai exista posibilitatea să sune sistematic la toate numele Drummond din diversele cărţi de telefon ale New York-ului. Dar şi acest lucru părea un efort exagerat.

Dacă bănuiala lui Jim era corectă şi mama lui Rachel făcea într-adevăr parte din înalta societate, iar un bărbat pe nume Tom Busek care o adora ar fi fost de acord ca, în schimbul fetiţei, să nu mai ia legătura cu ea şi nici să nu-i divulge vreodată identitatea, era posibil ca anumiţi oameni din anumite locuri să-i poată da lui Jim răspunsurile căutate.

A fost prea simplu. A primit vestea în după-amiaza următoare printr-un telefon care îl răscoli. Prea simplu... şi totuşi încă o enigmă.

Lăsînd robotul telefonic în funcţiune la birou, Jim ieşi vijelios din parcare, se îndreptă spre Pine Manor, făcînd un înconjur lung, care îi mai dădu timp de gîndire, şi ajunse în final la uşa lui Rachel, chinuit de milioane de bănuieli.

Ea cînta la flaut. O mai auzea încă în timp ce mergea

pe alee către treptele din față. Cu mîinile băgate adînc în buzunarele jeanşilor, cu capul plecat, adîncit în gînduri, era chiar pe cale să se întoarcă şi să plece. Totuşi, ea trebuia să afle. Avea dreptul să ştie. În mintea lui se îndoia doar că, ulterior, legătura lor va fi în siguranță. Anticiparea suferinței ei îl făcea să întîrzie.

Ridică degetul la butonul soneriei, şovăi, apoi apăsă. Dulcile sunete ale flautului, mai clare şi mai vesele acum decît fuseseră cu zile în urmă, se opriră imediat. Jim şi-o imagina pe Rachel rupîndu-se din reveria ei muzicală, rotindu-se pe scaunul ei de la fereastră şi uitîndu-se după maşină. După cum era sigur, de-abia ajunse doamna Francis la uşă, că Rachel şi apăru în capul scării.

Fără să vrea, Jim îşi ținu respirația cînd o văzu. În jeanşi de culoare deschisă şi o cămaşă lungă din bumbac, nu arăta mai mult de douăzeci de ani. Fața ei se destinse într-un zîmbet. Cu picioarele goale, fugi pe scări în jos.

– Jim! Mişcările ei erau uşoare şi grațioase coborînd spre el cu sprinteneala unui pîrîiaş curgînd la vale spre un şuvoi mai puternic. Brațele lui o cuprinseră firesc şi o strînseră un minut întreg, pînă cînd ea ridică fruntea pentru un sărut. Ce surpriză minunată, murmură ea cu ochii închişi. Nu te aşteptam decît mai tîrziu.

Îi venea să o sărute întruna. Părea fericită. Ce n-ar fi dat el să poată garanta acea fericire...

– A trebuit să vin mai devreme, începu el.

Ea deschise ochii mari, dar văzu că privirea lui era mai degrabă întunecată decît plină de dorință. Brusc, se încruntă.

– S-a întîmplat ceva, şopti ea... Jim?

– Vino. Hai să mergem să stăm de vorbă în camera din spate. Luînd-o pe după mijloc, porniră într-acolo.

– Ce s-a întîmplat? Îi studia trăsăturile pe care acum putea să le citească aşa cum putea citi notele simfoniei preferate. Se opri şi faţa ei se făcu albă ca varul. Ai găsit-o!

Fără un cuvînt, Jim făcu semn cu capul spre camera din spate, o luă de mînă, o conduse acolo şi vorbi doar după ce o aşeză. Apoi se aşeză pe vine în faţa ei.

– Da.

– Cum? Era de parcă şi ea amîna inevitabilul.

– Pornind de la bănuiala că familia ei este de condiţie foarte bună, l-am sunat pe un coleg de-al meu din New York.

– Un detectiv?

– Da. Ne facem adeseori servicii. Cu excepţia biletelor de avion. Cînd o văzu cum îşi ţine respiraţia, continuă: Oricum, am sunat şi l-am rugat să se uite pe microfilmele paginilor de mică publicitate de la *New York Times* la trei sau la patru luni după ce te-ai născut tu. Vocea lui Jim deveni mai slabă: Nu a trebuit să caute prea mult. La şase luni după naşterea ta, Ruth Drummond s-a căsătorit. Părea o afacere bună. A fost prezentă toată lumea bună. A intrat într-o familie la fel de bogată ca şi a ei, aparent o căsătorie bună. Sînt căsătoriţi de atunci şi au un băiat şi două fiice.

Ca paralizată, Rachel întoarse capul. Un frate şi două surori vitrege?

Jim o mîngîie pe obraz. Vocea lui era blîndă.

– Deci avem veşti bune. Probabil că lucrurile nu au mers prea bine cu Tom, dar mama ta s-a dovedit o bună soţie şi mamă.

Ea ridică ochii şi îl privi direct, cu o forţă surprinzătoare.

– Dar mai e ceva, nu?

El o privi, apoi oftă resemnat.

– Da.

– Ce este?... Spune-mi, Jim.

El mai înghiţi o dată în sec. Tare ar fi vrut să o poată menaja, să-i spună totul mai puţin direct, dorind să înţeleagă şi el situaţia. Dar nu mai era o altă cale... iar el încă nu înţelegea.

– Locuieşte cu soţul ei şi cu copiii la proprietatea familiei din Long Island. Fiicele au puţin peste douăzeci de ani, iar băiatul douăzeci şi şapte. S-a căsătorit de curînd. El şi cu soţia lui locuiesc într-o aripă a proprietăţii familiale.

Începuse să-i sune prea familiar totul ca să mai rămînă liniştită. Rachel simţi cum i se taie respiraţia şi reuşi cu greu să şoptească o ultimă întrebare:

– Şi cum se numeşte mama mea?

– Ruth Drummond Landower.

Cînd Rachel închise ochii, părînd că se pierde, Jim se repezi să o susţină.

– Nu, mă simt bine, şopti ea, tulburată şi derutată. Tata a ştiut, nu? La asta se tot gîndea el atunci... Vocea i se stinse.

Jim o strînse tare de mînă.

– S-ar putea să fi ştiut, în ciuda faptului că a negat acest lucru. Poate... poate că nu-i venea să creadă. Poate că a crezut că o să se sfîrşească la un moment dat fără să cîştige vreunul din ei. Orice ar fi ştiut el, probabil că s-a gîndit mult cît să-ţi dezvăluie din adevăr.

Ea gemu din cauza durerii care nu ar fi trebuit să existe.

– Dar de ce? Pentru ce... pentru ce să fi vrut fiul ei să-i facă rău tatălui meu?

Nu a fost nevoie ca Jim să întrebe ce vrea să spună.

– Nu ştiu. Asta urmează să aflăm abia de-acum încolo.

Ruth încremeni.

– Eu va trebui să aflu. Ne-am înţeles că eu voi fi aceea care mă voi duce la ea. Plec diseară cu avionul.

– Mîine. Doar n-o să intrăm într-o proprietate de lux la ora zece noaptea, pretinzînd că eşti fiica de mult pierdută a stăpînei.

– Bine. Mîine. Dar eu voi pleca.

– Niciodată n-am fost de acord să te las să faci călătoria de una singură. Ai spus că tu vei vorbi cu ea. Poate că tu vei fi aceea care se va afla în faţa uşii ei, care va suna la uşă şi care o va înfrunta, dar eu refuz să fiu doar o maşină de închiriat.

– Dar ţie îţi displace să zbori cu avionul! ripostă ea,

avînd nevoie de argumente ca o defulare a furtunii de emoţii care o cuprinsese cu o intensitate înspăimîntătoare.

Nici Jim însă nu era mai calm decît ea.

– Dar îmi displace şi mai mult gîndul că vei face singură această călătorie. Merg şi eu, Rachel! Nu ai cum să mă opreşti!

Rachel nici nu încercă. În sinea ei nici nu dorea. Jim ajunsese să facă prea mult parte din fiinţa ei, ca să îl mai lase în urmă, timp în care cealaltă parte a ei era un pustiu mistuitor de anxietate. Avea nevoie de el. El părea să fie singurul refugiu de gîndire sănătoasă într-o lume care, pentru ea, se întorsese pe dos în mai puţin de două luni.

După o noapte întreagă de frămîntări, apoi după un zbor agitat spre New York, întreaga realitate o zgudui. Avea să-şi vadă mama. Mama ei. Femeia care i-a întors cîndva spatele. Femeia care, după cum îi sugerase şi Jim, putea să-i trîntească uşa în nas mai degrabă decît să-i recunoască existenţa.

A existat o clipă, cînd avionul ateriza pe LaGuardia, cînd ea ar fi preferat să rămînă pe loc pentru zborul de întoarcere. Dar faţa palidă a lui Jim, nevoia lui de aer proaspăt şi de pămînt sub picioare îi dădu impulsul necesar.

Odată în maşină, cu Jim la volan şi în poală cu o hartă şi indicaţii clare scrise pe o coală de hîrtie, ea păru complet epuizată.

– Te simți bine, draga mea? o întrebă Jim afectuos, uitîndu-se la chipul ei obosit. O trase mai aproape de el peste scaun, pînă cînd ea ajunse sub centura lui de siguranță.

– Sînt puțin obosită, recunoscu, punîndu-și capul pe umărul lui... Și speriată. Nu trebuia să-i explice prea mult. El înțelegea.

– Te iubesc, îi șopti el la tîmplă, cînd porni motorul. Știi asta, nu?

Ea zîmbi sleită.

– Cred că ăsta este singurul lucru care mă mai ține pe picioare.

– Nu. Ești o femeie al naibii de puternică.

– Nu mă simt așa acum.

– Asta pentru că ești o zburătoare fantastică, o tachină el și îndreptă mașina spre est.

Traficul era descongestionat, iar indicațiile foarte bune. Apoi, prea curînd, trecură prin centrul exclusivistului oraș Long Island, care adăpostea proprietatea Landower. Doar după cîteva minute ajunseră în capătul unei alei surprinzător de scurte.

– E ciudat, murmură Rachel tremurînd. Mă așteptam la niște porți încuiate, cîini și o alee de cel puțin un kilometru.

Jim îi zîmbi cu indulgență.

– Nu e chiar așa de diferit de Pine Manor, nu?

Nu era. Deși peisajul ținea mai degrabă de nord, decît de sud, impresia generală era de eleganță și stil. În timp ce

Pine Manor era mai vechi şi mai impunător, cu veranda lui largă, cu ferestrele înalte şi spaţiile întinse, imensa casă din faţa lor era o capodoperă de stil sofisticat, cu ziduri acoperite de iederă.

Jim intră pe aleea circulară, frînă în faţa uşii principale şi opri motorul. Rachel amuţi dintr-o dată. Se uită la Jim cu nişte ochi ca două farfurii mari şi negre, în care se putea citi o gamă largă de emoţii.

El îi zîmbi trist.

– Pot să vin şi eu?

Ea dădu din cap şi spuse scurt:

– Nu.

Gîndindu-se cît de frumoasă era ea în taiorul ei crem, cît de minunată era cu dragostea ei, cu curajul şi hotărîrea ei, el se aplecă şi o sărută uşor pe obraz.

– Atunci, du-te. Te aştept aici.

Ea respiră:

– Jim? Ar fi vrut să-i spună că este înspăimîntată, că nu-i mai pasă la urma urmei cine era femeia asta sau ce făcuse ea în viaţă, că poate n-ar fi trebuit să vină aici. Dar el clătină din cap.

– Trebuie să ştii. Ca şi mine... Fă asta pentru noi doi.

O sărută din nou, rămînînd puţin cu obrazul lipit de al ei, în timp ce ea inspiră mirosul pielii lui care îi da putere. Apoi el se rezemă, ea coborî din maşină, îşi îndreptă umerii, îşi trecu mîna pe sub păr ca să aranjeze firele rebele şi umede

de pe ceafă şi inspiră adînc. Doar după aceea se apropie de uşă.

Clinchetul soneriei era melodic, cinci note armonice care formau melodia lor unică. Din studioul ei luminat de soare, din spatele casei, Ruth Landower auzi ecoul soneriei, aruncă o privire spre ceasul de pe perete ca să vadă dacă se făcuse cumva douăsprezece şi jumătate şi clătină din cap surprinsă. În ultima vreme, atunci cînd picta, pierdea noţiunea timpului. Inspirînd pe nas cu zgomot în urma unei răceli, care ameninţa să se prelungească, îşi lăsă paleta în poală şi privi cu luare-aminte pînza din faţa ei.

Edgar nu-i luase niciodată în serios nevoia de a picta. Ce ocazie nesperată va avea şi azi să o ironizeze! Întoarse capul şi se uită la celelalte trei lucrări puse pe podea, rezemate de zid, următoarea ţintă certă a sarcasmului lui Edgar. Ce făcea ea oare? Ochii i se umplură de lacrimi şi puse paleta pe măsuţa de lucru, ridicîndu-se. Inspiră din nou cu zgomot, îşi şterse ochii cu antebraţul şi palmele umede de jeanşii pătaţi de vopsea.

Poate că de vină era sezonul. Fetele erau plecate mai tot timpul, iar Richard şi Elaine erau mereu ocupaţi. Poate că era apropierea toamnei, cînd avea să împlinească cincizeci de ani. O cotitură în viaţa ei.

Dar nu. Aruncînd o privire tristă spre pînzele care reprezentau felul ei de a se exprima, privi adevărul în faţă. Nu asta era explicaţia...

– Doamnă? răsună uşor din uşa atelierului.

– Da, Rosa?

– La uşă este o tînără, o anume... Rachel Busek, doreşte să vorbească cu dumneavoastră.

– Rachel Busek? îngăimă ea.

– Este în holul din faţă. Să o conduc în camera de zi? Privirea menajerei căzu pe îmbrăcămintea plină de vopsea a stăpînei sale, sugerînd că poate ar dori să se schimbe înainte să o primească pe frumoasa tînără din hol.

Ochii lui Ruth urmăriră privirea menajerei.

– A, nu... nu. Nu... ăăă... Îşi mai şterse o dată palmele umede de halat. Vin şi eu. Mulţumesc, Rosa. Încălţă repede sandalele deschise care se aflau pe jos, lîngă şevalet, îşi strînse o şuviţă rebelă de păr în cocul lejer, urmînd-o pe menajeră în tăcere. Ajunse la primul etaj ţinîndu-şi respiraţia cu cît se apropia mai mult de capătul scărilor.

Ea trebuia să plece de acolo. Asta trebuia să facă. Rachel trebuia să plece. Nu era locul ei aici. Aici era teritoriul familiei Landower. Rachel Busek trebuia să plece.

Un zgomot slab, o simplă răsuflare o făcu pe Rachel să ridice capul. Din locul în care se afla, nu putea vedea decît nişte picioare, în jeanşi, coborînd scările. Erau picioare de femeie, încălţate cu sandale. Una din fiice? Apoi văzu mîna stîngă a femeii. Purta o verighetă subţire din aur. Să fie nora? Rachel simţi dorinţa să-şi ducă mîna la inimă ca să oprească bătăile acelea nebuneşti, dar se opri intrigată. Mîna aceea. Se uită la mîna ei, apoi din nou la mîna celeilalte. Nu

era mîna unei femei de douăzeci de ani. Era subțire și frumoasă, dar a unei femei trecute de vîrsta lui Rachel.

Deodată înțelese cine stătea pe scară. Condusă de o dorință atît de copleșitoare încît o puse în mișcare, cînd altfel ar fi încremenit pe loc, Rachel făcu un pas înainte, apoi pe al doilea și al treilea, pînă cînd putu vedea fața femeii care îi bîntuise gîndurile și sufletul ani de zile.

O clipă, cele două femei se priviră una pe cealaltă. Nici una dintre ele nu se îndoia de identitatea celeilalte. Asemănarea era mult prea mare, chipul din fața fiecăreia prea asemănător celui pe care fiecare îl vedea zilnic în oglindă. Cum Rachel era foarte aranjată, iar Ruth nefardată, anii care le despărțeau se șterseră cumva. Păreau mai degrabă surori decît mamă și fiică.

Gîndul acesta trecu simultan prin ambele minți. Rachel nu avusese niciodată vreo soră și cu atît mai puțin o mamă. Pe de altă parte, Ruth mai avea o fiică. Mai avea chiar două fiice.

Rachel privea cu ochii larg deschiși cum femeia din fața ei începuse să coboare scările, cu mișcări grațioase și cu o încredere în sine mai mare decît a ei. Mai întîi primul șir de trepte, apoi cotul scării, după care și ultimele opt trepte. Se oprise chiar în fața lui Rachel. Erau la fel de înalte și le mai despărțeau doar cîțiva centimetri. Nici una dintre ele nu întinse mîna. Nici una nu se mișcă cu intenția de a micșora distanța.

Apoi Rachel auzi pentru prima dată în viață glasul mamei sale. Era plăcut și dulce, așa cum și-l imaginase ea. Doar cuvintele erau altele.

– N-ar trebui să te afli aici, Rachel.

N-ar trebui să te afli aici, Rachel. Cu asta spusese totul. În clipa aceea, în ciuda tuturor greutăților prin care trecuse, în ciuda distanței pe care o parcursese, Rachel înțelese.

– Știu, șopti ea. Aflase ceea ce dorise să afle, văzuse ceea ce dorise să vadă. Expresia lui Ruth Landower era încordată, întărindu-i spusele. Rachel se întoarse și, cu capul plecat, porni încet către ușă. Doar în clipa în care ajunsese cu mîna pe clanță înțelese că nu aflase chiar totul. Tatăl ei murise, *tatăl ei.* Iar cineva cu numele de Landower îi tulburase inutil ultimele lui săptămîni de viață.

Întorcîndu-se din nou spre femeia care încremenise în mijlocul holului, Rachel își drese glasul. Avea ochii foarte limpezi, iar hotărîrea ei era mai tare ca oricînd. Vorbi cu o voce scăzută, dar cuvintele ei aveau în ele o forță subtilă:

– În ultimele luni, cineva a încercat să saboteze un proiect căruia tata și-a dedicat ultimii ani de viață. Am aflat că unul dintre angajații noștri a primit bani de la fiul tău. Știai ceva în legătură cu acest lucru?

În fața ochilor ei, vaga culoare de pe fața mamei sale dispăru complet.

– Ce? șopti femeia mai în vîrstă, fără să-i vină să creadă.

Dar Rachel știa că ea auzise. Mai înțelese și că mama ei nu știuse nimic despre acest lucru.

– Zile întregi ne-am tot pus întrebări, am fost complet derutaţi, neputînd înţelege de ce anume îl interesa SCT-ul pe cineva cu numele Landower. Acum totul s-a terminat. Şi presupun că nu va continua, de vreme ce tata a murit. Voiam doar... mă gîndeam că... poate ai vrea să ştii asta.

Întorcîndu-se scurt în loc, apăsă clanţa şi ieşi. Dacă s-ar fi uitat în urma ei, ar fi putut vedea lacrimile şiroind pe obrajii mamei sale. Dar ea nu se uită înapoi. Nu putea. Acum viaţa ei era înainte.

Aşa credea. Îşi mai spunea la fel şi în după-amiaza următoare, cînd degetele i se mişcau singure pe flaut, încercînd să scoată o melodie pe care nu reuşea să o descifreze.

Suportase bine întîlnirea, hotărî ea. Nici un torent de lacrimi. Nici patetism şi nici alte asemenea aiureli. Acceptase pur şi simplu faptul că, din neştiute motive, Ruth Drummond hotărîse că nu se putea căsători cu Tom Busek şi că nici nu-i putea creşte fiica.

Dar Ruth Drummond se căsătorise de fapt. Avusese trei copii. Locuia într-o casă minunată, cu un soţ care o iubise destul de mult ca să stea împreună cu ea douăzeci şi opt de ani. Şi, spre meritul ei, nu ştiuse nimic despre combinaţia fiului său cu Renko şi cu SCT.

Despre această problemă discutase cu Jim pe parcursul călătoriei de întoarcere în Carolina de Nord. Din multe puncte de vedere mai rămînea încă un mister. Ce avea Richard

Landower împotriva lui Tom Busek... Doar dacă nu cumva aflase despre legătura avută cîndva de mama lui cu acest bărbat. Era normal ca un fiu să-şi ocrotească mama, să lovească în cineva care putea fi o ameninţare. Dar Tom Busek era mort acum şi întreaga intrigă părea la fel. Conducerea firmei SCT fusese preluată de fostul ei vicepreşedinte şi, deşi Rachel hotărîse să-şi păstreze acţiunile la SCT, plănuise să rămînă doar un partener în umbră.

Într-adevăr, acum viaţa ei era înainte. Îşi tot repeta acest lucru. Melodia se frînse. Şovăi, neştiind ce notă să cînte în continuare. În încercarea de a-şi termina gîndul, reluă melodia de la început şi la momentul respectiv ezită din nou. Oftînd, se rezemă de spătarul scaunului de la fereastră şi închise ochii.

Mult mai jos, sub fereastră, o femeie mergea încet pe alee. După ce o lăsase taxiul în stradă, se hotărîse să se apropie de casă pe jos. Nu era îmbrăcată de plimbare şi afară era mai cald decît îşi amintea ea că erau verile în Carolina de Nord. Dar atunci, se certă ea pe sine, nu trăise acolo decît o vară.

Merita să facă plimbarea aceea. Borul larg al pălăriei îi apăra faţa de soare, ca şi ochelarii mari de soare. O casă frumoasă, recunoscu ea. Tom se descurcase bine. Era mulţumită. Mulţumită pentru el. Mulţumită pentru... Rachel.

Tocurile ei ticăiau slab pe pavajul ars de soare, apoi încetiniră şi încetară cînd ea se opri. Şi ascultă.

Cînta Rachel. Frumos ca întotdeauna. Nu era prima dată cînd o asculta. Îi urmărise cariera pe parcursul anilor, fusese chiar la un matineu, cîndva la New York. Mîndria pe care o simțise atunci... ah, mîndria... și tristețea, și regretul, și toate celelalte cu care ea se jurase că nu se va mai pedepsi vreodată.

Nu, nu se mai dusese la alt concert. Dar urmărise turneele ansamblului Montage cu o melancolie din ce în ce mai mare, iar de fiecare dată cînd ansamblul era în oraș, devora neajutorată criticile din ce în ce mai favorabile la adresa lui Rachel.

Sunetul flautului venea de undeva de sus. Ridicînd ochii, văzu fereastra larg deschisă de la etajul doi. De fapt, erau trei ferestre ușor arcuite. Nu putea vedea silueta, nu vedea decît o pată de soare care dansa pe flautul strălucitor de argint.

Deodată melodia se frînse. Își ținu respirația, așteptînd, în timp ce Rachel reluă melodia ascendentă, ajunse la același sunet, apoi ezită din nou. Pe urmă se făcu liniște. Chiar și strălucirea flautului dispăru.

Inspirînd adînc, Ruth își făcu curaj și păși înainte. Își simțea genunchii moi în timp ce urca scările din față. Își simțea pîntecele la fel ca atunci cînd o purtase acolo pe Rachel. Se temuse atît de mult atunci – furia părinților ei, durerea lui Tom, propriul ei viitor. Acum se temea de propria ei fiică, de fiica pe care o părăsise și pe care refuzase să

o facă cunoscută timp de douăzeci şi nouă de ani. Deşi nu mai putea schimba lucrurile, îi datora o explicaţie lui Rachel.

Sună la uşă, apoi îşi îndreptă spatele şi aşteptă, atingîndu-şi emoţionată ceafa ca să se asigure că părul ei de culoarea nisipului era bine prins sub pălărie. Pe vremuri fusese blond... la fel de blond ca şi al lui Rachel...

– Da? întrebă doamna Francis.

– O caut pe domnişoara Busek. Este acasă?

– Sînt acasă, se auzi o voce calmă. Doamna Francis se întoarse surprinsă şi o văzu pe Rachel care stătea pe ultima treaptă a scării. Era în picioarele goale şi avea părul despletit. Rachel spuse un „Mulţumesc" către menajeră şi aşteptă pînă cînd buna doamnă dispăru din vedere.

Doar în momentul acela se apropie de mama ei.

11

Timp de un minut nici una dintre cele două femei nu scoase o vorbă. Atmosfera vibra peste pragul uşii principale, stîrnită parcă de cele două inimi care băteau nebuneşte. În cele din urmă Rachel rupse tăcerea, uitîndu-se la ea însăşi şi rîzînd cînd îşi dădu seama de felul cum arăta îmbrăcată.

– Iartă-mă. Probabil că arăt... groaznic. Purta o pereche de jeanşi vechi şi o cămaşă a lui Jim.

– Nu arăţi groaznic, îi răspunse Ruth cu o voce la fel de şovăielnică precum a fiicei sale. Pentru ea, Rachel arăta frumoasă. Poate cam obosită. Poate chiar puţin cam fragilă, dar frumoasă.

– Ăăăă... vrei să... intri?

– Nu te deranjez? Ruth era conştientă de faptul că Rachel putea foarte bine să o gonească, aşa cum făcuse şi ea cu o zi în urmă.

Dar Rachel dădu din cap.

– Nu, şopti ea. Nu mă deranjezi. Deşi habar nu avea de ce venise mama ei, părea totuşi un lucru inevitabil. Oricum, bătăile inimii ei o luaseră razna.

Aşteptă pînă cînd Ruth intră în hol, după care închise uşa de la intrare şi o conduse în camera de zi. Era o încăpere mare, decorată de un specialist, dar cu o căldură care amintea de prezenţa lui Tom Busek după ce locuise acolo vreme de cincisprezece ani.

– Ia loc, te rog, spuse Rachel cu glas abia auzit, arătînd spre canapea. Se aşează şi ea într-un fotoliu din apropiere, un fotoliu care îi plăcuse dintotdeauna şi în care se simţise întotdeauna ocrotită. Se aşează picior peste picior, apoi se răzgîndi şi îşi puse un picior gol sub ea. Era surprinzător de frig.

Privind în jos, Ruth Landower îşi scoase încet ochelarii de soare, apoi înălţă capul. Ţinea un pumn strîns bine în poală.

– Trebuia să vin. După ziua de ieri... nu puteam lăsa lucrurile aşa.

Rachel dădu din cap, împreunîndu-şi mîinile şi aşezîndu-le în poală. Nu putea vorbi. Nu ştia ce să spună.

Dar Ruth ştia. Îşi alesese cuvintele încă de cînd Rachel îi întorsese spatele şi plecase. Fără altă introducere, începu:

– L-am întîlnit pe Tom în Durham. Îmi petreceam vara la Duke într-un program special de artă. Amintirile o făcură

să zîmbească. Se străduia din răsputeri să se aşeze la casa lui. Era mare şi blînd. Era curios, inteligent şi dornic să înveţe totul... Şi era aşa de frumos...

Cu o abia perceptibilă clătinare a capului, se reculese.

– Ne-am îndrăgostit unul de celălalt şi... ei bine... te-am conceput pe tine. Curajul o părăsi şi întoarse capul. N-am ştiut că rămăsesem însărcinată pînă cînd nu m-am întors acasă. Cînd le-am spus părinţilor, s-au supărat, ca să folosesc un eufemism. Ei se gîndiseră să mă căsătoresc cu cineva din mediul meu social, nu cu un bărbat ca Tom, un străin, un bărbat fără rădăcini în ţara asta, un bărbat care nu prea avea altceva decît o minte sclipitoare şi foarte multe intenţii bune. Se uită la Rachel. Asta era părerea lor despre Tom. Eu eram tînără. Nu m-am putut împotrivi. Le-am spus că îl iubesc, dar ei m-au asigurat că o să depăşesc momentul. Singura problemă era ce să fac cu copilul.

Respiră adînc, cu un tremur, retrăind agonia prin care trecuse atunci.

– Tom nu era omul care să renunţe aşa de uşor. Dădu din cap şi zîmbi puţin forţat. Trebuie să-mi scot pălăria în faţa lui. Doar la o zi după ce i-am spus de copil, el era deja în pragul uşii noastre şi mi-a cerut să mă căsătoresc cu el. Inutil să-ţi mai spun că tatăl meu nu era deloc încîntat de idee. A expus foarte răspicat motivele pentru care nici eu n-ar trebui să fiu de acord.

– Ai refuzat cererea în căsătorie a tatei? o întrebă

Rachel, neputînd înțelege ce se întîmplase cu invincibilitatea dragostei.

– Da, răspunse Ruth, și regret acest lucru pînă în ziua de azi. Umbra de scepticism din privirea lui Rachel o determină să continue. Am ales singura cale care mi s-a părut corectă în momentul acela. Tom dorea copilul cu disperare. Tatăl meu a avut ideea ca eu să vin aici, unde nu mă cunoștea nimeni, să te nasc, apoi să i te dau lui Tom. Sub amenințarea că altfel te vom oferi spre adopție – ea observă fiorul lui Rachel, dar nu putea să îndulcească cuvintele –, Tom a fost de acord cu acest plan. A mai fost de acord, tot sub amenințarea că, în caz contrar, te va pierde pentru totdeauna, să nu încerce să mă mai caute vreodată. Vocea i se frînse. Nu m-a căutat niciodată.

Rachel ședea în fotoliu, uluită și fără cuvinte. Faptul că aflase acum că fusese un copil făcut din dragoste era o ușurare care mai atenua șocul tranzacției ulterioare.

– Ai spus că ai regretat mereu această decizie, îndrăzni ea încet. În ce fel?

Ruth deveni puțin mai curajoasă, iar ochii ei negri exprimau acum un foc care ieșise cu greu la iveală, după ce dobîndise mai multă încredere.

– Am regretat din toate punctele de vedere. L-am iubit pe Tom. Te-am dorit pe tine. Dar eram îngrozită că familia mea mă va alunga, așa că am acceptat planul. Dar am fost distrusă. Așa m-am simțit mereu. Vocea i se mai înmuiase,

privirea i se înceţoşase. Tom a fost prima mea iubire. Singura mea iubire.

– Dar soţul tău...

Ochii femeii se limpeziră. Rachel observă că ochii aceia erau puţin mai închişi decît ai ei.

– Soţul meu s-a căsătorit cu mine exact din aceleaşi motive pentru care şi eu m-am căsătorit cu el. Teoretic, eram o pereche perfectă. Familia lui era de condiţie bună. La fel şi a mea. El era cu patru ani mai mare ca mine, cu un cap mai înalt şi cu vreo douăzeci de kilograme mai greu. Îşi dorea o casă în Long Island şi o alta în Caraibe. Eu îmi doream un inel cu diamante şi o menajeră ca să facă paturile, să gătească şi să menţină curăţenia în casă. Păream foarte potriviţi.

– Şi nu eraţi.

Ruth clătină încet din cap.

– Nu ne-am iubit niciodată.

– Dar sînteţi căsătoriţi de atîta vreme...

– Şi nici nu sîntem nefericiţi. Te rog să mă crezi. Ne place unul de celălalt. Vieţile noastre se potrivesc de minune. Doar că acea casă în Island, cea din Caraibe, inelul cu diamante, menajera... ei bine, toate astea sînt... – căută cuvîntul potrivit –... au acelaşi neajuns. Toate au un preţ. Se uzează, se strică, îşi pierd din strălucire şi îmbătrînesc... Iubirea este altceva. Este fără preţ. Se regenerează întruna. Însă Edgar şi cu mine nu ne-am iubit niciodată. Oftă, arătînd

dintr-o dată mult mai bătrînă. Există ceva în mine care tînjeşte după iubire. Care a tînjit mereu după iubire.

– Dar copiii tăi...

– Asta e cu totul altceva. Dragostea unui copil este ceva unic şi deosebit, spuse ea blînd. Dragostea unui bărbat... ah, asta este esenţa vieţii. Ochii i se înceţoşară. Eu am vrut ca tu să ştii că l-am iubit întotdeauna numai pe Tom. Întotdeauna i-am simţit lipsa. Vocea ei se sugrumă, iar ochii i se umplură de lacrimi. Moartea lui m-a durut tot atît de profund ca şi cum el ar fi fost bărbatul cu care m-am căsătorit de foarte mult timp.

Durerea pe care o vedea Rachel era adevărată. Luptîndu-se cu dorinţa de a se ridica şi a o linişti, Rachel îşi strînse braţele în jurul mijlocului. Apoi îi veni în minte un gînd:

– Ai ştiut că a murit, murmură ea. Şi mi-ai recunoscut numele imediat.

– Am ştiu mereu de voi doi. N-a fost greu.

– Dar familia ta. Ei au... Se opri, gîndindu-se la altceva.

Ruth scoase o batistă din poşetă şi îşi tamponă genele umede.

– Nu, nu au ştiut. Am reuşit ca ei să nu afle. N-am făcut mare vîlvă în legătură cu articolele din ziare sau cu Raportul Anual al SCT. Cînd am cumpărat acţiuni ale companiei, ei au crezut că îmi încercam pur şi simplu norocul în lumea financiară. Victoria mea a fost de două ori mai mare cînd valoarea acţiunilor s-a dublat, apoi s-a triplat.

– Ai cumpărat acțiuni când firma a devenit publică?

– Da.

Rachel clătină din cap uluită.

– Dar fiul tău, Richard. A avut *ceva* împotriva noastră.

– Da, recunoscu Ruth cu o expresie îndurerată. Am fost o singură dată neglijentă, cam acum șase luni. Am scos un jurnal mai vechi de-al meu ca să-l răsfoiesc și n-am mai apucat să îl încui la loc după aceea. Edgar și cu mine trebuia să plecăm în oraș. L-am trimis pe Richard în atelierul meu ca să-mi aducă un tablou pe care trebuia să-l iau cu mine. A văzut jurnalul. După ce am plecat în seara aceea, el a putut să-l citească liniștit. N-am știut nimic. Pînă aseară cînd l-am acuzat pentru ceea ce ai spus tu că a făcut.

– Ai vorbit cu el?

– Richard a fost mereu un copil cu o personalitate puternică. Făcu o grimasă. Asta ca să folosesc un cuvînt blînd, mai ales acum, cînd este un bărbat în toată firea. Oricum, el a recunoscut totul foarte deschis. Mi-e rușine să spun că nu și-a regretat gestul în mod deosebit. A citit în jurnalul meu că eu am iubit un alt bărbat. Necunoscînd adevărata situație, s-a simțit amenințat. A vrut să-l discrediteze pe Tom pe orice cale. Faptul că a întîrziat proiectul pentru irigații a fost pentru el modalitatea cea mai puțin periculoasă și cea mai eficientă. Se opri. Vreau să-mi cer scuze în numele fiului meu. Ai toate drepturile să-l dai în judecată...

– Dar n-aș putea face așa ceva!

– De ce?

Luată prin surprindere, Rachel replică sincer:

– Pentru că, pe de o parte, totul s-a terminat. Pe de altă parte, metoda a eşuat. Mai mult, dacă am ajunge la tribunal, totul ar ieşi la iveală. Pentru numele lui Dumnezeu, este totuşi, pe jumătate, fratele meu.

Ruth vorbi cu voce joasă şi egală:

– El nu ştie asta.

– Nu i-ai spus?

Femeia dădu din cap.

– El nu ştie decît că l-am iubit pe Tom. Nu ştie unde şi cînd l-am întîlnit. Nu ştie despre tine.

– Dar soţul tău?

– Nimeni nu ştie. Şi nu pot să le spun. Închise o clipă ochii. Ţinea buzele strînse şi fălcile încordate. De parcă în sinea ei avusese loc o luptă... şi pierduse. Cînd deschise iar ochii, se putea citi în ei o resemnare cumplită. Mi-aş dori să le pot spune, Rachel. Mi-aş dori să am acest curaj. Dar cred că nu sînt altfel acum decît am fost cu multă vreme în urmă.

– Ai venit aici, şopti Rachel blînd, încercînd să-i dovedească contrariul, dar reuşind doar să-i amintească ceva dureros.

– Da, spuse Ruth, ridicîndu-se brusc. Şi am spus tot ce aveam de spus. Cu ochii în pămînt, trecu pe lîngă Rachel, apoi se opri şi privi înapoi. Voiam doar să ştii că l-am iubit pe tatăl tău. Să ştii că decizia de a renunţa la el – şi la tine –

a fost o decizie cu care m-am luptat în fiecare zi a vieții mele. Și am mai vrut să știi că Richard nu o să te mai deranjeze vreodată.

Întorcîndu-se din nou, ieși în grabă din încăpere, traversă holul de la intrare și deschise ușa înainte ca Rachel să se poată pune în mișcare, iar cînd fata izbuti să se urnească din loc, o și rupse la fugă.

– Stai!

Se opri la numai cîțiva centimetri de Ruth și întinse mîna, dar și-o retrase imediat de parcă ar fi dat de un zid invizibil chiar în spatele drept și rigid al mamei sale. În clipa următoare observă că umerii femeii începuseră să tremure ușor. Făcînd un mic pas într-o parte, văzu lacrimile curgînd pe obrajii ei palizi, atît de palizi...

– Stai, repetă Rachel, de data asta în șoaptă. Nu pleca.

Ruth duse batista la gură.

– Trebuie. Mă așteaptă taxiul. Trebuie să ajung diseară înapoi la New York.

Rachel simți un nod în stomac, în timp ce se străduia să mai prelungească întîlnirea.

– O să... te mai văd vreodată? Dintr-o dată se gîndi că mama ei era o femeie pe care i-ar fi plăcut să o cunoască.

– Nu știu, șopti Ruth, plîngînd încet. Poate... la toamna viitoare... cînd vei ajunge la New York.

Rachel, și ea acum cu ochii plini de lacrimi, nu se mai putu abține. Întinse mîna și, foarte timid, foarte nesigur, atinse

brațul mamei sale. Ruth nu avu nici o reacție de împotrivire. Încurajată, Rachel vorbi:

– Poate că, într-un fel, ar trebui să-i fiu recunoscătoare lui Richard.

– Recunoscătoare? Ruth o privea sceptică.

– Cînd tata a descoperit problemele legate de proiectul de irigații, a angajat un detectiv ca să rezolve cazul. Îl cheamă Jim Guthrie. Mă voi căsători cu el.

Printre lacrimi de durere, Ruth își privi fiica, dorind să-și poată stimula instinctul matern. Dar, din păcate, ea nu o cunoștea pe Rachel. Nu, era doar simplă intuiție feminină.

– Îl iubești, nu?

Rachel își simți și ea ochii înlăcrimați. Totuși zîmbi.

– Foarte mult.

– Atunci mă bucur pentru tine, Rachel, spuse Ruth, pe fața căreia se oglindeau acum și lacrimile și zîmbetul. Îți doresc să ai tot ce n-am avut eu și chiar mai mult. Prinzîndu-și buza de jos între dinți, ea o privea și o tot privea pe Rachel, cu sprîncenele ridicate într-o expresie de speranță. Apoi ridică o mînă și o puse delicat pe obrazul fiicei sale. Să fii fericită, mai reuși ea să spună înainte de a i se umple din nou ochii de lacrimi. Și de data asta, chiar plecă, înainte ca Rachel să o mai poată opri.

Rachel urmări silueta suplă depărtîndu-se pe alee și dispărînd în taxiul care o aștepta. Mașina demară imediat. Rachel continuă să stea acolo încremenită, cu mîna pe ușă,

cu ochii în lungul aleii şî cu inima tot mai uşoară cu fiecare clipă ce trecea. Apoi, simţindu-se în sfîrşit liberă, se întoarse şi fugi în sus pe scări.

O oră mai tîrziu, îmbrăcată într-o vaporoasă rochie roz de vară şi încălţată cu sandale din cureluşe cu toc înalt, Rachel Busek intra cu un aer foarte degajat pe uşa pe care scria: „James P. Guthrie and Associates". Wayne, care se afla în prima încăpere, făcu ochii mari la vederea ei. Fata ridică o mînă şi îl opri cînd el dădu să se ridice, apoi privi atentă spre biroul lui Jim, de unde se auzi deodată un potop de epitete extrem de puţin măgulitoare şi cu utilizări mai rare. Încruntîndu-se către Wayne, se apropie de uşa lui Jim şi se rezemă de tocul acesteia.

Jim vorbea la telefon stînd la o masă plină de hîrtii, tolănit cu spatele la uşă şi cu un picior proptit de o manieră neortodoxă de pervazul ferestrei.

– Nu dau două parale pe spusele căcăciosului ăluia al tău! Minte de îngheaţă apele, doar ştii asta!

Rachel înălţă din sprîncene către un Wayne care părea atins subit de o cumplită durere de dinţi. Ea strînse buzele ca să se poată abţine să nu zîmbească şi se uită din nou la Jim.

– Ce?! Se folosi de picior ca să-şi rotească scaunul şi se întoarse brusc cu faţa la masă. De ce mă-sa ... Înjurătura rămase în aer cînd o zări pe Rachel. De pe gîtul lui se întinse iute o intensă nuanţă stacojie. Îîîî? Nu, spuse el printre dinţi. Nimic. Ascultă, Digger, te sun eu mai tîrziu... Da. Ochii lui

nu îi slăbea pe ai lui Rachel. Şi stai cu ochii pe ticălosul ăla, da? se mai răsti el o dată, după care puse repede receptorul în furcă. O mai privi o clipă, apoi, spre deliciul ei, se transformă ca prin farmec în mieluşel.

– Limbaj murdar. Riscurile meseriei, ce să-i faci.

– Nu-i nimic. Am mai auzit eu de-astea... Digger?

– O poreclă.

– Ca Jimbo?

– De unde ai mai auzit-o şi pe asta?

– De la tata.

Încercînd să-şi salveze bruma de demnitate rămasă neşifonată, Jim se încruntă.

– Zău că îi plăcea tipului numele ăsta. Cred că de asta m-a angajat.

– Este foarte... american.

– Hmmmm.

O clipă se lăsă tăcerea. Apoi Rachel vorbi:

– Nu ai de gînd să mă inviţi odată în biroul tău? Mai fusese aici şi înainte, dar niciodată din proprie iniţiativă.

Fără să mai spună un cuvînt, Jim se ridică de la masă, traversă încăperea din doi paşi săltaţi, o apucă de cot şi o invită civilizat să treacă pragul. Apoi închise bine uşa. O apucă de subsuori şi aproape că o săltă de la pămînt, după care o sărută pătimaş. După aceea îi spuse:

– Te rog să intri, mormăi el, apoi gemu de nemulţumire că avusese parte doar de un singur sărut şi remedie pe loc

situația cu un al doilea. La naiba, spuse el respirînd greu, cum poți să-mi faci una ca asta? O lipi strîns de el o clipă, gîndindu-se la ce ar putea să-i spună ea.

– Trebuia să te văd, șopti Rachel, respirînd și ea greu.

Jim ridică din sprîncene batjocoritor.

– Ai venit în scop profesional?

– Dumnezeule, din fericire, nu. Și dacă o să te ascunzi acolo după birou, o să încep să țip.

El se întoarse cu spatele la masă și se așeză pe colțul acesteia și o trase confortabil între picioarele lui.

– Ei. Acum spune-mi. De ce trebuia să vii să mă vezi?

Rachel își trecu brațele pe după gîtul lui, cu degetele pe ceafa bărbatului.

– Ca să-ți spun că te iubesc.

– Pînă acum nu e nimic nou.

Ea sesiză nuanța de sarcasm din glasul lui, dar știa că avea motive. Trecuse prin momente teribile din cauza ei. Era timpul să remedieze acest lucru.

– Aș vrea să te căsătorești cu mine.

Jim înlemni brusc.

– Este o cerere în căsătorie? întrebă el uluit.

Răspunsul ei sună scurt și obraznic.

– Da.

– Și chiar vrei s-o pui în aplicare?

Rachel răspunse fără nici o ezitare:

– Da.

Privirea lui de chihlimbar se îngustă, provocînd-o cu suliţe strălucitoare.

– Cînd?

– Azi? Mîine? Cît de repede putem să ne căsătorim?

Era extrem de calmă şi extrem de serioasă, iar el privea fără să-i vină a crede.

– Tu chiar vorbeşti serios?

– Sigur că da! O femeie nu cere un bărbat în căsătorie aşa, cu una, cu două!

– Dumnezeule, Rachel, păi eu te cer în căsătorie de săptămîni întregi! exclamă el. Dar îşi ascunse emoţiile cu grijă. Cînd te-ai hotărît? Ieri?

– Parţial... Şi parţial azi.

– Azi?

Rachel radia de bucurie.

– Cu puţin timp în urmă am avut un musafir.

– Un musafir... Pe cine?

– Pe ea.

Faţa lui Jim exprima surpriza.

– Mama ta?

– Îhî.

– A venit ea cu avionul de la New York?

– Îhî. A vrut să-mi povestească despre tata şi despre ea. S-au iubit.

Îi relată povestea de-a fir-a-păr, aşa cum i-o spusese Ruth Landower. Cînd termină, ochii ei erau din nou umezi.

– Este o ființă bună, Jim. Nu știu dacă aș putea fi atît de stoică precum ea, dar o respect. A suferit destul ca urmare a hotărîrii luate cu mult timp în urmă. Rachel își feri privirea, apoi mormăi: Vorbea de o vizită la New York la toamnă...

– Hmmm?

Rachel insistă:

– Mi-a spus că ne-a urmărit în permanență, pe mine și pe tata, de-a lungul anilor. Trebuie s-o cred. Cînd am... cînd am întrebat-o dacă o s-o mai văd vreodată, a pomenit ceva de toamna viitoare la New York. Trupa Montage ajunge mereu în noiembrie la New York. Probabil că știa.

Jim dădu din cap.

– Și... o s-o vezi?

Ștergîndu-și o ultimă lacrimă din colțul ochilor, Rachel înălță capul.

– Nu știu... I-am povestit despre tine.

– Da? întrebă el cu un zîmbet tandru.

– Da. I-am spus că o să mă mărit cu tine.

– Da?

– Da, mă mărit cu tine. Chiar dacă nu mi-ai dat încă un răspuns, îți promit că n-o să mă dau bătută. Se folosea acum de predicile lui, dar el nu rîdea. Mai degrabă devenise brusc liniștit și foarte serios.

– Și tu crezi că poți fi o bună soție... și mamă?

Ea își mușcă buza de jos, apoi murmură:

– Acum, da.

– De ce, Rachel? De unde atîta încredere deodată?

– Pentru că te iubesc, strigă ea, din nou în pragul lacrimilor. Şi pentru că acum ştiu cît de durabilă poate fi o iubire şi cît de importantă poate fi pentru fericire. Vreau să mă mărit cu tine fiindcă vreau ca noi doi să fim împreună pentru toată viaţa. Vreau să am copii cu tine pentru că ei vor fi făcuţi din mine şi din tine şi din iubirea noastră. O singură lacrimă i se prelingea pe un obraz, o alta pe celălalt. Nu vreau să se întîmple cu noi ce s-a întîmplat cu părinţii mei. Poate că atunci cînd m-am gîndit la durerea mamei mele, am înţeles cît de fragilă poate fi fericirea. Ea ridică mîinile şi le trecu pe faţa lui, apoi prin păr. Era atît de viu, atît de plin de viaţă. El dădea sens întregii ei vieţi. Vreau ca nimic să nu poată distruge ce avem noi. Vreau să fim fericiţi!

Cu vocea frîntă, izbucni în lacrimi. Jim o lipi de el şi-i şopti drăgăstos:

– Vom fi, iubito. Vom fi.

– Atunci... vrei să... te căsătoreşti cu mine? murmură ea cu vocea înăbuşită în cămaşa lui.

Jim îi săltă capul şi îi sărută ochii înlăcrimaţi.

– Bineînţeles că vreau. Este vorba şi de fericirea mea. Doar că tu ai ajuns de-abia acum la concluziile la care eu am ajuns cu săptămîni în urmă. Să ştii că şi eu am avut îndoielile mele.

Rachel făcu ochii mari.

– Da?

– Îhî. În multe privinţe m-am identificat cu Tom, cu necioplitul lipsit de cultură care face curte unei femei rafinate.

– Dar nu eşti un necioplit lipsit de cultură, ripostă ea, apoi schiţă un zîmbet. Ei, doar uneori, şi atunci te iubesc...

El inspiră iute şi o strînse puternic drept pedeapsă.

– Nu e de rîs, Rachel Busek. Uite, vreau să fiu sincer în legătură cu micile mele complexe, cu nesiguranţa mea...

– Mereu te-ai plîns că eşti nesigur. Dar eu încerc să-ţi spun că nu ai nici un motiv. Te iubesc. Iubesc tot ce eşti... şi tot ce nu eşti. Şi, în privinţa asta, intenţionez să mă port altfel decît mama mea. Intenţionez să mă lupt pentru ceea ce avem noi doi. Este prea bine aşa, Jim, prea bine ca să pierdem ceea ce avem.

Gura lui se apropie.

– Aşadar, istoria nu se va mai repeta?

– Nicidecum.

Lui i se opri răsuflarea.

– Şi cariera ta? Ce faci cu ea? Am putea să aranjăm lucrurile?

– Cred că da.

– Atunci nu vei fi la New York în noiembrie?

– Nu voi fi decît dacă soţul meu îmi va propune să petrecem acolo un sfîrşit de săptămînă.

Buzele lui şoptiră în colţul gurii ei:

– Asta s-ar putea aranja.

– Dar ce facem cu zborul cu avionul?

– Nici o problemă, murmură el, oprindu-se doar ca să o sărute din nou. O să cumpăr un singur bilet şi o să te ţin în poala mea toată ziua. O să mă facă să uit de avion.

O îndepărtă puţin şi deveni deodată serios, în timp ce îi privea cu veneraţie trăsăturile, una cîte una. Rachel se simţea de-a dreptul preţioasă pentru el.

– Aş face orice numai ca să fiu cu tine. Încă n-ai înţeles? Privirea lui era atît de intensă şi rugătoare încît ea nu putu decît să dea din cap în semn de uimire.

– Dar ştiu că eşti o figură, şopti ea în cele din urmă.

– Şi tu la fel.

Apoi o sărută, iar universul lui Rachel explodă într-o ploaie de speranţe şi visuri ale unor întregi generaţii.

– Este ca o variaţiune pe aceeaşi temă, murmură el, cînd putu să respire în cele din urmă.

– ... Ce? zîmbi ea umită.

– Am spus, întonă el cu atenţie, este ca o variaţiune pe aceeaşi temă.

– Ce anume?

– Dragostea noastră. Povestea noastră. Foarte asemănătoare cu a celor doi îndrăgostiţi cîndva... dar altfel. O variaţiune pe aceeaşi temă.

Cînd zîmbetul lui Rachel se lărgi, el continuă:

– Vezi tu, există treaba asta în muzică. Lăsă capul pe o parte, apoi se corectă pe un ton foarte didactic: Ei, poate că nu e o treabă. O vom numi o teorie...

– Vom reuşi, rîse Rachel cu inima plină de bucurie. Era într-adevăr o variaţiune pe aceeaşi temă – a iubirii. Una cu un final fericit.

SFÎRŞIT

BESTSELLERURILE ULTIMULUI DECENIU

De aceeaşi autoare, Grupul de Edituri ORIZONTURI - LIDER a publicat:

O FEMEIE TRĂDATĂ

RĂTĂCIRI

SINGURĂTATE ÎN DOI

MARTOR INCOMOD

MAI MULT DECÎT PRIETENI

EDITURA LIDER

Lei 64000